

مِنْ شَرِّ الْإِنْسَانِ عَلَى كُلِّ صِنْعٍ الْمَخْلُوعِ وَالنُّطْقِ الْبَاسِ

لِمَقَامِ الْحَزِينِ

وَالْحَزِينِ

تَرْجُمَةُ الْفَارِسِيَّةِ

أَعْنَى بِتَكْمِيلِ طَبْعِهَا بِأَحْسَنِ الْأَسَالِيكِ بِغَايَةِ حُسْنِ لُصْفَاءِ وَنَهَائِيَةِ وَصْفِهَا

مِنْ طَبْعِ الطَّبْعِ الْمَعْرِيِّ الْمَشْرِقِيِّ الْمَشْرِقِيِّ الْمَشْرِقِيِّ

وَسْتَغْفِرُكَ مِنْ سُوءِ الشُّهُودِ إِلَى سُوءِ الشُّبُهَاتِ كَمَا تَسْتَغْفِرُكَ
 وَأَرْضُكَ مِنْ سُوءِ الشُّهُودِ إِلَى سُوءِ الشُّبُهَاتِ كَمَا تَسْتَغْفِرُكَ
 مِنْ لُقْلُقِ الْخَطَايَا إِلَى خَطِيئَةِ الْخَطِيئَاتِ وَلَسْتُ وَهَبْتُكَ لَوْ فِيمَا
 از برداشتن گناهها طوت باهای گناهان و بخواهم اینکه بخشی از آنرا فردی
 قَائِدٌ إِلَى الرُّشْدِ وَقَلْبًا مُتَقَلِّبًا مَعَ الْحَقِّ وَبَسَانًا مُتَعَلِّيًا بِالْصِّدْقِ
 که بشنود باشد بسوی راه راست و دلگیر گزیده باشد بحق و زبانی آراسته بر راستی
 وَلَهْفًا مَوْجِدًا أَبَاحًا وَأَصَابَةً ذَائِدَةً عَنِ الزُّلْمِ وَعَرْمِيَّةً قَاهِرَةً عَنِ
 و گویائی قنوت کرده شده بپیل و دیکه گشتن که مانع بشمار از رفتن ازین ولاده که غالب باشد بخدا
 النَّفْسِ وَبَصِيحَةً تَذَرِيكَ بِمَا فِيهَا مِنَ الْفَقْرِ وَأَنْتَ تُبْعِدُ قَابِلُ الْهَدَايَةِ إِلَى
 نفس اماره و مینائی دل که در بایم بآن شناختن انداز خود را با دیکه در کنی با دیکه در کنی
 الدِّرَاسَةِ وَتَقْضُدُ نَابِلًا لِحَالِهِ عَلَى الْإِبَانَةِ وَتَقْصِمُنَا مِنَ الْقَوَايِدِ وَالْوَائِدِ
 علم دانش و در کنی امارا بسوی خود بر کشاده کردن شکلات و مجداری امارا از کلامی که در کنی
 وَتَصْرِفُنَا عَنِ السَّقَاةِ فِي الْفَكَاحَةِ حَتَّى نَأْمَنَ حَسْبًا تَكُنْ لَا لَيْسَتْ
 و بر گردانی امارا از سبکی عقل در شراح و خوش طبعی آرد به بشو و بخواهی پیوده زبانهها
 وَتُلْقِي أَعْوَابَ الْخُرْفَةِ فَلَا تَكُنْ مَوْسِمًا تَمْتَلِكُ وَلَا تَقِفُ مَوْقِفَ
 و لغایت کرده شوم از غرایب کلام راست پس در مائیم من گناه و و مایسیم
 مَدْمَمَةٌ لَا حَقَّ فِيهَا وَلَا مَغْشِيَةٌ وَلَا تَكْلِمًا لَمْ مَعْدِلَةً
 پشیمانی را و ماغوشیم با نهمم و زبانی و مضطرب و ترجیح کرده شوم طوت
 عَنْ بِلَاسٍ لَا تَلْمُ تَحْقِيقًا لَهَا هَذِهِ الْمَنِيَّةُ وَأَيْنَا هَذِهِ الْمَنِيَّةُ
 از کلامی که اعتبار صادر شود از خدا پس راست کن برای امین آنرا و او به ما این مطلب را
 وَلَا تَضْحَكُنَا عَنْ هَذِهِ لَسْنَا بِهَذَا وَلَا تَجْعَلُنَا مُضْغَةً لِمَا ضَعُفَ
 و خای کن امارا از سایه خود که کامل است و مگردان امارا با دیکه گوشت مرغانیه را
 و خای کن امارا از سایه خود که کامل است و مگردان امارا با دیکه گوشت مرغانیه را

و تَسْتَغْفِرُكَ مِنْ سُوءِ الشُّهُودِ إِلَى سُوءِ الشُّبُهَاتِ كَمَا تَسْتَغْفِرُكَ
 وَأَرْضُكَ مِنْ سُوءِ الشُّهُودِ إِلَى سُوءِ الشُّبُهَاتِ كَمَا تَسْتَغْفِرُكَ
 مِنْ لُقْلُقِ الْخَطَايَا إِلَى خَطِيئَةِ الْخَطِيئَاتِ وَلَسْتُ وَهَبْتُكَ لَوْ فِيمَا
 از برداشتن گناهها طوت باهای گناهان و بخواهم اینکه بخشی از آنرا فردی
 قَائِدٌ إِلَى الرُّشْدِ وَقَلْبًا مُتَقَلِّبًا مَعَ الْحَقِّ وَبَسَانًا مُتَعَلِّيًا بِالْصِّدْقِ
 که بشنود باشد بسوی راه راست و دلگیر گزیده باشد بحق و زبانی آراسته بر راستی
 وَلَهْفًا مَوْجِدًا أَبَاحًا وَأَصَابَةً ذَائِدَةً عَنِ الزُّلْمِ وَعَرْمِيَّةً قَاهِرَةً عَنِ
 و گویائی قنوت کرده شده بپیل و دیکه گشتن که مانع بشمار از رفتن ازین ولاده که غالب باشد بخدا
 النَّفْسِ وَبَصِيحَةً تَذَرِيكَ بِمَا فِيهَا مِنَ الْفَقْرِ وَأَنْتَ تُبْعِدُ قَابِلُ الْهَدَايَةِ إِلَى
 نفس اماره و مینائی دل که در بایم بآن شناختن انداز خود را با دیکه در کنی با دیکه در کنی
 الدِّرَاسَةِ وَتَقْضُدُ نَابِلًا لِحَالِهِ عَلَى الْإِبَانَةِ وَتَقْصِمُنَا مِنَ الْقَوَايِدِ وَالْوَائِدِ
 علم دانش و در کنی امارا بسوی خود بر کشاده کردن شکلات و مجداری امارا از کلامی که در کنی
 وَتَصْرِفُنَا عَنِ السَّقَاةِ فِي الْفَكَاحَةِ حَتَّى نَأْمَنَ حَسْبًا تَكُنْ لَا لَيْسَتْ
 و بر گردانی امارا از سبکی عقل در شراح و خوش طبعی آرد به بشو و بخواهی پیوده زبانهها
 وَتُلْقِي أَعْوَابَ الْخُرْفَةِ فَلَا تَكُنْ مَوْسِمًا تَمْتَلِكُ وَلَا تَقِفُ مَوْقِفَ
 و لغایت کرده شوم از غرایب کلام راست پس در مائیم من گناه و و مایسیم
 مَدْمَمَةٌ لَا حَقَّ فِيهَا وَلَا مَغْشِيَةٌ وَلَا تَكْلِمًا لَمْ مَعْدِلَةً
 پشیمانی را و ماغوشیم با نهمم و زبانی و مضطرب و ترجیح کرده شوم طوت
 عَنْ بِلَاسٍ لَا تَلْمُ تَحْقِيقًا لَهَا هَذِهِ الْمَنِيَّةُ وَأَيْنَا هَذِهِ الْمَنِيَّةُ
 از کلامی که اعتبار صادر شود از خدا پس راست کن برای امین آنرا و او به ما این مطلب را
 وَلَا تَضْحَكُنَا عَنْ هَذِهِ لَسْنَا بِهَذَا وَلَا تَجْعَلُنَا مُضْغَةً لِمَا ضَعُفَ
 و خای کن امارا از سایه خود که کامل است و مگردان امارا با دیکه گوشت مرغانیه را
 و خای کن امارا از سایه خود که کامل است و مگردان امارا با دیکه گوشت مرغانیه را

[illegible][illegible]

جئت قد رفته ثم بكيت كما بعد ما تشدك وقال انجز حوما وعدل وخرخل
ادعد قنبدك الذي بناه لا يورثك خلد وعلم ما سوي عليه وضعه
في فيه وقال ما دله اللهم فيه ثم ستم لا يورثك بعد توفيقه الشاء
فكشأت لي بمن فكاهته تشوقه غرام سهلت علي اشدات اغترافه فزنت
له دينا لآخر او قلت له هل لك في ان تدمه ثم خضه فانشد
مرجلا وشد اعجلا نظم ماله من خارج فما ذيق اضفره
وحملين كالمناقق يبيد ويوصفين لعين الوامق دينة معشوقين
عاشق وحببه عند ذوي الحراق يدعو الي اريكيب سحق الحراق كاه
لهم قطعهم من سائرهم ولا يدك مظلمة من فاسق ولا شاة باخل طاق
ولا لك المظنون لخلق لعراق ولا سعيذ من حسود سراشيق
وشر ما فيه من الخلاق ان ليس يعني عنك في المضايق
كبري جبرك درو ان طبل وعلات استمكركم ينادو ويكند حاجت را زو كايك وديك كايك

Handwritten marginal notes in Persian script, likely commentary or additional verses related to the main text. The notes are written in a cursive style and fill the left margin of the page.

إلى أمه تجنيه كفى همي استحييت ولو ناديت بها المآلت حالي ولو حيا مني
 بسوء كذا يحزنه ولا بأس من تحريكه إن شاء الله تعالى ولو ناديت بها المآلت حالي ولو حيا مني
 فمهل العذل أو فسله إن كنت أجرت أو جنت ثم أنذرتني وحضيتي أوج
 بقلبك على ما كان فيك من الغيرة والغيرة على ما كان فيك من الغيرة

فلو جبر الفضا المقامة السادسة الراعية وتسمى بالخفاء
 ولا تشر بوقت فضا مقامه ششم تمام نهاد شد بخفاء

[illegible]

الْإِنْسَاءُ وَيَصْرَفُ فِيكَ لَيْسَ أَوْلَا لَمْ يَخْلَقْ بَعْدَ السَّلَفِ مَنْ يَنْتَدِعُ
 انشأ و تصرف کن در انشاء هر طور که خواهی و نیست پس با همه جدا از گذشتهگان کیسه ایجا و کنده
 طریقه غزرا و یفیرم رساله عدد راء و آن المعلق من کتاب هذا الاوان

وَأَمَّا الْفُلَّانُ مِنَ الْأَوْتَمَالِ عَلَى الْأَوْتَمَالِ وَوَيْلٌ لَكَ فَصَلِّهِمْ سَعْيَانِ
بِهِمْ يَنْهَضُونَ مِنْهَا فِي فَصْلَةٍ مِنْ ثَمَانٍ سِتٍّ يَرْجِعُونَ إِلَى الْوَيْلِ الْوَيْلُ لَكَ فَصَلِّهِمْ سَعْيَانِ
وَأَمَّا الْفُلَّانُ مِنَ الْأَوْتَمَالِ عَلَى الْأَوْتَمَالِ وَوَيْلٌ لَكَ فَصَلِّهِمْ سَعْيَانِ

[illegible]

۴۵

[illegible]

فَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا أَجْرُكُمْ مِنَ الْقَصْدِ حَدٌّ وَأَعْظَمُ الْعِظَامِ الرِّفَاتُ وَأَنْتُمْ
وَبِزْرِكُ الْخَلْقِ أَنْتُمْ أَيْسَرُ الْبُيُوتِ وَبِزْرِكُ الْخَلْقِ أَنْتُمْ أَيْسَرُ الْبُيُوتِ

فِي الْمِيلِ إِلَى النَّفْسِ فَإِنَّ دَعْوَةَ حَيْكَلِ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَكَ لَكَ وَمَعَهُمْ تَعْدَادُ الْمَكِيدَاتِ

[illegible]

تَنْظُرُ مِنْ حَضْرَتِ الْعَالِي الْمُنْقَرِفِ الْوَارِدِ الْمَقْبُولِ الشَّوَارِبِ الْوَالِدِ الْوَارِدِ

شيء و فاعله حلة وإن استعجب أذهب إذا أوجع الخ وإن نكس شدة

مَتَى اسْتَعِجْ عَزَّ وَادَّاهُ امْعَبْ اَذْهَبْ فَقَالَ لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ الْعِلْمُ عِنْدَ رَبِّكَ فَاصْبِرْ

1940-1941

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۳۴

[illegible]

اَسْمَعُ مِنْ اَرْجَائِي بِرَجَائِي وَدَعْوَتُهُ لَا عَادَةَ رَوَاتِي وَارَوَاتِي نَفْسُ لَوْفَا وَرَوَاتِي

[illegible][illegible]

سَنَاتًا أَوْ كَثْفِي فِي إِمَامِ الْحَالِكِ رِسَالَةً تُوَدِّعُهَا مَجْرَحُ خَالِكِ حُرُوفٍ
بَيْنَ زَمَرَةٍ وَتَأْكُلُ لَهَا عَيْشًا بِهِيَ أَزْجَارٌ بَانَ حَالَ خَوْصِ حُرُوفٍ

نہیں کہ از و کو کہ ان فراز نسبتاً از انظار حروف کلام دیگر منقوط باشند هرگز و هر گاه مملت دادم

[illegible]

سبعست پناہیہ کتاب کل علم کتاب و باب فان ست صدق
برای فرستاد جمع نشانی پس هر یک از ایشان را در یک
کتابت پس اگر بود که کتابی را که در دی از

سنت رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في كل شيء

ویدن خوشی از سپید در این غایتی که از نهاده و دایر لکن این شایسته که آن فرمودی که نگین کند و آنرا

[illegible]

اَلَا اَمَّا زَيْدٌ هُوَ الْمُسْتَأْذِنُ الَّذِي وَتَاجِرِي الْمِصْبَايَةِ بِطَارِئَةٍ وَاَزَتْ اَنْ تَفْجُرَ
الْمِصْبَايَةَ بِاَنْ تَكْتُمَ مَا رَوَيْتَ لِي وَفِيهِ قَوْلُكَ لَيْسَ بِمِثْلِهِ وَفِيهِ قَوْلُكَ لَيْسَ بِمِثْلِهِ

وَأَنبِئْهُمْ عَن ذُرِّيَّتِهِمُ الْمُسْتَقِيمِ ۖ ذُرِّيَّتَهُمُ الَّذِينَ يَتْلُونَ آيَاتِنَا وَلَهُمْ أَسْمَاءُ حَسَنَاتٌ ۖ ذُرِّيَّتَهُمُ الَّذِينَ يُؤْتُونَ زَكَاةً وَيَسْتَكْفِيهِمْ ۖ ذُرِّيَّتَهُمُ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيَكُونُوا رِجَالًا عَازِمِينَ ۚ

یَسِّرْ لِي إِلَى لَوْحِ قَسْدِكَ مَكَانِي وَجَعَلْتَ شَخْصَ قَيْدِي بَانِي إِلَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 إِنَّ الْقَضَىٰ الْحَقُّ وَحَقُّ الْوَيْلَةِ خَفَّتْ إِلَيْهِ وَلَوْ سَمِعَتْهُ عَلَىٰ
 غَلْبِهِ وَلَا حَيْثُ خَبَرَ مَا تَنَزَّلَ إِلَيْهِ زُورُ رَسِيدٍ مِّمَّنْ سَلَّ الْأَوْدُورَ لَا يَمُوتُ إِلَّا بِرَأْسِهِ

التحام جنسية فاذا الميعتي المقة ابن عباس وواسي واسي واسي

عمر فقه حین شد شخصه و اقاربه با حد قصصی و اهل بیت علی رضی الله عنهم
پس ششاد که باور زید الحاکم خود را که زید و اهل بیت را یکی از نصیهای خود خواند و از اهل بیت را یکی از خویشان خود

بِعَارِ فِی دَعْوَانِی وَبَلِّی دَعْوَةَ رَغْفَانِی وَالطَّلُی وَیَدِی زَیَامَةَ وَطَلِی
وَمَنْ لَمْ یَسْمَعْ مِنْ شَافِعِی نَحْنُ قَوْلُ رُوحِ شَهَادَتِی مِنْ بَیْرِ رَجَائِکَ مِثْلَ مَنْ مَجَارِدُ وَجُودِ وَوَسَائِلُ مَسْ

مَامَاهُ وَالْعَجُوزُ فَالَّذِي الْإِثْنَانِي وَالرَّقَبُ الَّذِي لَا يَحْفِي عَلَيْهِ خَائِي قَدِمَا
سَمُوهُنَا نَسْجِي هِيَ كَيْلَانِي بَدْرُ نَسْجِي نَكْرُ كَيْلَانِي خَيْتُ بَرْجِي خَفْتِي خَمَلِي خَالِي وَبَرْجَاهُ

اسمکس ولیدی واحصونه عجماله ملتتی فل فی یکا حوث امعنا لیل
 و ملاز روم اورا اخر قدرت فرگفت اسے ای ملتت آیا باست نوم

فعلت ایس ایچ انجود فال ماد ولها میر مجبور و خور
بس گنم نیست مگر یزید بس گفت نیست خزا و رازی باز داشته شده بهتر کنا و

SUBJECT: _____

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

يَكُفِّرُ الْكَافِرِينَ إِذَا دَخَلَ الْبَلَدَ الْعَرَبِيَّ أَنْ لَا يَقِيمُوا فِيهِ كَافِرًا وَلَا يَسْتَقِيمُوا فِيهِ

مَرَاغِبِهِ لَيْسَتْ ظَهْرُهُ عِنْدَ الْخِصَامِ وَيَأْمَنُ فِي الْغُرْبَةِ

جَوْرَ الْحُكَمَاءِ فَاتَّخَذْتُ هَذَا الْآدَابَ إِمَامًا وَجَعَلْتُ لِبَصَائِحِي
 پس گرفتیم این نصیحت با طریق را پیشوا و گرفتاریدم از برای مسلمانان خود

وَمَا مَأْمَأَدْ خَلَّتْ مَدِينَهُ وَلَا وَجِئَتْ عَرِينَهُ لَا أَمْرٌ مَعَهَا كَمَا

مِنْ تَرَجِ الْمَاءِ بِالرَّاحِ وَتَقْوِيَتْ بِعَيْنَيْهِ تَقْوَى الْأَجْسَادِ بِالْأَشْرَافِ

فَقِيلَ مَا أَتَيْتَ بِهَذَا قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا أَعْيُنُكَ قَالُوا قَدْ خَضِرْنَا

الصَّدَقَاتِ لِيَقْضَىٰ عَلَىٰ ذَوِي الْأَقَابِ إِذْ دَخَلَ فِيهِ سَبْعٌ مِّنْهُ لَنِعْمَ

عده ما بنابر آنکه تنه حاکم آنرا بر ما جان نافر و غفرا که او را دل تنگ بری داشت و همنا که میگفت او را

أَمْرًا مُضْهِيًا فَقَالَتْ أَيْدَى اللَّهِ الْعَاقِي وَأَدَامِيهِ التَّرَاضِي إِلَى امْرَأَةٍ

من اَكْرَمِ رُؤْمَةٍ وَاَكْرَمِ رُؤْمَةٍ وَاَكْرَمِ رُؤْمَةٍ وَاَكْرَمِ رُؤْمَةٍ وَاَكْرَمِ رُؤْمَةٍ

از بزرگترین اصل و قبیله و از پاکترین اصل و بزرگترین خسته داران مادی و خسته داران پاک خست

الصَّالِحِينَ وَشَمَّةَ الْهَدَىٰ وَخَلْقَ نِعَ الْعَدَىٰ وَنَمَّةَ وَكَدَىٰ

حفظ نفس است و خصلت من زهی است و در ترست من بیکو دو کار است: بیلین و وییان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

بَعْدَ عَرُوسٍ فَانْهَضَ لِلَّهِ الْكِسَابُ بِصَنَاعَتِكَ وَابْتَحَنِي قَمَرَةً بِرَأْسِكَ وَفِي
 بَيْتِ عَرُوسٍ بَيْتٍ بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ بَعْدَ عَرُوسٍ بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 اَنْ صَنَاعَتِكَ قَدْ رُمِيتْ بِالْكَسَادِ لَمَّا ظَهَرَ لِي لَأْخُضُ مِنَ الْقَسَادِ
 كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 وَلِي مَنَّةٌ سَلَالَةٌ كَانَتْ خِلَالَهُ وَكَلَامًا مَائِلًا مَعْرُشِيَّةً وَلَا تَقَالَهُ
 وَدَارًا زُرْدٌ بَجَاسَتِ كِرَامِهِ وَخِلَالِ سَمْتٍ وَبَاهٍ وَوَيْيَ بَاهٍ
 مِنْ الطَّوْىِ دَمْعَةٌ وَقَدْ قُدِّدَتْ إِلَيْكَ وَأَحْطَرْتُ لَدَيْكَ لَتَجْعَلَ
 سَلَامًا أَرْكَرُ سَلَامًا وَبَارِكْ بِكَ سَلَامًا وَبَارِكْ بِكَ سَلَامًا
 عَمَّ دَعَاؤُهُ وَتَحْكُمُ مَنَّا أَرَاكَ اللَّهُ فَاقْبَلِ الْقَاطِعَ عَلَيْهِ وَقَالَ لَهُ
 قَبْلِ عَمِّي وَرَأَى لَهَا كُنْ مِيَانَهُ وَبَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 قَالَتْ وَغَيْتُ قَصَصَ عَزِيمَتِكَ ذِكْرُ هُنَّ الْآنَ عَنْ نَفْسِكَ وَالْكَاشِفُ
 عَنْ نَفْسِكَ عَرُوسٌ زَوْجٌ عَرُوسٌ بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 عَنْ نَفْسِكَ وَاعْرِضْ بِحَبْسِكَ فَاطْرُقْ أَطْرَاقَ الْأَفْعَوَانِ ثُمَّ شَمَّ لِحْيَتَهُ
 وَدُومٌ وَكَفْتُ بَشَوْنِ سِرِّهِ كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 أَنَا عَرُوسٌ لَيْسَ فِي صَنَاعَتِهِ عَيْبٌ وَلَا فِي خَارِجِهِ رَيْبٌ
 سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي
 أَنَا وَلِدْتُ بِهَا وَأَكْهَلْتُ عَسَانَ حِلِينِ انْتَسَبَ وَشَغِيبِ
 سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي
 الدَّرْسُ وَاللَّحْزُ فِي الْعِلْمِ وَطَلَبُ الْوَحْدَانِ وَطَلَبُ الْوَحْدَانِ
 خَوَانِدَنَ سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي

بَعْدَ عَرُوسٍ فَانْهَضَ لِلَّهِ الْكِسَابُ بِصَنَاعَتِكَ وَابْتَحَنِي قَمَرَةً بِرَأْسِكَ وَفِي
 بَيْتِ عَرُوسٍ بَيْتٍ بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ بَعْدَ عَرُوسٍ بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 اَنْ صَنَاعَتِكَ قَدْ رُمِيتْ بِالْكَسَادِ لَمَّا ظَهَرَ لِي لَأْخُضُ مِنَ الْقَسَادِ
 كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 وَلِي مَنَّةٌ سَلَالَةٌ كَانَتْ خِلَالَهُ وَكَلَامًا مَائِلًا مَعْرُشِيَّةً وَلَا تَقَالَهُ
 وَدَارًا زُرْدٌ بَجَاسَتِ كِرَامِهِ وَخِلَالِ سَمْتٍ وَبَاهٍ وَوَيْيَ بَاهٍ
 مِنْ الطَّوْىِ دَمْعَةٌ وَقَدْ قُدِّدَتْ إِلَيْكَ وَأَحْطَرْتُ لَدَيْكَ لَتَجْعَلَ
 سَلَامًا أَرْكَرُ سَلَامًا وَبَارِكْ بِكَ سَلَامًا وَبَارِكْ بِكَ سَلَامًا
 عَمَّ دَعَاؤُهُ وَتَحْكُمُ مَنَّا أَرَاكَ اللَّهُ فَاقْبَلِ الْقَاطِعَ عَلَيْهِ وَقَالَ لَهُ
 قَبْلِ عَمِّي وَرَأَى لَهَا كُنْ مِيَانَهُ وَبَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 قَالَتْ وَغَيْتُ قَصَصَ عَزِيمَتِكَ ذِكْرُ هُنَّ الْآنَ عَنْ نَفْسِكَ وَالْكَاشِفُ
 عَنْ نَفْسِكَ عَرُوسٌ زَوْجٌ عَرُوسٌ بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 عَنْ نَفْسِكَ وَاعْرِضْ بِحَبْسِكَ فَاطْرُقْ أَطْرَاقَ الْأَفْعَوَانِ ثُمَّ شَمَّ لِحْيَتَهُ
 وَدُومٌ وَكَفْتُ بَشَوْنِ سِرِّهِ كَمَا بَزْ بَرَايَ كَسْبِكَ
 أَنَا عَرُوسٌ لَيْسَ فِي صَنَاعَتِهِ عَيْبٌ وَلَا فِي خَارِجِهِ رَيْبٌ
 سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي
 أَنَا وَلِدْتُ بِهَا وَأَكْهَلْتُ عَسَانَ حِلِينِ انْتَسَبَ وَشَغِيبِ
 سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي
 الدَّرْسُ وَاللَّحْزُ فِي الْعِلْمِ وَطَلَبُ الْوَحْدَانِ وَطَلَبُ الْوَحْدَانِ
 خَوَانِدَنَ سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي سَمْعِي

مَالِي مِثْرُ الْكَلَامِ الَّذِي مِثْرُ نَصَاغِ الْقَرْنِ وَالْخَلْبِ ۖ أَغَوْصَ فِي لَجْجَتِهِ
از آن ساقم می شود و شعر و حلله با غوطه میزند و در دریای
من جادو بیایی است که

البَيَانُ فَاحْتَارَ، اللّٰهُ لِي مِنْهَا وَاسْتَحَبَّ، وَاجْتَبَىٰ اَيُّهَا الْحَقُّ
نصاحت پس مگیرم، ۳. حرو و ریدہ ازان و انتخاب میکنم، ۴. وے جیتر میوہ رسیدہ تازہ

مِنْ الْقَوْلِ وَغَيْرِیَ لِلْعَوْدِ یَحْتَطِبُ ۖ وَآخِذُ الْفُطْرَ فِضًّا ۖ فَإِذَا مَا
از سخن : و سواي من بجهت راجع کننده است و دیگر سخن را با یکدیگر جمع است پس هرگاه

صَغُتُهُ قَبْلَ أَنَّهُ ذَهَبَ. وَكُنْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُرَى نَشِيئًا بِأَدَبٍ

اَنقَتْنِي وَاجْتَلِبْ وَيُعْطِي اَحْمَصَ حُرْمَتِهِ مَا اَبَا لَيْسَ فَوْقَهَا رَبُّ
اَكْسَبُ كَوْشَرُهُ اسْتَوْشِيهِمْ وَمَا وَرِثَهُ كَفَّ اَبَايَ لَيْسَ حُرْمَتَانِ بَيْنَهُمَا اَكْسَبُ لَيْسَ اَبَايَ وَكَيْفَ

وَمَا دَرَأْتَ الصُّلَاتِ إِلَىٰ رَبِّعِي فَلَمْ أَضِ كُلَّ مَنْ يَهَبُ، وَالْيَوْمَ مَنْ

يُعَلِّقُ الرَّجَاءَ بِهِ ۚ اَكْسَدَ شَيْءٌ فِي سُوقِ الْاَدَبِ ۚ لَا عِضُّ اَمْنًا يَصْلُكُ

وَلَا يَرْقُبُ فِيهِمْ الْفَلَاسُفُ ۚ مَا كُنْتُمْ فِي عِرَاصِهِمْ جِيفٌ ۖ يُبْعَدُ مِنْ

لَتَنْتَبِهَنَّ وَيُحْتَسِبَنَّ مَعَادَ كُلِّ لِمَا أُمِنْتُ بِهِ مِنْ الدَّيَالِي وَصَرَ فَمَا حَجَبَ

وَمَذَاقُ دُرِّ عِيَالِ يَدِي، وَسَاوَرَتِي الْمُهْمُومُ وَالْكَرْبُ
تَنَكُّ خُدَّ سَيْمَنْ اَزْ نَعْمَةِ مَالِ مِنْ ذُو وَجْهِتِ بَرَمَنْ اِنْدُو دَوَامِ

وَقَاتِلِيْ دَهْرِي الْمَلِيْمِ اِلَى سُلُوْكِ مَا يَسْتَشِيْنُهُ الْخُسْبُ

مقامه دهم موسوم بر جدیه حکایت کرد عارث پسر بهرام

Handwritten manuscript page from the 'Shahnameh' by Ferdowsi. The page features dense Persian script in two columns, written in black ink on aged paper. A large, stylized diamond-shaped ornament (shamsa) is centered at the bottom, containing the number '۴۲'. The text is arranged in horizontal lines, filling most of the page area.

ماتة فقال لا حول فيها بعضاً وبعثى الباقي لك عرماً فقال الشيخ

سرد ديار ما دردم از این برش را درونم آمدم برای تو بانی الله منی انی کافق بنده پس گفت پیر محبت

ما منی خلاف فلا یکن لوعیدک اخلاف مقفدة الوالی عشرين

از منی خسارت پس نباشد و بعد از ترافات کردن پس نقد داد و اورا حاکم

و ذرع علی و دعه نیکو تحسین و ذی ثوب الا حیل و القطع لا حیل

و دست کرد بر هادمان خود کامل کردی بخواجه دینار را در تنگ گردید بهار شاه نکاد و بریده خراجعت

صوب المخصیل فقال له خذ ما رابیه و دعه عنک المایه و علی فی

آن بیادمان فراهم آوردی پس گفت حاکم پیر را بگریه حاضرست و بکار از خود خصوصت داد لازم است

غدا ان اوصول الی ان یبض لك الباقی و یحصل فقال الشيخ

بر من فردا انکه بهر سنگی بگویم بلفظ بموی تو اگر بی شود تر مال باقی و حاصل شود پس گفت پیر

اتبل منک علی ان الایفه لیلتی ویرعاه انسان مقفلی حتی

قبول کردم و پیر گفتی بشرط آنکه حفاظت کنم که در کمال شب و بمانی تا کنده ادا دردم پیر من تا آنکه

اذا اغنی بعد اسفا و الصبی باقی من مال الصلح تخلصت فایه

چون غام و بر من از روشن شدن با عادی بنویس که باقی ماند از مال آنکه ربانی با بدیدند

من ثوب ویر بركة الذی شب یوم دیم ان یفوت فقال له الوالی

از منزه پاک شود بجز پاک شدن اگرگ از خون پیر یعقوب علیه السلام پس گفت اورا حاکم

ما اذا کتممت مشطاً لا دمت فوطاً قال لما رث بین هار وکذا

منی و حرم که نیک کردی از عدد و نوشته بماند منی چیزی از عدد در کشته گفت مدتی بهر عام پس برگاه

رايت حج الشیخ کا حیل الله من بیته عیلت الله علمه و رجیه فلیت

دیدم و بلیسا می بر دیش و تامل ایا جاس سرخ می دانستم که هرگز از سردار قبول سر وعت پس دنگ کرد

الی ان دهرت نجوم الظلام و ان تلت عفو و الزحام ثم

تا آنکه سترق شد نه بند با سه انبوه موم در روشن شد شادگان تا بیک اول شب پس از ان

Handwritten marginal notes in Arabic script, including the number 44 in the center.

Handwritten note on the right margin.

فَصَدَّتْ فِئَاءَ الْوَالِي فَإِذَا الشَّيْخُ يَلْفِظُ كَالِي فَنَسَدْتُ لَهُ اللَّهُ أَهْوَاؤَ الزُّبَيْدِ

قصہ کریم صحن فناء حاکم و افس ناگاہ پیر برائی جوان نگہبان است پس قسم گیر قمار ادا کند اکسا پادشاه دست

فَقَالَ إِنِّي وَمُحَمَّدٌ الصَّيْدُ فَقُلْتُ مِنْ هَذَا الْعِلَامِ الَّذِي هَفَّتْ لَهُ

پس گفت آری سوگند کمال کفایت و فکر پس گفتم نیست این کو دے کہ پرید و سبب حسن او

الْأَحْلَامَ قَالَ فِي النَّبِّ فَوْنِي وَفِي الْمُنْتَسَبِ فِي قُلْتُ فَهَذَا

خود با پس گفت او و فرزند بیکدیگر سیست و در حقن و دزدی دام نیست پس گفت چرا نه

اَكْفَيْتَ مَجَاسِينَ نِظْرَتِهِ وَكَفَيْتَ الْوَالِيَّ الْاِخْتِيَانِ بِطَرَفِهِ فَقَالَ

پسند کردی بانیگویمای آفرینش او و چرا که گزندی که پدری حاکم را از مفتونی او طره آن کودک پس گفت

لَوْلَا بُرُوحُهُ السَّيِّئُ مَا مَفَقْتُ الْحَسَيْنِ ثُمَّ قَالَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ

اگر ہر نیکو دہشتانی، زمین و آسمان جمع نیکو دم پنجاہ دینار، واپس ادا ان گفت باش امشب

عِنْدِي لِنُطْفِئَا رَاجُومِي وَنَدِيلُ الْهُوِي مِنَ النَّوِي فَقَدْ جُمِعَا

نزد من ظاہر و نهانیم آتش اندر او و لعل کیم جہت را از دوری پس ہر آنکہ جمع شد م و قصہ کرد م

عَلَى أَنْ أَسْأَلَ بِسْمِهِ وَأُصِلَ قَلْبُ الْوَالِي فَأَرْحَمَهُ قَالَ فَتَضَيَّتْ

برہنہ کہ ہر دن آئینہ وقت صبح کا فہرہ بر بیان کنم دکل حاکم را از آتش پیشیا فی گفت دراوی پس گزنا نیدم

الْبَيْتُ مَعْرِفِي سَهْرٍ أَلْقَى مِنْ حَدِيقَةِ أَهْرٍ وَخَيْلُهُ شَجَرٌ حَتَّى إِذَا

شعبه با با بوزیرند افسانه خوش آئیده تهراند گلستان شکوه با بوستان درختان تانا آئینه

لَا الْآفَاقُ ذَنْبُ الرِّعَايَ وَأَنْ يُسَلِّحَ الْفُجَّ وَحَانَ رَكِبَ مَتْنُ

جب بنائید کرانہ آسمان را دم گرگ یعنی صبح کلوب و نوز و یک شد و روشن شدن صبح و رسیدن وقت نان سوار شد و از آنجا

الطريق واذاق الوالى عذاب المحرق وسلم الى ساعة الفراق

ماہر داد و چشاند عالم داد عذاب آتش سوزند و تپ و دھوکے من وقت جدائی

رَفَعَهُ مُحَمَّدٌ إِلَى الصَّاقِ وَقَالَ ادْفِنِي إِلَى الْوَالِي إِذَا سَلِبَ

پایه کاغذ استوار چسبیده و گفت به آئینه اسرار حاکم و قیام رپوده شود

وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ دَعْوَةً وَلَا تُسْقِطُوا لَهُمْ قُرْآنَ اللَّهِ الَّذِي يُنَزَّلُ ۚ

وہ کہتا رہے بغیر و آئندہ انرا شستہای زمانہ و میا کے شویہ برا کے فرد آمدن قبر

وَلَا تَسْتَعِيرُونَ لِعَيْنٍ تَدَامَعُ وَلَا تَعْتَبِرُونَ بِمَعْنَى يَسْتَمْعُونَ وَلَا تَتَرَاوَعُونَ

وَأَن تَقُولُوا لِمَن كَفَرَ مِنَّا إِنَّهُ إِذَا مَاتَ لَنُحْيِيهِ وَلَنُخْرِجُهُ لَمَنَافِعِ الْمَسْكُونِ

برای دوستی که کرد و میشود و می‌سوزد و می‌نیم برای مجلس و نه که مقرر کرده میشود پس روی یکدیگر از آنها جدا شود

وَقَلْبُهُ يَلْقَاءُ الْبَيْتَ وَيَشْهَدُ حُورًا لَا نَيْسِيَّةَ وَفِكَرًا فِي اسْتِغْلَاصِ

لا اكله اوطر خاتمة است ومانع شود برای سخن عزیز پس خود حال انکه بدینست و در خلاص کردن

فِيهِ سِتْرٌ وَيُخَيِّلُ بَيْنَ وَدُودِهِمْ يَخْلُو أَيْمَارَهُ وَعُودُهُ طَالِمَا
حَصَرَ حِمْلَتِ وَرَأْسِ كُنْزِ سَائِنِ حُوسْتِ خُودِ كَانِ بَاوَلَدِهِ غُلُوتِ بِيكُنْزِ نَاسِ خُودِ رَابِ خُودِ

أَسْمُهُمْ عَلَى الْإِسْلَامِ الْحَيَّةُ وَتَنَاسَّيْهُمْ إِعْزَازَ الْأَحْيَةِ وَاسْتَكْنَمَ

دیرست که اندر گویند چو باری بقضای یک دانه و فراسویش میکنند درگ و دوتا ز او ظاهر میکنند

لِإِغْيَارِ أَصْنَافِ الْقُوتِ وَاسْتَهْنَتْ بِإِقْرَاضِ الْأُسْرَةِ وَخِيْلَتْ عِنْدَ الدَّيْنِ

عجز برائے نامور نبی معیت و حقیر کے ہند اید مردان فرجیان راوی بخندید وقت دفن

وَلَا تَحْزَنُوا عَلَى الْمَوْتِ وَبِحُجْرَتِهِ خَلَّتِ الْجَنَاتُ وَوَلَدَتْ بِحُجْرَتِهِ
وَمِنْ مِثْلِ خُدُّو شَمَا وَتَقْصِبْ لِي زِيَادَةً أَلَّا نَلْزَمَ وَبِحُجْرَتِهِ خَلَّتِ الْجَنَاتُ وَوَلَدَتْ بِحُجْرَتِهِ

يَوْمَ قُضِىَ الْجَازِرُ وَأَعْرَضْتُ عَنْ تَعْدِيدِ التَّوَابِعِ إِلَى إِحْدَا

در روز گرفتن بخشش با بل بیشتر و در میان دینا از شمار کردن زنان فصحی گریسوے همی کردن

الْمَأْكُولِ وَالْمَشْرُوبِ إِلَى السَّائِلِ فِي الْمَأْكَلِ لَا تَبَالُغُ مِنْهُ

میتابنا و از سوزش زبان کم کرد و اگر زرد طریق نیک نگریش در رعاها العات می کنند بجال سبکه اند

کھو بیاں ولا تھ پھرون دے نو الموت بیاں حتی کا تم ولد تھکم من حجام

[illegible][illegible]

حَتَّى إِذَا عَايَنَّا أَطْرَافَ كُلِّ عَامَةٍ قَالَتْ لَنَا أَلَا عَامَةٌ لَا عَامَةَ فَاحْضَرُوا قَالَهُ الْمَعْلُومُ
 تَأَمَّلُوا وَتَفَكَّرُوا وَدَعُوا نَفْسَ مَا نَزَعَتْ بِلَا مَدَامَةٍ كُنْتُمْ بَسْ مَا زُرْتُمْ أَوْ دَرْتُمْ أَوْ رَأَيْتُمْ مَا لَمْ تَرَ
 وَالْمَكْنُونُ وَأَرْيَاكُمُ الْمَعْلُومُ وَالْمَحْتَمُومُ وَقُلْنَا لَهُ أَفَضْ مَا أَنْتَ قَاضٍ قَدْ
 جَاءَ بِشَيْءٍ وَدَعَا نَفْسَ مَا نَزَعَتْ بِلَا مَدَامَةٍ كُنْتُمْ بَسْ مَا زُرْتُمْ أَوْ دَرْتُمْ أَوْ رَأَيْتُمْ مَا لَمْ تَرَ
 تَحْدُ فَيُنَاقِظُ رَاضٍ قَدْ اسْتَقْفَ سَوَى الْحَيْثُ وَالزَّيْنُ وَالْحَالُ يَعْنِي
 خَيْرُ الْحَيِّ وَالْعَيْنُ فَاحْتَمَلْ مِنْهُمَا قُوَّةً وَنَاءً بِمَا يَسُدُّ قُوَّةَ مَنْ خَاسَتْ
 فَحَالُهَا الطَّارِدُ وَالصَّلَاتُ مِمَّا أَفْضَلَتْ الْفَرَاقُ وَخَشَنَ فِي أَمْرِ
 أَدْهَشَنَا أَيْمَرُ أَقْدَرُ وَتَرْتِلُ تَنْشُدُهُ بِكُلِّ نَادٍ وَتَسْتَعِجُّ عَنْ كُلِّ مَوْهَبٍ
 إِلَى أَنْ قِيلَ أَنْ مَدَّ حَلَّ عَامَةٍ مَا ذَا بَلِ الْمَاءِ فَأَعْرَافِي حُبَّتْ هَذَا الْقَوْلُ
 بِسَبْكِهِ وَالْإِسْلَامُ فِيهَا لَسْتُ مِنْ سَبْكِهِ فَأَذْجَنْتُ إِلَى الدَّسْكَرَةِ
 فِي مَيَاةٍ مُتَكَرِّرَةٍ فَإِذَا الشَّيْخُ فِي حُلَّةٍ مَمْرُورَةٍ دَنَانٍ وَمَعَصَرَةٍ وَحُلَّةٍ
 سَقَاةٍ تَهْدُو سَمُوعَ تَهْرُورٍ آمِنٍ وَعَبْهَرٍ وَمِرْمَارٍ وَهَوَاتِرَةٍ
 لَسْتُ تَزِلُّ الدَّعَاةَ وَطَوْرُ الدَّيْسُ طَوْرُ الْعِيدَانِ وَدَفْعُ
 كَيْسُ كُتُوبِ تَشْكَاتٍ تَحْمِلُ رَأْسَ نَفْسٍ غَلْبِيْدٍ غَزَا مِيرَاوِ بَارِسَ

(Marginal notes in Arabic script, including a large diamond-shaped note in the center containing the number ٩٠)

الشَّوَابُ وَلَوْ سَدَّدْتُ عَلَىٰ مَعْصَرِ الشَّبَابِ ثُمَّ ارْتَأَتْ وَحَلَّتْهُ الْعَيْسُ وَقَتَّ التَّنْغِيْسُ
فَلَمَّا رَأَىٰ بِيَانِيَّةَ بَرِيٍّ زَاهِدَةٍ جَالِيَّةٍ مَبْرُورَةٍ مَاتِيَّةٍ بِإِلَاحٍ كَرِيْمٍ زَانٍ بِجَاهِمٍ سِرْطَانٍ كَرِيْمٍ شَبَّ
وَحَلَّتْهُ نَائِيَّةُ الشَّقِيْقِيْنَ اَيُّ زَيْدٍ وَابْنِيسِ الْمَقَامَةِ الثَّلَاثَةِ الْعَشْرِ
وَمَا كَرِهْتُ دُرِيَّةً دُوْنَهَا وَبِكُلِّ زَيْدٍ وَشُعْبَانَ مَسْتَدٍّ مَقَامَرٍ سَبِيْزٍ دَهْمٍ
الزُّوْسُ اَيُّ زَيْدٍ الْمَارِيْتِ بْنِ هَامٍ قَالَ تَدُوْنِي وَتَقْضُوْنِي اَيُّ الزُّوْسِ اَعْمَ
سَكَنَ بَرْدَانِيَّةَ رَمَائِيْكُو حَارَتِ سِرْطَانٍ كَفْتُ كَبْجِيْنَ سَاقِيْمٍ كَنَانِيَّةٍ رَاجِلَةٍ بِنْدَادٍ
مَعَ مَشِيْقَةٍ مِنَ الشَّعْرَاءِ لَا يَفْعَلْنَ لَكُمْ مَبَايِيْضًا وَلَا يَجْعَلُنِي مَقْصُوْرًا
بِأَوْجَالِكُمْ كَمْ خُفَاوَانٍ بُوْدُوْغِيْرٍ سَدَّ حَارَتَهُ كَسْنَدَهُ بَرْدُ الْبَايْزَانِ وَنَدِمْتُ بِمَا الْبَيْزَانُ
قَامَ فِي مِصْطَارٍ فَافْضَيْتُنِي فِي حَدِيْثٍ يَدْفَعُ لَأَرْهَأُ رَأْيِي اَنْ تَقْضِيَنِي
مَنَازِعَتِ كَسْنَدَةٍ دَرْمِيْدَانٍ بِيْنُ خُرُوجِ كَرِيْمٍ دَرْمِيْكَةٍ كَرَسَا سِيْكِيْرٍ دَلُوْغًا لَمَّا كَانَتْ فِي نِيْمَةٍ
الْفَهَارُ قَلَمًا غَاضٍ دَسَّ الْأَكْثَرُ وَصَلَتْ الشَّقْوَى اِلَى الْأَوْفَكِ اَرْ
رَدَّ رَسِيْدِيْمٍ بِيْنُ بِيْنٍ كَمْ خَدَّ خَيْرُ كَرْمَا دَرْمَا نَبِيْدٌ زَاغَا مَنَابِسُ غَانَمَا دَرْمِيْمٍ
لَحْنًا عَوْرًا اَقْبَلُ مِنَ الْبَعْدِ وَتَحْضُرُ رَحْمَةُ زَيْدٍ وَرُوْدُ وَقَدْ اُسْتَلَّتْ
بِيْرُ زِيْدٍ اَلْكَبِيْرُ سَيِّدُ اَيُّدِ اَزْدٍ وَرُوْدُ مِيْدٍ وَدِيْجَرُ اَعْمَدِيْنِ اَسْبَابُ كَوْنِهِ وَحَالُ اَكْبَرِيْفُوْغِيْرٍ وَخَدُّوْ
صَبِيْهَةٍ اَعْمَتْ مِنَ الْمَقَارِيْزِ وَاصْغَحَتْ مِنَ الْجَوَارِيْزِ فَمَا كَسَلَتْ
كُوْدُكَ اَيُّ اَلْكَافِرِ زَبَدُ دَعَاوِيْ جَرِيْمٍ وَنَاقُوْنِ تَرَاكِيْبُ زِيْدِيْجَانٍ بِيْسٍ دَرْمِيْكُو
وَدَسْمَانَا اَنْ عَوْنًا حَقِيْ اِذَا مَلَحَصْرْتُنَا قَالَتْ نَعِيْنَا اَللّٰهُ الْمَعَارِفُ
بِيْنُ دِيْمَاوِيْدٍ اَلْكُفْرُ مَقْصِدُ مِيْكُو زَوْدًا كَانَا بِيْنُ حَاضِرَتِهِ زَوْدًا كَفْتُ زَاهِدٍ حَارِ خَدَّ رُوْمَا رَا
وَاَنْ لَمْ يَكُنْ مَعَارِفُ اَعْلَمُوْا يَا مَالُ الْأَيْمَلِ وَبَالُ الْأَسْرَامِلِ اَيُّ اِمْرَأَةٍ
مِنْ كَرِيْمِيْنَتِيْنِ اَيُّ بَانِيَّةٍ اَرْكَزَتْ لَهَا اَمِيْدًا دُرُوْدًا دَرْمِيْكُو بِيْرُ بِيْرَانٍ كَرِيْمِيْنَتِيْنِ زَاهِدَةٍ سَمِ
مِنْ مَرَوَاتِ الْهَبَائِلِ وَسَرِيَّاتِ الْعَقَائِلِ كَرِيْمِيْنَتِيْنِ اَهْلِيْ وَبَعْدُ
رَسُوْلَانِ بِيْجَانِ فَيْلَا وَاَزْ بَرَكِيْزِ بِلْكَانِ زَنَانِ كَرَامِيْ بُوْسْتِ خَوَانِيْنِ سَمِ وَخُوسِيْرِيْنِ

صُرِفَتْ الْيَوْمَ بِمَا وَجِدَ لَهَا قَيْضٌ ۖ وَأَوْدَعَتْ مِنْهُمْ
 كَرْمًا سَلِيًّا ۖ وَرَأَى الْيَوْمَ شَرَّكَهَا لَمْ يَكُنْ يَخْشَى وَوَعِيتْ نَادَا زَيْتَان
 لَطُونِ الْيَوْمَ ۖ أَسْدَأَ الْقَائِمِ وَأَسَاةَ الْمَرِيضِ ۖ فَحَمَلِي بَعْدَ
 وَتَكْمَلَتِ فَكَّ ۖ شِيرَانُ نَكْمَةٍ خَشَنَ وَحَامِيَتِ رَأْسَ الْيَوْمِ ۖ بَعْدَ بَعْدَ بَعْدَ
 الْمَطَايَا الْمَطَايَا ۖ وَمَوْطِنِي بَعْدَ الْيَمِينِ ۖ وَأَوْفَرْتِي مَا تَأْتِي
 فَتَسْتَكِينِ ۖ يَوْمَ سَأَلَ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَمَيْضٌ ۖ إِذَا دَعَا الْقَائِمَ فِي لَيْلَتِهِ
 هَوَلًا نَادَا وَهُوَ يَدْعُو لَيْقِي ۖ يَارَاقِي الْمَتَابِ فِي عَشِيمٍ ۖ وَحَيَاةٍ
 الْعَلَمِ الْكَلْبِ الْمَيْمُوسِ ۖ أَيْتُ لَنَا اللَّهُمَّ مِنْ عَرَضَةٍ ۖ مِنْ دَلَسِ
 الذَّمِّ لَيْقِي سَرِيضٍ ۖ يُطْفِئُ نَارَ الْيَوْمِ عَنَّا وَلَوْ ۖ يَلَا قِيَمَتِ حَارِبٍ
 أَوْ مَخِيضٍ ۖ فَمَلَّ فَمَيَّ يَكْشِفُ مَا بَيْنَهُمْ ۖ وَيَقْسِمُ الشُّكْرَ الْهَوَلِ الْيَوْمِ
 قَوْلَ الَّذِي تَقْنُو التَّوَلَّى ۖ يَوْمَ وَجَّهَ الْمَجْمُوعُ سُودًا وَبَيْضًا ۖ
 لَوْ كَانَتْ لَمْ تَبْدَأْ فِي صَفَةِ ۖ وَلَا تَصْدَأَيْتِ لِنَظْمِ الْفَرِيضِ ۖ قَالَ
 الرَّأْيِ قَوْلًا لَوْ لَقَدْ صَدَعْتَ بِأَيَاتِهَا أَعْشَاءَ الْقُلُوبِ وَانْتَحَبَتْ
 نَقْلَ كَتَبَتْ بَعْدَ نَجْمٍ كَرَامَةٍ شَاكٍ بِأَيْمَانِهَا كَرَامَةٍ شَاكٍ بِأَيْمَانِهَا كَرَامَةٍ شَاكٍ بِأَيْمَانِهَا

وَأَوْفَرْتِي مَا تَأْتِي فَتَسْتَكِينِ ۖ يَوْمَ سَأَلَ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَمَيْضٌ ۖ إِذَا دَعَا الْقَائِمَ فِي لَيْلَتِهِ هَوَلًا نَادَا وَهُوَ يَدْعُو لَيْقِي ۖ يَارَاقِي الْمَتَابِ فِي عَشِيمٍ ۖ وَحَيَاةٍ الْعَلَمِ الْكَلْبِ الْمَيْمُوسِ ۖ أَيْتُ لَنَا اللَّهُمَّ مِنْ عَرَضَةٍ ۖ مِنْ دَلَسِ الذَّمِّ لَيْقِي سَرِيضٍ ۖ يُطْفِئُ نَارَ الْيَوْمِ عَنَّا وَلَوْ ۖ يَلَا قِيَمَتِ حَارِبٍ أَوْ مَخِيضٍ ۖ فَمَلَّ فَمَيَّ يَكْشِفُ مَا بَيْنَهُمْ ۖ وَيَقْسِمُ الشُّكْرَ الْهَوَلِ الْيَوْمِ قَوْلَ الَّذِي تَقْنُو التَّوَلَّى ۖ يَوْمَ وَجَّهَ الْمَجْمُوعُ سُودًا وَبَيْضًا ۖ لَوْ كَانَتْ لَمْ تَبْدَأْ فِي صَفَةِ ۖ وَلَا تَصْدَأَيْتِ لِنَظْمِ الْفَرِيضِ ۖ قَالَ الرَّأْيِ قَوْلًا لَوْ لَقَدْ صَدَعْتَ بِأَيَاتِهَا أَعْشَاءَ الْقُلُوبِ وَانْتَحَبَتْ نَقْلَ كَتَبَتْ بَعْدَ نَجْمٍ كَرَامَةٍ شَاكٍ بِأَيْمَانِهَا كَرَامَةٍ شَاكٍ بِأَيْمَانِهَا كَرَامَةٍ شَاكٍ بِأَيْمَانِهَا

بِحُكْمِهَا الْخَيْرُ مَعَهُ مَا مَعَهَا مِنْ دِينِهِ الْإِيمَانِ وَأَرْتَمَ بِرِجْلَيْهَا
 نِجَالَهُمَا فَيَا خَلَا أُنْكَادُوا رَأْسَكُمْ حَسْبُكُمْ وَسُوءُ مَا دُونَ ۝
 مَنْ كَذَّبَهُ بِرَأْسِهِ فَلَمَّا أَهْوَعَ عَصِييَتَهَا قَتَلُوا دَوْلَاهَا كُلَّ مَيَّارٍ أَوَّلَتْ
 كَيْدَ كَانِ عَمَى بَرْدِمْ كُتَا وَخَوَّافِمْ هَيْسَ كَمَا دَخَلَ كُرْيَانُ دَاوُدَ رُوحًا كَلَامًا وَدُخَانَ كَرْنًا بِشَرِّ نَيْتٍ كَانِيْد
 يَتَوَهَّأُ الْأَصَابِقُ وَفُوهَا بِالنُّفُورِ قَارِعَ قَائِمًا رَأَيْتُ الْجَمَاعَةَ بَعْدَ مَرَّهَا
 مَرَّهَا بِرِجْلَيْهَا خَلَّى خُودَ وَجْهَهَا وَبِجَاسِ كُنْهَى كَانَدَ بُوْدِيْسَ كَرْدَنَ دَوَارُ كَرْدَنُورِ دَانِ هَيْسَ كَلَّاشَتَنَ اِدُ
 اِلَى سَبْرَهَا لِيَتَبَوَّأَ قَرَعَ بِرُوحَا كَلْكَذَلَتْ كَهْمُ بِرَأْسِهَا بِطِائِلِ الْيَوْمِ الْمَرْمُوزِ
 سُبُوكَ تَحْلَانِ دَانِيَا نَانِيَا مَالِيسَ اِهْشَانِ اِدُ رَيْسَ فَمَكْرَمَ اَخَاهَا بِرَأْ دُرْدَنَ مَالِيسَ شِدَه
 وَنَهَضَتْ اَقْفُو اَتْرَ الْجَوْرِ حَتَّى اَتَمَّتْ اِلَى سُوْقِي مَحْتَصِيَةً بِأَلَا نَامَ
 دِرِ قَاسَمِ نِيْلِمَ مَسْكَندَه بِرِ نَا كَمَ صِيْدِ سُبُوكَ بَا زَا اَسَكُ كَ بِرُ بُوْدُ اِزْ مَرْم
 مَحْتَصِيَةً بِأَلَا نَامَ فَالْتَمَسَتْ فِي الْغَارِ وَ اَتَمَّتْ مِنْ الصَّبْرِ
 وَخَاسَ بِدَوَانِجِ بِسَ اِيسَ فَرْدُوفَ دِرَانِيَه مَرْمُ وَجِبَتْ اِزْ كُوْدَ كَانِ
 اَلْاَغَا سَرْمَ كَا جَتْ يَخْلُو نَالِي اِلَى مَسْجِدِ خَالٍ فَا مَاطِيَتِ الْجَلْبَانِي
 نَا زَمُودَه كَارِ بِرِ بَرَكْتِ بِخِي بُوْدَنَ دِلْ طَرَفَ سَجْدَتْنَه بِسَ دُوْرُ كَرْدَ جَاوَرَا
 وَنَضَّتِ الْيَقَابَ وَ اَنَا اَلْهَمَّا مِنْ خِصَاصِ الْبَابِ وَ اَسْرَقْتُ
 وَ كُنَادَ بِدَوْرُورَا دِسَنَ سِيْدِيْدَمَ اِدُورَا اِزْ رَحْمَتِ دُرُوْشِكُله بُوْدَم
 مَا سَسْتَبْدِي مِنْ الْعَجَابِ فَلَمَّا اَسْرَتِ اُهْبَةُ الْخَفَرِ رَأَيْتُ حُتَيَا
 بِرِيْزِكَه عَاكِرَه اِزْ نَكَلْتِ بِسَ چُونِ وَ اَشَدَّ اَلَهَ حِيَا دِيْدَمَ رُوْدَه
 اِنِّي زَيْدٌ قَدْ سَقَرْتُ فَمَمَنْتُ يَا اَنْ اَلْحَمْدُ عَلَيْهِ لِاَعْقَابِ عَلَيَّ مَا اَجْرَا مَه
 اِلْمِي زَيْدَا بِرِ اِيْزِيْكَشَاوَدُشْدَ بِسَ اَلْهَدُ كَرْمَ اَبِيْكَ چُوْمَ اَرْمَ بِرِ دَمِزْشَ كَمَ دِرَا بِرِيْزِكَه قَعْدَ كَرُو
 اِلَيْهِ فَا سَلَفْتَنِي اِسْتِنْقَاءَ الْمُقَرَّبِيْنَ ثُمَّ رَفَعَ عَقْرَهُ لِلزُّرِّيْنِ وَ اَسْلَفَ
 مَسِيْ اِيْزِيْزِ سَتَانِ حَفَّتِ بِكُشْتَانِ مَغْنَمِ كُشْفَانِ بِسَ اَلْهَدُ اِيْزِيْزِ اَمَّا زَلْزَلَهْ رُوْدُ كَلَّاشَتَنَ كَا زُوْلُجَنَ بِرَا مَدُ

وَأَرْتَمَ بِرِجْلَيْهَا نِجَالَهُمَا
 مَنْ كَذَّبَهُ بِرَأْسِهِ فَلَمَّا أَهْوَعَ عَصِييَتَهَا قَتَلُوا دَوْلَاهَا كُلَّ مَيَّارٍ
 كَيْدَ كَانِ عَمَى بَرْدِمْ كُتَا وَخَوَّافِمْ هَيْسَ كَمَا دَخَلَ كُرْيَانُ دَاوُدَ رُوحًا كَلَامًا
 يَتَوَهَّأُ الْأَصَابِقُ وَفُوهَا بِالنُّفُورِ قَارِعَ قَائِمًا رَأَيْتُ الْجَمَاعَةَ بَعْدَ مَرَّهَا
 مَرَّهَا بِرِجْلَيْهَا خَلَّى خُودَ وَجْهَهَا وَبِجَاسِ كُنْهَى كَانَدَ بُوْدِيْسَ كَرْدَنَ دَوَارُ كَرْدَنُورِ دَانِ
 اِلَى سَبْرَهَا لِيَتَبَوَّأَ قَرَعَ بِرُوحَا كَلْكَذَلَتْ كَهْمُ بِرَأْسِهَا بِطِائِلِ الْيَوْمِ الْمَرْمُوزِ
 سُبُوكَ تَحْلَانِ دَانِيَا نَانِيَا مَالِيسَ اِهْشَانِ اِدُ رَيْسَ فَمَكْرَمَ اَخَاهَا بِرَأْ دُرْدَنَ مَالِيسَ شِدَه
 وَنَهَضَتْ اَقْفُو اَتْرَ الْجَوْرِ حَتَّى اَتَمَّتْ اِلَى سُوْقِي مَحْتَصِيَةً بِأَلَا نَامَ
 دِرِ قَاسَمِ نِيْلِمَ مَسْكَندَه بِرِ نَا كَمَ صِيْدِ سُبُوكَ بَا زَا اَسَكُ كَ بِرُ بُوْدُ اِزْ مَرْم
 مَحْتَصِيَةً بِأَلَا نَامَ فَالْتَمَسَتْ فِي الْغَارِ وَ اَتَمَّتْ مِنْ الصَّبْرِ
 وَخَاسَ بِدَوَانِجِ بِسَ اِيسَ فَرْدُوفَ دِرَانِيَه مَرْمُ وَجِبَتْ اِزْ كُوْدَ كَانِ
 اَلْاَغَا سَرْمَ كَا جَتْ يَخْلُو نَالِي اِلَى مَسْجِدِ خَالٍ فَا مَاطِيَتِ الْجَلْبَانِي
 نَا زَمُودَه كَارِ بِرِ بَرَكْتِ بِخِي بُوْدَنَ دِلْ طَرَفَ سَجْدَتْنَه بِسَ دُوْرُ كَرْدَ جَاوَرَا
 وَنَضَّتِ الْيَقَابَ وَ اَنَا اَلْهَمَّا مِنْ خِصَاصِ الْبَابِ وَ اَسْرَقْتُ
 وَ كُنَادَ بِدَوْرُورَا دِسَنَ سِيْدِيْدَمَ اِدُورَا اِزْ رَحْمَتِ دُرُوْشِكُله بُوْدَم
 مَا سَسْتَبْدِي مِنْ الْعَجَابِ فَلَمَّا اَسْرَتِ اُهْبَةُ الْخَفَرِ رَأَيْتُ حُتَيَا
 بِرِيْزِكَه عَاكِرَه اِزْ نَكَلْتِ بِسَ چُونِ وَ اَشَدَّ اَلَهَ حِيَا دِيْدَمَ رُوْدَه
 اِنِّي زَيْدٌ قَدْ سَقَرْتُ فَمَمَنْتُ يَا اَنْ اَلْحَمْدُ عَلَيْهِ لِاَعْقَابِ عَلَيَّ مَا اَجْرَا مَه
 اِلْمِي زَيْدَا بِرِ اِيْزِيْكَشَاوَدُشْدَ بِسَ اَلْهَدُ كَرْمَ اَبِيْكَ چُوْمَ اَرْمَ بِرِ دَمِزْشَ كَمَ دِرَا بِرِيْزِكَه قَعْدَ كَرُو
 اِلَيْهِ فَا سَلَفْتَنِي اِسْتِنْقَاءَ الْمُقَرَّبِيْنَ ثُمَّ رَفَعَ عَقْرَهُ لِلزُّرِّيْنِ وَ اَسْلَفَ
 مَسِيْ اِيْزِيْزِ سَتَانِ حَفَّتِ بِكُشْتَانِ مَغْنَمِ كُشْفَانِ بِسَ اَلْهَدُ اِيْزِيْزِ اَمَّا زَلْزَلَهْ رُوْدُ كَلَّاشَتَنَ كَا زُوْلُجَنَ بِرَا مَدُ

يُسَيِّدُ لَكُمْ يَا لَيْتَ شِعْرِي أَذْهَبِي + نَعَاظُ عُلَمَاءَ بَقْدَسِي +
 يَا لَيْتَ كُنَّا مِنْكُمْ يَا لَيْتَ كُنَّا مِنْكُمْ + دُرُغَتِ زَهْدِي دَانِشِ بِيَا بِيَا هُنْ +

وَهَلْ دَسْرَى كُنْتُمْ غَوْرِي ۖ فِي الْخَدَجِ أَمَلَيْسَ يَدْرِي ۖ مِمَّ قَدْ
وَأَيَّانَ دَسْتِ نَهَابْتِ عَمَّنْ مَرَا ۖ دِكْرُ وَفَرْبِهَا لَكُنْدِ نَسَبَتِ ۖ بِيَارِ سِرْآيَنِي

قَدَرْتُ بَيْنِي وَبِحَبِيبَتِي وَبِعَمَلِي وَكَوْنُي رَزَقْتُ بِعَرْفٍ عَلَيْهِمْ وَيَسْكُرُنِي
چرخ و شد مودنا ناز و نهان دلداره عیال خود را مکر خود را و بسیار از آنکار شد مرا شناختن و در شان مناسی

أَصْطَادُ قَوْمٍ يُوْعِظُ ۖ وَآخَرُونَ يَسْتَعْرِى ۚ وَاسْتَفْزِجْ نَحْلًا ۖ عَقْلًا وَعَقْلًا
 نیکو سخن گوئی را برسد ۴ و قوم دیگر را نکلام و نصیحت نمود و مسکینان و غریبانی را فریاد و غریب را

چجری، قنارۃ اناصیر، و تمارۃ اخٹ صغریٰ، و تو مسکلت سبیلہ

مَا لَوْ فَا طَوَّلَ عُمْرِي لَمَّا بَقِيَ قَدِيحِي وَقَدْ بَقِيَ وَقَامَ عُسْرِي وَخُسْرِي

فَقُلْ لِمَنْ لَمْ يَهْدِ اللَّهُ هَذَا هُدًى لِي فَقَدْ وَهَبْتُكَ عُذْرِي ۖ قَالَ الْحَارِثُ بْنُ هَمَامٍ

فَلَمَّا أَظْهَرْتُ عَلَىٰ جَبَلِيَّةٍ آمِرَةٌ وَبَدَأَ يُعَارِضُهَا وَمَا دَخَرْتُ فِي شَيْءٍ مِنْ

عَنْ رِأْسِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِنَّ الشَّيْطَانَ إِذَا لَمْ يَرِدْ لَيْسَ مَعَ التَّغْنِيْدِ وَلَا يَفْعَلُ إِلَّا مَا يُرِيدُ

فَعَلِمْتُ إِلَى أَصْحَابِي عِيَانِي وَأَهْلِي مَا أَثْبَتَهُ عِيَانِي فِي جِوَالِ الصِّقَةِ الْحَبِيزَةِ

وَقَالُوا هَذَا أَفْئِدَةٌ مِمَّا قَالُوا وَلَئِنْ نَجِدُوا مِنْكُمْ يُؤْمِنُونَ
أُولَئِكَ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ لَقَاءٌ يَوْمَئِذٍ فَاعْتَبِرُوا يَوْمَ الْاِخْتِلَافِ

و عهد کردند بر نویسیه کردن زنان پیر مقامه چغاز دهم

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

وَلَمْ يَجِبْ لَكُمْ حَلَّةٌ إِلَى أَنْ صَغَبَ الشَّمْسُ لِلْعَرُوبِ وَصَغَبَتِ النَّفْسُ
 وكنشید مقدارتانین عوض نشنید تا آنکه اگر آید آفتاب بفرود رفتن و صغبت شد همان من
 حین اللغو بفرحت یکدیگر خرمی و انشیت اقلید میباید و او غیر کفری
 از ماندن پس شبگاه کردیم بگرز شد و باز قسم جایگزینش برآید هم بای و بپری و بپری را
 و مِنَّا اَنَا اَسْمَى وَاقْدُ وَاَهَبْ وَاَرَكْدُ اِذْ قَاتِلِي شَيْئًا وَاَهْتَا
 و در میان ما منم و اسمی و اقد و اهب و ارکد اذ قاتلی شیئی و اهت
 التَّكْلَانِ وَحَيْنَا نَهْمَلْنِي فَاَسْغَلْنِي مَا اَنَا فِيهِ مِنْ دَاوِ الدَّيْبِ
 کیست و نهش مرده باشد و نهش جاری بود پس با تفتش مرا آنچه دران جنگا و درم غفلت کنی بر کشتی
 وَالْحَوَى الْمَذْيَبِ عَنْ تَعَابِي مُدْ اَخْلِيَةِ وَالطَّيْمِ فِي مَخَاتِلِهِ فَقُلْتُ
 خسته بودم و گدازنده بود اگر رفتن بحسب احوال او باز طمع در نهی جان و پس گفتیم
 لَهُ يَا هَذَانِ لِيكَائِكَ بِيْرًا وَاَنْتَ خَرَّكَ لَكَ اَخْلِيَةُ فَاَطْلِفْنِي عَلَى بَرِّ حَائِكَ
 ای ای طایان بر این براسه که این را در نهی است و پس بپوشش از کمال بدست بران کلام و نهی خود
 وَاتَّخِذْ لِي مِنْ نَعْمَائِكَ يَا نَكَّ سَعِيدٌ مِثْلِي طَبَا سَيِّئًا اَوْ عَوْنًا مَوْاسِيًا
 و بگیر مرا از نهی خود این چه است که بر این نهی قریب است که بای از من بماند و گدازنده و گدازنده
 فَقَالَ وَاللَّهِ مَا نَاوِي مِنْ عَيْشٍ فَاَتَ كَلَامٍ مِنْ دَهْرِ فَاَتَاتَ بَلْ
 پس گفت بخدا نیست که از من عیشت زندگی که در گذشت و نه از زمانه که ظلم کرده بلکه
 لَا يُقَرِّبُنِي الْعِلْمُ وَدُرِّهِ وَاسِيَةٌ وَاَوَّلُ اَحْمَارِهِ وَاَشْوَبُهُ فَقُلْتُ وَاَسْمَى
 برای بریدن علم و درش و دُرّ و اسیه و اول احمرهای او و شوبه و گفتم و اسمی
 حَادٍ تَوَجَّعْتُ وَذَوَّيْتُهُ اسْتَجَبْتُ حَتَّى هَابَتْ لَكَ الْاَسْمَى عَلَى نَقْدِ
 فوجیه یاد آمد و گدازنده شد تا آنکه حرکت آورد و نهی او پس گفتم و گدازنده که بماند
 مِنْ سَلَفٍ قَابِوْزٍ قَفَرٍ مِنْ كَيْدٍ وَاَهْتَمُّ بِأَيِّهِ وَاَعْرِضْ لِقَدْرِ لَهَا يَا عَلِيَّ اَعْلَمُ مِنْ جَوْدِ
 که نهشتند پس برون او و بماند کافه از این فوج و نهی او پس بپوشش از کمال بدست بران کلام و نهی خود

وکنشید مقدارتانین عوض نشنید تا آنکه اگر آید آفتاب بفرود رفتن و صغبت شد همان من
 حین اللغو بفرحت یکدیگر خرمی و انشیت اقلید میباید و او غیر کفری
 از ماندن پس شبگاه کردیم بگرز شد و باز قسم جایگزینش برآید هم بای و بپری و بپری را
 و مِنَّا اَنَا اَسْمَى وَاقْدُ وَاَهَبْ وَاَرَكْدُ اِذْ قَاتِلِي شَيْئًا وَاَهْتَا
 و در میان ما منم و اسمی و اقد و اهب و ارکد اذ قاتلی شیئی و اهت
 التَّكْلَانِ وَحَيْنَا نَهْمَلْنِي فَاَسْغَلْنِي مَا اَنَا فِيهِ مِنْ دَاوِ الدَّيْبِ
 کیست و نهش مرده باشد و نهش جاری بود پس با تفتش مرا آنچه دران جنگا و درم غفلت کنی بر کشتی
 وَالْحَوَى الْمَذْيَبِ عَنْ تَعَابِي مُدْ اَخْلِيَةِ وَالطَّيْمِ فِي مَخَاتِلِهِ فَقُلْتُ
 خسته بودم و گدازنده بود اگر رفتن بحسب احوال او باز طمع در نهی جان و پس گفتیم
 لَهُ يَا هَذَانِ لِيكَائِكَ بِيْرًا وَاَنْتَ خَرَّكَ لَكَ اَخْلِيَةُ فَاَطْلِفْنِي عَلَى بَرِّ حَائِكَ
 ای ای طایان بر این براسه که این را در نهی است و پس بپوشش از کمال بدست بران کلام و نهی خود
 وَاتَّخِذْ لِي مِنْ نَعْمَائِكَ يَا نَكَّ سَعِيدٌ مِثْلِي طَبَا سَيِّئًا اَوْ عَوْنًا مَوْاسِيًا
 و بگیر مرا از نهی خود این چه است که بر این نهی قریب است که بای از من بماند و گدازنده و گدازنده
 فَقَالَ وَاللَّهِ مَا نَاوِي مِنْ عَيْشٍ فَاَتَ كَلَامٍ مِنْ دَهْرِ فَاَتَاتَ بَلْ
 پس گفت بخدا نیست که از من عیشت زندگی که در گذشت و نه از زمانه که ظلم کرده بلکه
 لَا يُقَرِّبُنِي الْعِلْمُ وَدُرِّهِ وَاسِيَةٌ وَاَوَّلُ اَحْمَارِهِ وَاَشْوَبُهُ فَقُلْتُ وَاَسْمَى
 برای بریدن علم و درش و دُرّ و اسیه و اول احمرهای او و شوبه و گفتم و اسمی
 حَادٍ تَوَجَّعْتُ وَذَوَّيْتُهُ اسْتَجَبْتُ حَتَّى هَابَتْ لَكَ الْاَسْمَى عَلَى نَقْدِ
 فوجیه یاد آمد و گدازنده شد تا آنکه حرکت آورد و نهی او پس گفتم و گدازنده که بماند
 مِنْ سَلَفٍ قَابِوْزٍ قَفَرٍ مِنْ كَيْدٍ وَاَهْتَمُّ بِأَيِّهِ وَاَعْرِضْ لِقَدْرِ لَهَا يَا عَلِيَّ اَعْلَمُ مِنْ جَوْدِ
 که نهشتند پس برون او و بماند کافه از این فوج و نهی او پس بپوشش از کمال بدست بران کلام و نهی خود

وکنشید مقدارتانین عوض نشنید تا آنکه اگر آید آفتاب بفرود رفتن و صغبت شد همان من
 حین اللغو بفرحت یکدیگر خرمی و انشیت اقلید میباید و او غیر کفری
 از ماندن پس شبگاه کردیم بگرز شد و باز قسم جایگزینش برآید هم بای و بپری و بپری را
 و مِنَّا اَنَا اَسْمَى وَاقْدُ وَاَهَبْ وَاَرَكْدُ اِذْ قَاتِلِي شَيْئًا وَاَهْتَا
 و در میان ما منم و اسمی و اقد و اهب و ارکد اذ قاتلی شیئی و اهت
 التَّكْلَانِ وَحَيْنَا نَهْمَلْنِي فَاَسْغَلْنِي مَا اَنَا فِيهِ مِنْ دَاوِ الدَّيْبِ
 کیست و نهش مرده باشد و نهش جاری بود پس با تفتش مرا آنچه دران جنگا و درم غفلت کنی بر کشتی
 وَالْحَوَى الْمَذْيَبِ عَنْ تَعَابِي مُدْ اَخْلِيَةِ وَالطَّيْمِ فِي مَخَاتِلِهِ فَقُلْتُ
 خسته بودم و گدازنده بود اگر رفتن بحسب احوال او باز طمع در نهی جان و پس گفتیم
 لَهُ يَا هَذَانِ لِيكَائِكَ بِيْرًا وَاَنْتَ خَرَّكَ لَكَ اَخْلِيَةُ فَاَطْلِفْنِي عَلَى بَرِّ حَائِكَ
 ای ای طایان بر این براسه که این را در نهی است و پس بپوشش از کمال بدست بران کلام و نهی خود
 وَاتَّخِذْ لِي مِنْ نَعْمَائِكَ يَا نَكَّ سَعِيدٌ مِثْلِي طَبَا سَيِّئًا اَوْ عَوْنًا مَوْاسِيًا
 و بگیر مرا از نهی خود این چه است که بر این نهی قریب است که بای از من بماند و گدازنده و گدازنده
 فَقَالَ وَاللَّهِ مَا نَاوِي مِنْ عَيْشٍ فَاَتَ كَلَامٍ مِنْ دَهْرِ فَاَتَاتَ بَلْ
 پس گفت بخدا نیست که از من عیشت زندگی که در گذشت و نه از زمانه که ظلم کرده بلکه
 لَا يُقَرِّبُنِي الْعِلْمُ وَدُرِّهِ وَاسِيَةٌ وَاَوَّلُ اَحْمَارِهِ وَاَشْوَبُهُ فَقُلْتُ وَاَسْمَى
 برای بریدن علم و درش و دُرّ و اسیه و اول احمرهای او و شوبه و گفتم و اسمی
 حَادٍ تَوَجَّعْتُ وَذَوَّيْتُهُ اسْتَجَبْتُ حَتَّى هَابَتْ لَكَ الْاَسْمَى عَلَى نَقْدِ
 فوجیه یاد آمد و گدازنده شد تا آنکه حرکت آورد و نهی او پس گفتم و گدازنده که بماند
 مِنْ سَلَفٍ قَابِوْزٍ قَفَرٍ مِنْ كَيْدٍ وَاَهْتَمُّ بِأَيِّهِ وَاَعْرِضْ لِقَدْرِ لَهَا يَا عَلِيَّ اَعْلَمُ مِنْ جَوْدِ
 که نهشتند پس برون او و بماند کافه از این فوج و نهی او پس بپوشش از کمال بدست بران کلام و نهی خود

اَنْ يَنْتَهَكَ السَّيْرَ وَيَعْقُلَ بَيْنَنَا الْوُفُوْا وَلَا تَلْعَنُكَ بَرَاكِنُ اِلَادِ وَحَدَادِ
از نكره و نه شود بدهد با بسته شود در میان ما كینه بر باطل كند تا نشود ترسانیدن را و به بر مهر

من المكافئة حدثنا رفقلة له قال الذي حرم أكل الربوا وأحل أكل
 الزبد والغنم بهيمة

اللہ بے مافیت بنو ولا ولیتک بغیر و دستگیر حقیقۃ الامر و محمد
آنورہ السلام کردم بکر و بندہ اختم ترا در تزی و قریب است کہ از آنای حقیقت کار و راستا پیش کنے

بذل للبائع والتمتعش هشة المصدوق وانطلق معذ اللبسوق
دادله اتقورا وقراماس خوش شدم خوش شدم انكم باوراست گویند ورفضه بیان به به بازار

فما كان بأسرع من أن اقبل بها يدك ووجهه من التعصب يكله
 برن وجمع چیز زودتر از آذان او و اما در ویرانگی که به قاری آمد و روی او از سختی راه ترن میگذشت

فوضہم الدی وضع الممتن علی وقال اصحاب الجیش بالجیش
پس ہناد ہر دور از دمن چو ہنادن منت خندہ ہمن گفت بزن شکر را با شکر

تَحْتَ بِلْدَةِ الْعَيْشِ فَحَسَرْتُ عَنْ سَاعِدِ النِّهَمِ وَحَمَلْتُ حِمْلَةَ الْفَيْلِ
 ابرو من دشوی بِلْدَتِ زَنَگانی پس برهن کردم از بانیایِ نوس بر خورون و حمل آوردم همچو حمل آوردن فیل

المتهمة وهو يلحقني كما يلحق الخنق ويود من القيظ لواء خلق حق
رونده واهمى نكرست مراجهانك نكرستم نكرنده و آرزو نمود از ختم اگر گوگرد شوم بهتر باشد تا آنكه

اذا هلكتم النوعين وغادرتمهما التراب بعد عين اوقدت حيرة في الظلال
 وروى قسم او كذا ثم هروا انسان هم اذ ذات خاموش مانع من الزميرت و نزد ديك سيدن

لیبیات و فکره فی جواب الابیات فما لبث ان قام و احضر الدواة و القلام
 بنظم شب کرون و از ان شب وچاپ بیتا پس درنگ نکرد که به غایت و حاضر آورد و دو اشعار

قَالَ قَدْ مَلَكَتِ الْجَرْبُ فَاثْمَلُ الْجَوَابِ وَلَا قَهْقِيَاءَ اِنْ نَكَلْتُ لَا غَتَامَ
گفت هر آینه بگریبان از اسیر و سیرج اب دگر نه پس تعدو را اگر از ایستاده شوی از پا بخینادان

[illegible][illegible]

ما اكلت فقلت له ما عندى الا التحقيق فالتب الجواب وبالله التوفيق
جزر الكوروى پس بنتم او نمست نزد من كجواب درست و راست پس بنتم جواب را و انما است مذکور

نظم قل یٰٰمَنْ یُّکْذِبُ الْمَسَائِلَ لَیْفَی ۚ کَا شِفَافُ سِرِّهَا الَّذِیْ تُخْفِیهِ عَنِ ذَا الْمَلِیَّتِ
بِیْرِ کُیِّهِ اَکْثَرُ مِیْسَاتِیْ ۚ کِیْنِ سَاکِلِ رَاہِجِیْ ۚ مِیْنِ کُشَاغِیْهِ رَاہِزِ ۚ وَ حَمَرِ کُہْنِیْ ۚ اَنَارِیْ ۚ اَسْرَارِیْ ۚ مِیْنِ دُرِّ کُشَاغِیْهِ

[illegible]

هَيَّاكَ لَهُ وَلَا غَرْفِيهِ + ثُمَّ هَاتِ إِلَيْهِ وَكَفَّلَ عَلَيْهِ مِنْهُ فَأَعْتَبَ بَيْنَ يَشْرُودِيهِ +

فَوَإِنْ أَمِنَهُ بِغَيْرِ إِجْرٍ فَاقْضُ بِهِ الْأَقْوِيَّةَ وَإِنْ كَانَ ابْنُ الصَّرْحِ

وَأُولَىٰ بِاللَّهِ مِنْ أَحِبِّهِ أَفَلَا يَعْلَمُونَ مَا تَأْتِيهِمْ أَجْبَ

لِلزَّوْجَةِ ثَمَنُ الثَّلَاثِ سِتْرُونَةٍ وَخَوَى ابْنُ أَبِيهِ الَّذِي هُوَ فِي الْأَصْلِ

أَخُوهُمَا مِنْ أَهْلِ بَابِ أَهْلِهِمْ وَقَالَ أَخَا الشَّقِيقِ مِنَ الْإِسْبَاقِ وَقُلْنَا يَكْفِيكَ

اَنْ تَكْبِيَهُ + مَا لَمْ يَكُنِ الْفَتْيَا الْقَوِيَّةُ مِنْهَا + كُلُّ قَاضٍ يَقْضِي وَكُلُّ قَاضِيَةٍ قَالِ

فَلَا أَتَيْتَ الْجَنَابَ وَأَسْتَنْبَيْتَ مَعَ الصَّوَابِ قَالَ لِي أَهْلُكَ وَاللَّيْلِ فَسَمِعَ الدَّيْلَ

پس کلاه خشت جواب داد و حاصل کرد از من پنج راست گفت من خدا کن ایام خود را در پیشرب را پس حسین را آورد

بسیقت کرج جلابرا می گفتیم بر آید من در خانه سفر کردم و در جامه آون من بزرگترین عبادت خصوصاً

حَلَّ قَدِّمَ عَادَ الْعَلَامُ مُحَمَّدٌ وَفَقَلْنَا مَا عِنْدَكَ مِنَ الْحَدِيثِ عَنِ الْحَبِيبِ يُقَالُ
 مدخورا سپهر زامدو در کمال غنا بود بر کس نیست نزد تو از کلام ازان ایزدی حدیث پس گفت
 اخذنی فی بنی هرون متعبه ووسل متعبه حتی افضینا الی ویرة خیر فقال
 در وقت مرا در راهی دیکه نامه و جادای پراکنده تا آنکه پیوستم بر وی خاد و یان پس گفت اینست
 مناسی و کذا فراسی ثم استقی بابه و اخذ منی حیرانه وقال لعمری لقد خلقت
 فردگاه من متغایر از من پس خدود خواست در او در کشید از من بلیغ در او گفت ثم نفذ من حیرانه و کذا
 عینی و استوجبت الحسنى منی فقال نصیبه من نقاسر الضاحح صغار
 با در و منزه از هر شیئی که در ازان پس بکبر خنده را آن از تو تریم میسر است و از او ای نشانند
 للصابح قلت لا ظلم اذ ما حوت جنى تخلت به فلا تقبلها الى قلوبهم واما قلت
 دیکه بر است و خوانند چون گرد که بود که درخت فرما پس دیکه بر شاد که از اسلک بنده از کسین
 علی نبيد له فحوصل من السبل الحاصل و لا تلبيث اذ لما لقطت قنصه
 بر خرمن گاه پس بکبر خنده از او نشود پراکنده و درنگ کن چون حاد چینی پس از چینی شوی
 كذبه الحابل و لا توغلن متعق سميت و قال السلامه في الساجر و خطيب
 قاصدا و غیر مرد هر گاه دشمنی در و ریا چه که هر آنکه در سنگاری در کاست و من گو
 يهايت و جاد بلسوف و جلع اجالونك بالاعاجل و لا تكن على صاحب
 بغضات دباغ ده بطسوت و دیر و شراخت را از خود یاد دیا و بیار کن بر حسن بر بارش
 قامل فطسوى القاصل ثم قال اخذ مني ما اريد و اهدى عاني امة و قد اقبل
 پس دل اندر هر گز از بیار کنگر به پس است بکیند کن بر بند و دل جان و دیر گوید و در کار خود خفا
 صحتي اني طمعت ليلك فاذ لم تعظم ظلمهم حتى حال عليهم صليتي و قل عني ان
 یان خود در گاه بی پرورده خود بر من پس نشان از این سان نشان از اسلام کن بر ان بر نشان غمزد را و بگشاید از ان
 السهم في الحافات ليلك اعظم الاقارب و استساقني احب الي و لا حبل لعل مني اناسي و
 سیک در انستاد و در هر آینه بر زگر است آبست نیست که ترک کنم که بر من خود را و نیم شوی و ای که خود در گاه

اینست که در این مقام
 مدخورا سپهر زامدو در کمال غنا بود بر کس نیست نزد تو از کلام ازان ایزدی حدیث پس گفت
 اخذنی فی بنی هرون متعبه ووسل متعبه حتی افضینا الی ویرة خیر فقال
 در وقت مرا در راهی دیکه نامه و جادای پراکنده تا آنکه پیوستم بر وی خاد و یان پس گفت اینست
 مناسی و کذا فراسی ثم استقی بابه و اخذ منی حیرانه وقال لعمری لقد خلقت
 فردگاه من متغایر از من پس خدود خواست در او در کشید از من بلیغ در او گفت ثم نفذ من حیرانه و کذا
 عینی و استوجبت الحسنى منی فقال نصیبه من نقاسر الضاحح صغار
 با در و منزه از هر شیئی که در ازان پس بکبر خنده را آن از تو تریم میسر است و از او ای نشانند
 للصابح قلت لا ظلم اذ ما حوت جنى تخلت به فلا تقبلها الى قلوبهم واما قلت
 دیکه بر است و خوانند چون گرد که بود که درخت فرما پس دیکه بر شاد که از اسلک بنده از کسین
 علی نبيد له فحوصل من السبل الحاصل و لا تلبيث اذ لما لقطت قنصه
 بر خرمن گاه پس بکبر خنده از او نشود پراکنده و درنگ کن چون حاد چینی پس از چینی شوی
 كذبه الحابل و لا توغلن متعق سميت و قال السلامه في الساجر و خطيب
 قاصدا و غیر مرد هر گاه دشمنی در و ریا چه که هر آنکه در سنگاری در کاست و من گو
 يهايت و جاد بلسوف و جلع اجالونك بالاعاجل و لا تكن على صاحب
 بغضات دباغ ده بطسوت و دیر و شراخت را از خود یاد دیا و بیار کن بر حسن بر بارش
 قامل فطسوى القاصل ثم قال اخذ مني ما اريد و اهدى عاني امة و قد اقبل
 پس دل اندر هر گز از بیار کنگر به پس است بکیند کن بر بند و دل جان و دیر گوید و در کار خود خفا
 صحتي اني طمعت ليلك فاذ لم تعظم ظلمهم حتى حال عليهم صليتي و قل عني ان
 یان خود در گاه بی پرورده خود بر من پس نشان از این سان نشان از اسلام کن بر ان بر نشان غمزد را و بگشاید از ان
 السهم في الحافات ليلك اعظم الاقارب و استساقني احب الي و لا حبل لعل مني اناسي و
 سیک در انستاد و در هر آینه بر زگر است آبست نیست که ترک کنم که بر من خود را و نیم شوی و ای که خود در گاه

دام عكس قاله او ان يردّها على عقبها فليقل الاسر او يبعد الاحبار وجوه
چو او از آن گون کردن کالبد آنها و دیگر بازگردانید آنها را بنشیند یا بنشیند یک روز از آن نزدیکی که گشت

الوقت ياتي الجاهل بفتح الجيم البسمة تيسر كسنة ثم على هذا المستحب
والله اعلم ما لا يدركه حسرا ووجه آتاه ظاهر كنهه كاربج واسيس بر بن كشدن كاه

فليس ينبغي أن لا يذهب ما حتى تكون خاتمة فقرها وأخيرة دديها ورب الإحسان
سبحانك كذا في الشرائع الظاهرا ونحوه من ذلك ما أنكرنا في هذا بيان فقرات رساله وانجام موارد في بيان اصلاح حالان

صَبِيحَةُ الْإِنْسَانِ قَالَ التَّوَّابُ فَمَا حَدَّثَ بِرَسُولَاتِهِ الْغُرَبَاءَ وَأَصْلُوحَاتِهِ
 لَوْ كُنِيَ الْإِنْسَانُ أَتَقَعُ عَمَلُ كُنْزِهِ

المفيدة علينا كيف يصل الإنسان إلى الفضل بيد الله يؤتيه من يشاء

[illegible]

و قال لست ارد ان اقلد في قفلي له كن ابانيد على الشكوب لسميت في
 لوت لميت كم زبان كم نكر فان خود را پس نم اوا هستي ابو زيه با وجود گر گون شدن بيأت خودت

[illegible]

وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ الْبَشَرَ مِنْ خَلْقِ الْمَلَائِكَةِ فَهُوَ تَحْقِيقُ الْحَقِّ وَتَهْلِيلُ الْحَقَائِقِ وَتَعْظِيمُ الْحَقِّيقَاتِ وَتَوْجِيهُ الْقُلُوبِ إِلَى حَقِّهَا وَتَضْيَاعُ الْعَالَمِ أَعْمًا بِحَقِّهِ

حَقِّقْ كَرَامَةً وَأَسْأَلُكَ رَبِّي وَوَكَّالَتَهُ فِي الْأَقْبَاتِ طَوْبَهُ يَشْهَدُ

بسم خواجه ابوالکاسم که گفته بود و در دوا که در کتب ادویه جان دودم در کراک زمین پاکبای خودم مشرق است

[illegible]

إِلَىٰ سَفْعَةِ الْبُخْتِ بِمَا يَمْلِكُهَا فَأَقْبَلَ عَلَيْهَا الْبُؤْدُكِيُّ قَائِلًا قَدْ رَأَيْتُكُمْ أَسْوَدَ الْفَجْرِ
بِهِرٍ نَزَلَ وَأَوْفَرَانِ دَوْدَ أَسْمَاءَ تَارِزِي خُودِ مِرْمَادُورِ دِهَا الْبُؤْدُكِيُّ وَكُنْتُ بِخِزَانَةِ سُرَّةِ أَمَانَتِي

وَقَاتِلُوا ذِي الْعِمَالِ الْفَرِجَ فَقَدْ جَاءَ اللَّهُ بِحُكْمٍ وَبِقُدْرَةٍ وَمَسَّقَ الْأُكُلَ وَجَمَعَ فِي
 دُفَا وَشَوْبِي بِشَدْنِ رَاشِشِ بَسْ بِرَآيِ نَكِيرِ كَرِهَةِ صَعِيبِ شَهَادَةِ آسَانِ كَرِخُورِ دُنِي شَهَادَةِ آفَرَاغِ مَكْمُورِ

خَلَّيْنَا السَّمَاءَ سَمَكًا وَعَرْضًا نَكْمُوهَا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَلَمْ نَكْمُوهَا إِلَّا بِمُصَافٍ
 بَدَنُكُمْ لَهَا تَارَةً وَنَكْمُوهَا بِمُصَافٍ بَدَنُكُمْ لَهَا تَارَةً وَنَكْمُوهَا بِمُصَافٍ بَدَنُكُمْ لَهَا تَارَةً

مَالِ إِلَى السُّتْهِدَاءِ الْعِيَالِ فَقَالَ الْأَعْبَى إِنَّ مِنْ ذِكْرِكَ لِلْغُرَفِ سَمَاحَةً
 حُبُّكَ دُوبُوسِي وَهِيَ غُلَامَتُنَا كَسَا

۱۰۰ دہندہ اور نہ
 الہدیٰ بالظرف فقال کلاماً فاحدث الکلام فاحض بسلام
 پس گفت ہر دو کو کہ مرزا است پس کوتاہ کن سخن را و ہر غینہ بسلامت

فَعَلَّبَ لِلْخَوَافِ وَشَدَّةِ الشُّكِّ اَرْضَ السَّحَابِ ثُمَّ اَمَّا زَنَا ابْنُ زَيْدٍ اِلَى حَوَافِ

وَحَكَمْنَا فِي حَقِّهِ وَجَعَلْنَا قَلْبَكَ لَدُنَّيْ رَبِّكَ وَيُفِضُ عَدْوَكُمْ عَلَى عِدِّهِ

ثم قال لست أدري أشكر ذلك النعم أم الفرح هل مناسبي فقلت يا مفضل
يا مفضل أنت خير مني وأياي شكرت نعم الله وأياي فرحت بها

فَاتْلُوْهُ ذٰلِكَ اِنْ كُنْتُمْ اَعْلَمُوْنَ ۝۱۰۰ وَنَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا فِيْ اَرْوَاحِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّسْلِمِيْنَ ۝۱۰۱

الذیمة فلیس فیہ، انما حلت لی ہدیۃ العنبدہ، ولا یمضی لی ان ارجع
 باران پرستہ وشمس پروردگار ہاں میں مال تاراج و شمشین غلو کہ در دل نہ کر گردم بہو سے

اشبیلی واقع بر ما لسی بی فان لا الیب نفسی و لا اجمالی و ان اوجی علی
فرزان خود و مقامت کرم بجز که آسان رسید و او در شریعتی اندازم نفس خود را و در شریعتان خود را و من پرورد و بکینتم سارا

وَدَاعٌ مُمَاطِلٌ اسْتَوْدِعَهُمْ خَيْرَ حَافِظٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَىٰ اِلْحَةِ الْفُلِّ لَمَّا فِيهَا مُخَاوَفٌ مِّنْ عَادٍ

اولی اقل بدو المقامات التاسع عشر النصیبتی فی کلّ بن

هَلُمَّ فَاَجْعَلِ الْعَرَبُ قَدْ خَلَّتِ الْعُيُومُ لِأَخِيَّانِ الْفَوَاعِلِ الْعِزِّ وَتَحَلَّتِ لِلْمَلِكِ الْكَافِ بِرِيفِ
عَدَمِ كَفْرِ غَسَا الْخُفْرِ الْقَسَا إِنْ سَالَهَا الْجَبِيبُ فَلَا تَنْوَدُ بِمَتَارِهِ بِأَيِّ هَرَانٍ وَتَنْكُرُ كَيْدَ سَارِكِ سَافِرٍ أَرَزَ إِلَى

نَصِيْبِيْنَ فَاكْمَلْنِيْ لَهَا الْخَصِيْبِيْنَ فَاَقْعَدْتُ مَهْرِيْ فَاَعْقَلْتُ مَهْرِيْ

فَصَرِيحٌ تَلَفُظِيٍّ اِمَّا إِلَى اَمَضٍ وَيَجِدُ بَنِي اَدَمَ مِنْ خَفَضٍ حَتَّى يَلْعَنَهَا

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّكَلِّمُكَ فِي إِذْعَانٍ رَّاكِفًا فَهُوَ لَدُنِّي عَالِمٌ

يَقِينًا عَلَى نَفْسٍ فَلَا أَعْتَدُ بِعَذَابِهَا خُصِيْبٌ وَضُرِبَتْ فِي فَرْعَاهَا بِأَنْصَبٍ

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ هُمْ بِهَا حَرَىٰ ۖ فَاتَّخِذُوا أَهْلَكُمْ لِلْيَمِينِ ۚ وَأَنْتُمْ بِالْعِلَّةِ ۚ

در دل گرفتیم چنانکه اندام دران بین گردن خود و گردیم اشتیاق آن آقا حساسان خود تا آنکه زنده و متولد سال ۱۰۴۰ هـ

دوازده گردان زمین قوم را باران پس قسم بخدا که نه در آور و دیگری که چشم من خواب را

نَزَّائِدَهُ دُوبُشَبَنَ دُزْدُو زُودُ آدُ كَاغَمُ بَا زِيَهْ سِرْمُ جِي رَا كُ مِي گِرْدِيَهْ دُ دُ كَلَارُ دُ

بلد و رئیسین و سوال میکرد در آن هیچ سوال کردی دیو انگار و طاغون و ادیانگانه میکرد از دهنش

[illegible]

الَّذِينَ يَخِشُونَ كَيْدَ الْمُشْرِكِينَ وَيَخِشُونَ يُدْرِكُهُمْ الْيَوْمَ بِكَيْدِهِمْ فَكُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتْلَةُ فَمَا أَصْبَرُوا

بِمَا جَاءَهُمْ مِنْهُمُ يَوْمَ بَدْرٍ أُولَئِكَ جَبَلٌ عَالٍ تُدْرِكُهُ الْأَعْيُنُ وَأَنْتَ لَا تَبْصُرُهُ يَوْمَ تَكُونُ الْأَنْفُسُ فِي كَيْدِ رَبِّكَ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَى الْمَكُوفِينَ عَذَابُهُمْ أَشَدُّ حَرًّا

Handwritten marginal notes in Arabic script, including the number 115 and various commentary.

الشَّيْءُ فِي شَكَايَةٍ وَكَذَلِكَ قَوِي حَرَايَةٍ فَتَالِ فَتَالِ كَانَ فِي قَبْضَةِ الْمَوْضِعِ

وہو دروازہ وچیت تو تھامی بیٹھا ہے او ہر گھنٹہ میں ہر دیر ہو دیر ہو زور قبضہ بارسے

وَعَرَبِيَّةُ الْوَعْلَةِ إِلَى أَنْ شَقَّهَ الْكَفَّ وَاسْتَشْفَعَهُ التَّلَفُّ ثُمَّ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى

دو کوشال میری تپتا کر کہہ اور ایسا ہی

بِقَوِيَّةٍ مَا يَمْلِكُ قَاتِلُ مِنْ إِعْمَالِهِ فَاصْبِرُوا لِحُكْمِ قَضَائِهِ الزَّعْمَا حُكْمُهُ

تو تھامی قبضہ جان او پس ہوش آواز میں ہوش خود پس کر دیر راہا ہی خود را دور کر گنید ہے آری خود را

فَكَانَ قَدْ غَلَا وَنَاحَ صَافَا كَمَا تَرَاهُ فَاعْظِنَا بَشِيرُهُ وَاقْضِنَا أَنْ بَنَاهُ

پس گویا کہ ہر آئینہ او معلوم غلامی کر و کشیدہ اشفاق پس رنگ دشتیم خوشخبری اور او خاتمہ آگہیم اور

فَدَخَلَ مَعْدِنًا بِمَا مَخَّرَ أَخْذَنَا لَنَا فَلَقِيَا مِنْهُ لَقِيَّ كَلِيسَانًا طَلْفًا وَجَسَنًا

پس آگہانہ ہالیک آگہندہ بود بازیر و آگہا لیک ستورہ دھندہ بود دارا پس ہم از او افتادہ دہانہ نیز دشتیم

فَحَيَّ قَيْنَ يَسْرِيقُ حَيَّ قَيْنَ إِلَى سَائِرِهِ فَمَلَبَ كَلِيسَةً فِي الْجَمَاعَةِ ثُمَّ كَلَّ جَنَاهُ

ہا لیک طوطی دھندہ بود و دھندہ گان بود کہ خودی پشانی او پس آگہا دشتیم در جاست او گت بسہ ای پناہی دہا

بَسِيتَ السَّاعَةَ فَكَلَّ شَدَّ نَظْمُ عَافَانِي اللَّهُ حَسْبُكَ اللَّهُ مِنْ عِلَّةٍ كَادَتْ

ایں خراجت را و خانہ

تَعْقِبِي بِهِ وَمَنْ بِالْبَرِّ عَلَى اللَّهِ كَلَّ مِنْ حَقِّ سَيِّئِي بِمِائَتَا سَافِي

تاہر گندہ مرا

وَلَكِنَّهُ إِلَى نَقْصِي الْأَكْلِ يَسْتَلِينِي وَأَنْ كَمَّ لَمُفِينِ حَيْمٍ وَلَا حَمِي طَلِبِ مِنْهُ

وہیں او را بسرگندہ خود را تاہر گندہ مرا

يَحْيِي حَمَانًا لِي أَخْتَا يَوْمَهُ وَأَمَّا أَحْمَا حَيْنَ إِلَى حَيْنٍ وَأَفَاتِي حَيْرَ فِي حَيَاتِي

گرمہا کی کہندہ مرا و گندہ مرا از ان کہ آتا نزدیک خود دہا لک یاد کر دہ شدہ گندہ ہمیں حاضر است در زندگ

أَنِّي فِيهَا الْبَكَايَا ثُمَّ تَلْبِينِي قَالَ قَدْ عَفَا لَهْ بِأَمْتِدَادِ الْأَجَلِ

کہیم و عافا بیا کر گندہ مرا

Handwritten marginal notes in Urdu script, including the number 134 in the center.

قَاتِلُوا إِيَّاهُ الْوَجِلَ ثُمَّ كُنَّا عَيْنًا عَلَى الْقِيَامِ لَا تَقْعَا إِلَّا بِأَسَاحٍ فَقَالَ كَلَامُ الْبَشَرِ
ہم کو قتل کرنے والوں کا مقابلہ کرو اور پھر ہم خود کو ان کی نظر میں نہ آئیں گے اور نہ ان کی خبر ہوگی

بَيَاضُ يَوْمِكُمْ عِنْدِي لَيْسَ شَيْءًا يَلْفَافُهُ وَجَدِي فَإِنْ مَنَّا جَاءَ الْكُفُوفُ نَفْسُو
میں کے لئے تمہارے دن کا بے غمازی ہے اور میں نے تمہاری طرف سے کوئی چیز نہیں دیکھی ہے

وَمَعَنَا حُلِيِّسُ أَسْفَى فَخَرْنَا هَؤُلَاءَ وَأَمِينًا مَعَهُمَا ثُمَّ دَاخِلْنَا عَلَى الْكَافِرِ نَحْنُ
اور ہمیں بھی وہی چیز ہے جو ان کے پاس ہے اور ہم ان کے ساتھ ہیں اور ہم ان کے پاس ہیں

تَبَدُّدٌ وَلَقَدْ عَلِمْنَا أَنَّهُ كَانَ وَقْتُ الْمَقِيلِ وَكَلَّمَ الْأَلْسُنَ مِنَ الْقَالِ
اور ہم نے ان کو دیکھا کہ وہ اپنے آپ کو دیکھ رہے ہیں اور ہم ان کو دیکھ رہے ہیں

وَالْقَلِيلَ وَكَانَ يَوْمًا حَامِي الْوَعْدِ يَأْتِي الْحَرِيقَ فَقَالَ لَيْسَ الشَّعْثُ مَلَأَ
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

الْعِثَاقُ وَنَادَا هَؤُلَاءَ هَؤُلَاءَ وَخَطِبَ الْأَرْدَ فَعِيْلًا وَحَلِيلًا لِقَوْلِهِ
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

فَأَمَّا وَاضِيهِ بِالْأَكْبَارِ الْمَقُولَةِ قَالَ الرَّادِي فَأَتَيْنَا مَا قَالَ وَقُلْنَا وَقَالَ فَضْرَبَ
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

اللَّهُ كُلُّ الْأَذَانِ وَأَخْرَجَ السِّنَّةَ فِي الْأَجْبَانِ حَقَّ حُجْنًا مِنْ حُكْمِ الْوُجُودِ صَوْفًا
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

بِالْهَجْرِ عَنِ السَّجْدِ فَأَسْتَقِظْنَا الْأَكْبَارَ كَمَا كَانَ وَالْوَعْدُ قَدْ شَاحَ فَتَرَعْنَا
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

لِصَلَاةِ الْجَاوِي كَلَّمَ يَنَا مَا حَلَّ مِنَ الدِّينِ ثُمَّ تَحَنَّنَا لِلْإِدْمَاجِ إِلَى
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

مُلْقَى الرِّجَالِ فَانْتَفَتِ ابْنُ دُنْدٍ إِلَى شَيْلَةٍ وَكَانَ عَلَى شَاكِلَتِهِ وَشَكْلَةٍ
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

بَلْ انْطَافِئْ بِالْأَنفِاسِ بِرُغْمَتِ الْوَرْدِ بِسَوْءِ بَسْمِ الْوَرْدِ وَبَسْمِ الْوَرْدِ وَبَسْمِ الْوَرْدِ
اور وہ دن بھی وہی ہے جس میں تمہاری بات سنی گئی ہے اور تمہاری بات سنی گئی ہے

۱۲۷

اور کتب قرآن
الطبیعیات
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

فَقَالَ لِي لَأَنْتَ يَا نَبِيٌّ قَدْ أَصْرَمْتَ فِي أَحْسَنِ الْجَمْعِ فَاسْتَدْعِ أَبَا جَابِعَ

دولت پر بدین گمانم که سنی را که شیخ فخر ازینده است درودهای اهل ایمان آتش را پس طلب کن خوان را

و نه سببى در جابجايى ايايى تعليم الهادى مى باشد و سببى كه در ايايى حسين
و اباغضين آن خرد گردند است و البته او در آن سپيدار طبياست . هر هرستم باز قولى كن باز طال بر يان

المحب إلى كل بيت القلب بين أحراق وتعذيب واهب يأبى نفي فجد

[illegible]

اے دوست! دیا و تھک ہا پس نیت انداز کن یاری کنشده و اگر خواہی حضور
سبزے را

بِجَلِّ أَيْ تَجَمُّلٍ دَعَى هَلْ بِأَمِّ الْقَرْيَةِ الْمَذْكُورَةِ بِلَيْسِي وَلَا تَتَنَاسَّ أُمُّ

حَافِرُكُمْ لَهُمْ، فَاذْكُوا وَابْتَغُوا الْفَوْزَ فِيْكُمْ اَوْ لَكُمْ اَوْ لِحُكْمِ شَيْخِكُمْ مَا دَرَبَ

برو تو باز خستم کن با حلقو

فَقَالَ تَقَالِبْهَا يَا الْعَلَامُ اسْمُكَ مِنَ الْجَلَامِ

قَالَ لَكُمْ اسْتَدِئُوا الرِّجَالِ قَبْلَ اسْتِقْلَالِ حُمُولِ النَّاسِ فَإِنَّ الزَّعَالَ الْقَوْمُ

خود را از نزدیک کردن منت و ابروی پیش از برداشتن چو دهای فراق و هرگاه هاراج غوغا مردم

عن أبي الحسن عليه السلام قال: قال الله عز وجل: «وَأَبَا السَّامِ»

قال الحارث بن مكرم فقه ابنه لطائف روضة بلطافه تميزه فطاف علينا

وقت حادث میرٹھ میں نصیب پرش کو کھٹے اشارت اور ایار کی حضورؐ ہیں گردید برما

بالطیب والطیب الی ان ادنت الشمس وبالغیب فلما اجمعنا علی
خروج دینہا سے واپاک و لذت و خوشبو تا آنکہ نزدیک شد آفتاب بناید پرشدن چون فرام آیم بر

[illegible][illegible]

وَيُؤْمِنُ قَوْلِهِمْ إِذَا اسْتَأْذَنُوا مِنْهُمْ لِقَاءِ رَسُولِهِمْ إِذَا اسْتَأْذَنُوا مِنْهُمْ لِقَاءِ رَسُولِهِمْ إِذَا اسْتَأْذَنُوا مِنْهُمْ لِقَاءِ رَسُولِهِمْ

زوج و نه دکانجا میگویند و آن را زواج فحش میگویند و قول نه بقضا
 شهر سادات و ذی است و بدو در هر دو که میگویند هر ادا پس گفت کرده شد بدین طرف هر دو

از دوازدهمین آیه تا بیستم آیه

قوله (لَتَرْكُمُنَا صَٰلِحِينَ) أَي غَسَلْنَا أَكْثَرَ مَا صَوَّلْنَا بِهِ عَنِ الْوَضوءِ
 ای وضو را تمیز برای نماز فرمودیم و آن را که بیشتر است از وضو کردن

الحديث صكوة النائم وكيفية اذقوله عليه السلام اي قل له علمك وسيدك
 من قول النبي صلى الله عليه وآله وسلم اذا لم تدر فقل لا اعلم وانما اعلم ما علمت وانما

وَالْإِنشِينَ فَالْجَمْعُ فِيهِ نَظْمُ الْقُرْآنِ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ
وَتَشْبِهُ دَمْعٌ وَدَاوُدُ بِسَمْتِ مُحَمَّدٍ دُرُودٌ أَوْ تَحْسُلُ وَلَهْزَانٌ بَرَاءً بَرَادَرَانِ خُودَا

لَا إِحْرَامَكَ السَّيِّئَاتِ وَاجْزِلْ أَذَاهُ وَلَوْ أَمَضَكَ مَسَّهُ. وَأَسْأَلَ غُيْبَ الدَّيْعِ مِنْكَ
 بِمَنْ تَكُونُ أَنْ تَابَ عَيْنِي بِمَنْ تَنْخَسِ أَمَّا إِنْ كُنْتُ مَوَازِنًا مَرَّ سَوْدًا وَادَّادُ وَرَوَانِ كُنْتُ لَوْ أَفْكَرًا إِنْ تَوَ

وَأَوْفَا. فَلْيُحْكَمَكِ اللَّهُ فِيهِ إِذْ أَنْبَأَ عَنْهُ وَنَسَبَ إِلَيْكِ الْوَصْفَ. وَلَيْتَنِي
 بِرَأْسِ خِفَاءِ غَمَلٍ لَكَ رَأْسُ دُرٍّ وَدُرٍّ

بِهِ السَّمَاتُ إِذَا بَدَأَ مُتَحِيلًا عَنْ سُغْلِهِ مُتَقَرَّبًا ۖ وَلَتَأْتِيَنَّ لَكُمْ إِذَا مَا خَذَلْتُمْ ۚ
 إِذَا مَا لَمْ يَمُوجْ مِنْ حَيْدَرٍ عَالِي ۖ إِذَا مَا رَوَدَ زَمَانَتُكُمْ ۚ

[illegible]

الفصاحة العجاذة ليمش أذل من قبيح الغلابة وبقيا سابك على النقيصة
 وهاهنا في كل نسخة زبانه وهاهنا في كل نسخة زبانه وهاهنا في كل نسخة زبانه

فَلْيَسْعَا، وَيُوَاذِنَ مَا احْتَفَىٰ مِنْ اجْتِنِي، وَطِيلَ الْبَيْنَ مَا احْتَفَىٰ صَاعًا وَنَتَقِي،

وَيَا قَسَمَ عَلَى اللَّهِ قَاتِلَ مُثِلٍ مَا جَدَدْنَا لَإِبْنِ آدَمَ أَنْ يَبْلُغَ الْبَرَّ وَالتَّقْوَىٰ يَوْمَئِذٍ عَظِيمٌ
وَقَسَمْتُ عَلَى اللَّهِ لَنَبْلُوَنَّكُمْ بِبَعْضِ مَا كَفَرْتُمْ بِهِ أَتَرْتُمُوهُ إِذَا تَلَّ الْقُرْآنَ فَهُوَ عَنَدَكُمْ يَتُوبُ إِلَى الْأَرْضِ وَنَاسٍ كَثِيرٌ سَاءَ لَهُمُ الْبَعْدَ الْأَوَّلُ

[illegible]

الزنجارية دَعَا الْأَكْلَانَ بِدَوْنِكَ وَأَعْلَا غَيْرَ الْإِيصَةِ وَلَمَّا كَانَ الْإِكْلَانُ ذَاكَ تَرَجَّعَ
وَسَقَطَ بِإِسْدَارِي مَرْدَمٍ كَثِيرًا نَازًا وَكَبِيرًا بِأَدْوَلَتِ خُودِ فَرَسِي بِلَا حِلَّةٍ وَجَاهَتِ خُودُ دُجْرِ الْكُفَيْتِ وَمَالَ بِأَدْوَلَتِ

قَتَبَ وَالْقُلَّةُ بَوْنٌ خَلْبٌ وَكَانَ أَسَدًا أَوْ كَمَا مِنْ سَعْدَاتٍ بِهِ رَعِيَّتُهُ
بِسَاءِ أُرْدُوهُ دَوَّالِي دَرْخَشَبِ بِلِ بَارَانِ وَتَجَنَّبَ نِكْرَتَرِ بَسَاءِ اِي كَيْسِتْ كَر نِكْرَتَرِ بَا اَو رَحِيَّتْ اَو

وَأَشْفَقْنَا فِي الدِّينِ مَنْ سَاعَتْ رِعَايَتُهُ فَلَنَّا كَ مِنْ يَدِ الْأُخْرَىٰ وَفَلَعِيهَا
 در ترین ایشان در دهن کسیت که بماند پاسبانی او
 بین ملان را کس که نگار و آفت را در شمارا کند آنرا

الشيء والشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

الشيء هو الشيء والشيء هو الشيء

١٢٥

Handwritten marginal notes in Arabic script, likely commentary or additional examples related to the main text's philosophical or logical themes.

من لبيسه على ثمة حتى ذكرت بعد امة صلوات واللى من العلك الذ فاك
 ازده غانده ان بركم تا انك ياد اوردم پس از غنى پس هم سوكند يند ايك رام كرد چن كرده را
 قال لك السائل انى لاجد ربح انى نيل وان كنت اعمده ذ ارقاء وايده
 وكش روده را چر آنه بختين حليم بوى الجازي را اگرچ بودم كودم اورا خدا و فعال وقت
 فتبسم ضاحكا من قولي وقال انا هو على استخالة خالي فعولي فقلت
 پس دهن سپيد كهايك زيبه خنده بودا الغنى من كفت من على برگرديدى مال خود وقت خودم پس گفتم
 لا يحكى هذا الذى لا يفى فيه ولا يكرى عقبه ثيه خطبو اमितه
 بيان خود كى كيت كرده نيشو كار او دبر ايك كره نيشو كلام كرا نايه او پس خواستند از او
 الوديك بذك لوله النود فرغ عن الالفه ولم يرغب فى التحفة
 دوستى را در زنده يادى مال پس در دانه اوردستى و ناهميش كرد در ديه ايشان
 وقال اما بعد ان سعتكم حتى لاجل سعتي وكسفتكم بالى الا خلقى من طالى
 وگفت ليكن پس انا كره كند ديد ختم ابيب ما كرس خرد اورد مال را بيب كنى چي اين من
 فما اذا لم ابا العين السخينة ولا كرم حتى الاصبحة السفينة ما اشد
 پس بى نيم خاكر بچشم كرم و غصب و دست ارمى خا ازشن كرا راس كشى پس خواند
 نظم اسمع اخي وصية من فاصح و ما شاب محض الضميمة بعينه
 ايتنو برادر من ازيند و حسنه كرميا نيت است فاصح يند از جوي قير فاصح آن
 لا تحلن بفضية مبنونة في ملك من لم تبلى او خلدته و دقا القصة
 هرگز نيت شاب من بكم سنجينه و نكته ده تا نيك كيك يا نوده آنرا در به آن و دقتن كرم را
 فيه حتى تجلى و صفية في حلى رضاه و بطيشه و بوليك حلب بوقه من
 در آن تا انك چيني و دصفت اوزار او در حال خوشنودى و خوشم آن و ظاهر خودى يا ران برن او از
 صيد قه و المشائمين و قوله من طسته و بهذا كان تاليتان فنواره
 راست او باي يند لكان يادان بزرگ كرم كرا و اوزار لكان و ريزه او پس بختال كرمي كرمي كرمي است پس بچش آنرا

۱۴۶

من لبيسه على ثمة حتى ذكرت بعد امة صلوات واللى من العلك الذ فاك
 ازده غانده ان بركم تا انك ياد اوردم پس از غنى پس هم سوكند يند ايك رام كرد چن كرده را
 قال لك السائل انى لاجد ربح انى نيل وان كنت اعمده ذ ارقاء وايده
 وكش روده را چر آنه بختين حليم بوى الجازي را اگرچ بودم كودم اورا خدا و فعال وقت
 فتبسم ضاحكا من قولي وقال انا هو على استخالة خالي فعولي فقلت
 پس دهن سپيد كهايك زيبه خنده بودا الغنى من كفت من على برگرديدى مال خود وقت خودم پس گفتم
 لا يحكى هذا الذى لا يفى فيه ولا يكرى عقبه ثيه خطبو اमितه
 بيان خود كى كيت كرده نيشو كار او دبر ايك كره نيشو كلام كرا نايه او پس خواستند از او
 الوديك بذك لوله النود فرغ عن الالفه ولم يرغب فى التحفة
 دوستى را در زنده يادى مال پس در دانه اوردستى و ناهميش كرد در ديه ايشان
 وقال اما بعد ان سعتكم حتى لاجل سعتي وكسفتكم بالى الا خلقى من طالى
 وگفت ليكن پس انا كره كند ديد ختم ابيب ما كرس خرد اورد مال را بيب كنى چي اين من
 فما اذا لم ابا العين السخينة ولا كرم حتى الاصبحة السفينة ما اشد
 پس بى نيم خاكر بچشم كرم و غصب و دست ارمى خا ازشن كرا راس كشى پس خواند
 نظم اسمع اخي وصية من فاصح و ما شاب محض الضميمة بعينه
 ايتنو برادر من ازيند و حسنه كرميا نيت است فاصح يند از جوي قير فاصح آن
 لا تحلن بفضية مبنونة في ملك من لم تبلى او خلدته و دقا القصة
 هرگز نيت شاب من بكم سنجينه و نكته ده تا نيك كيك يا نوده آنرا در به آن و دقتن كرم را
 فيه حتى تجلى و صفية في حلى رضاه و بطيشه و بوليك حلب بوقه من
 در آن تا انك چيني و دصفت اوزار او در حال خوشنودى و خوشم آن و ظاهر خودى يا ران برن او از
 صيد قه و المشائمين و قوله من طسته و بهذا كان تاليتان فنواره
 راست او باي يند لكان يادان بزرگ كرم كرا و اوزار لكان و ريزه او پس بختال كرمي كرمي كرمي است پس بچش آنرا

لَوْ مَا دَيْنَ تَمَائِيْرِيْنَ نَاقِشَهٗ هُوَ مَنِ اسْتَقْبَلَ الْاِنْقِصَاءَ فَرَّقَهُ هُوَ مَنِ اسْتَخَفَّ

[illegible]

اللّٰهَ يَنْفَعُ شَرْعًا مِنْ حَلِّهِ لَمْ يَمَلَّحْ نَفْسَهُ وَمِنْ الْعِبَادَةِ اَنْ تُعْظِمَ جَاهِلًا
 از آن از خود مکن از خودی نفس او و از خدا نیست اینکه بزرگ شانس نادان را

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَهُ لَوْلَا رَحْمَتُ اللَّهِ عَلَيْنَا لَكُنَّا مِنَ الْخَاسِرِينَ

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ غَافِلُونَ ۝١٠٠

وَأَذِ الْفَقْرَ لَمْ يَغْشَ عَالًا لَمْ يَكُنْ ۖ أَسْمَاءُ لَهُ الْفَرَاتِي عَرْشُهُ ۖ مَا إِنْ يَنْصُرُ

العَصْبُ كَوْنُ قَرَابَةٍ + خَلْفًا وَلَا الْبَاذِي حَقَاةٌ عَيْشَةٍ + ثُمَّ عَمَّا

شهر، اما راه نایم او گفته و باز را غرور و شکیان او پس در یک نکرد اینک

استوقف الملام وصعد من السفينة وسامع فندم كل منّا على الفاطمي ذنبا

استاد خود را گفتی و از قول و بدیدند از گفتی و رفت بر زمین و پیشانی شهر که از نام بر میزد که گاهی که در دهات البرز می

أَخْفَضْتُمْ عَنْهَا فَأَعْلَوْهَا فَأَعْلَا لَا يَخْفَىٰ لَهَا لَهَا تَوَكُّلًا وَرَأْفًا

برصیر دانش اور ہر گز بیان نہیں ہر ایک حقیر شمارم کے را از کینے ہادر او عیب

[illegible]

جمل احوال بن همام قال لبني مالک الوطین فی الحج کون علیکم من حیة و

[illegible]

خُومَةُ كَدِيدَةٍ فَفَعَلْتُ فِي عِلِّيِّ بْنِ أَبِي نَدِيٍّ فَأَدْفِنِي بِهِيَ لَكَ وَأَنْ شَيْئٌ
 فَعَلْتُ فِي عِلِّيِّ بْنِ أَبِي نَدِيٍّ فَأَدْفِنِي بِهِيَ لَكَ وَأَنْ شَيْئٌ
 فَعَلْتُ فِي عِلِّيِّ بْنِ أَبِي نَدِيٍّ فَأَدْفِنِي بِهِيَ لَكَ وَأَنْ شَيْئٌ

وَأَصْبَحَ رُحْمًا ذَلِيلًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْخَاسِرِينَ فَعَاهَدَنِي عَلَى أَنْ لَا يُلْقِيَهُ
وَشُمُّهُ أَنْكَرُ خَدَّيْهِ دِي خَاسِ وَحَامٍ

[illegible]

فَاعْهَدْتُمْ مَعَاهِدًا لَّيْسَ لَكُمْ فِيهَا عِلْمٌ وَلَا يَتَذَكَّرُ لَهُ قَوْمٌ وَوَقَيْتُمْ لَهُ كَمَا وَفَى السَّمْعُ

میں بیان کردم اور ایمان کردن کسیکے نذر اند کلام را و دو خاک مردم مراد ارجا نکند نمود شوال

المقامة الرابعة والعشرون القطيعة على الحارث

مقامت بیست و چهارم مشهور بظہیر حکایت کرد و حارث

ابن حکام قال عاشرت بقطيعة الرمي في ايام الربيع فتية وجوههم ما ينج
الفت باهر اميرش وزنگانی کردم و قلید روی دهنکام مثل چهار پا خوانیکه روی ای ایشانند مشغول بود

من انواره و اخلاقه اجمع من اوجهايه و الفاظهم اذ من لسانه استخاره

فَاجْتَلَيْتُ مِنْهُمْ مَا يُرِيدُ عَلَى الرَّبِيعِ الرَّاهِدِ وَيُعْنِي عَنْ رَدَائِبِ
 ۱۲۹۴ از ایشان آنچه میسر شود بر فصل بهار در راه و به ناز و ناز از او از

المزكاه وكنّا نسمّئها على حفيظ الوداد وخطيب الاستبصار
 سنة ١٢٠٥ هـ يوم الاثنين ١٠ رجب ١٢٠٥ هـ

فَإِنْ لَا يَفْقَهُ أَحَدٌ نَابِ السِّبْأِ أَوْ لَا يَسْتَأْذِنُ وَلَا يُؤْتِيهِ إِذَا فَاجَعْنَا فِي جَمْعٍ

حرفینِ حقّی قضیہ الاولیٰ الی الترتیب دوم فی الثانی الزام و آئی و وصفیہ از ادب و ادب و در موضع پیش از لازم از قضیہ دوم در دو زمین لازم کردن کما فی اصطلاح کچھن میں کردہ شود

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الْحُيَّوْنُ فَهَٰذَا اثْنَا عَشَرَ مَسْأَلَةً وَيُقْبَلُ عَدَدُكُمْ مَوْتَةً لَدُنْكُمْ وَلَكُمْ ذِكْرُنَا

وَأَن عُدْتُمْ عَدُنَا (قَالَ الْمُخْبِرُ بِهِ) إِحْكَامِيَّةٌ فَوَدَّ عَلَيْنَا مِنْ أَحَاجِيهِ

اللّٰہی حالت لما اذنبنا انت مَلَكَاتْ لَہِ الْاِکْبَابُ وَحَالَتْ فَلَمَّا عَجَزْنَا الْعَوْمُ

کہ تم مانید ہو، بخیرہ خدا انچہ سرسنتہ شد بہ ان خطبہا دہر کردید پس چون عاجز کردار ایشان گردان

فِي جَعْلِهِ وَاسْتَسْلِمَتْ نَفْسُ يَمِينَا لِسِرِّهِ وَعَدَلْنَا مِنْ اِسْتِغْثَالِ الرَّؤْفَةِ لَهُ اِلَيْهِ

اور جس کے اوپر کھڑے نہاد نہ تمہیں ہا سے امر مادی اور ابراہیم الخوان و اسحق ویدارا دہوے

طلب کردن و آموختن روایت از دینی دارستم تنه آورده بان بوسی خواهش آموختن از ده بیست گانه مجدداً

فردا تو در تمام خوابگاه کلام از آنکه خود خوانی
 بهر تائید و ایام از اینجا کما سر فردا بجای

[illegible]

پس باقی ماند در صحن مگر کسی که در دید مردم اورا دانا و خا خسته بودی او چنانی آستین خود پس چون

تَحْتَ وَكَأَيُّهُ اضْرَمَ شَعْلَةً ذَكَرَ لَيْلَةَ كَشَفَ حَيْثُ نَزَلَ مِنْ أَسْرَارِ الْعِزَّةِ
حَاصِلُ كَرَامَتِهِ أَنَّ رُؤُسَهُ مَزِيدُ حُرُوفِهِ تَحْتَ حُجْرَتِهِ خُودُ كُنْ دَاكِلُهُ ارْزَا بِأَيِّ حَيْثُ كَانَ لَمْ يَخُودُ

خَيْرُ دُرِّانٍ كَانَ عَلَيْهِ سِتْرٌ أَفْرَاقُ وَشَرُّ قَنْصَبٍ الْأَوَّلِ عَلَى اللَّهِ خَيْرٌ كَانَ وَتَرَفَعُ
 نيكوست و اگر باشد کار او بد پس پادشاه او بدست پس نصیب دوی اول را بد را نیک بر آید و خیر گشت و رفیع دوی
 الثَّانِي عَلَى اللَّهِ خَيْرٌ مِمَّنْ دَانَ وَقَدْ حَدَّثَتْ فِي هَذَا الْوَجْهِ كَانَ وَ
 دوم را بد را نیک بر آید و خیر مایه های خود است و تحقیق هفت میانی درین صورت فقط کان و
 اسْمُهُ لَا تَحْرِيضُ لِلشَّرِّ الَّذِي هُوَ عَلَى تَقْدِيرِهَا وَحَدَّثَتْ أَيْضًا
 اسم او را سبب دولت مسرت شربط که دان باشد بر تقدیر هر دو حذف میکنند نیز
 الْمُبْتَدَأُ لِلدَّلَالَةِ الْفَائِدَةِ الَّتِي هِيَ جَوَابُ الشَّرِّ عَلَيْهِ لِأَنَّهُ كَثِيرٌ أَمَّا يَقَعُ بَعْدَهَا
 مبتدا را جهت دولت فائده آن جواب شر است بر دوی چرا که آن مبتدا بیشتر را دفع می شود بعد آن
 وَالْوَجْهُ الثَّانِي أَنَّ تَضَعُهَا جَمِيعًا وَيَكُونُ تَقْدِيرُ الْكَلَامِ إِنْ كَانَ عَلَيْهِ خَيْرٌ
 و وجه دوم اینکه نصیب دوی هر دو را همه و باشد تقدیر کلام چنین اگر باشد کار او نیک
 فَهُوَ خَيْرٌ فِي خَيْرَاتِهِ كَانَ عَلَيْهِ سِتْرٌ أَفْرَاقُ وَشَرُّ قَنْصَبٍ الثَّانِي أَيْضًا
 پس بد پادشاه را نیک و اگر باشد کار او بد پس پادشاه او بدست پس نصیب دوی دوم را نیک و ادق
 الْمَفْعُولُ بِهِ وَالْوَجْهُ الثَّالِثُ أَنَّ تَضَعُهَا جَمِيعًا وَيَكُونُ تَقْدِيرُ الْكَلَامِ إِنْ كَانَ
 مفعول به دوم سوم اینکه دفع دوی هر دو را همه و باشد تقدیر کلام چنین اگر باشد
 فِي عَمَلِهِ خَيْرٌ مِمَّنْ دَانَ وَخَيْرٌ فَابْرَقَ خَيْرٌ مِمَّنْ الْأَوَّلِ عَلَى اللَّهِ اسْمُ كَانَ وَتَرَفَعُ خَيْرٌ
 در کار او نیکو پس پادشاه او نیکوست پس رفیع بود خیر اول را نیک بر آید و نیک تر رفیع بود خیر
 الثَّانِي عَلَى مَا تَبَيَّنَ فِي شَرْحِ الْوَجْهِ الْأَوَّلِ وَقَدْ يَجُوزُ أَنْ يَرَفَعُ خَيْرٌ مِمَّنْ الْأَوَّلِ
 دوم همچنین که ظاهر شد در بیان وجه اول و گاه روا باشد اینکه رفیع باشد مجزول
 عَلَى اللَّهِ فَعَمِلَ كَانَ وَتَجِبَلُ كَانَ الْمُقَدَّرَةُ هُنَا هِيَ الثَّامَةُ الَّتِي تَأْتِي
 بر نیک بر آید او خاص کان باشد و گاه نیک باشد کان تقدیر آورده در اینجا آن نامه که سه آیه
 بِمَعْنَى حَدَّثَتْ وَوَقَعَ فَلَا تَحْتَاجُ إِلَى خَيْرٍ كَقَوْلِهِ تَعَالَى وَإِنْ كَانَ
 در معنی فقط صرف و وقع پس حاجت نباشد بسوی خبر مثل قول الله تعالی و اگر کان هر شود

مفعول ثانیا کان علیه ستر افراق
 ۱۴۴
 این سخن در بابی است از صفات محمديه

ذُو عَشْرَةٍ وَكَانَ نَقْدُ الْكَلَامِ إِنْ كَانَ خَيْرٌ مِنْ أَوَّلِهِ خَيْرًا يَنْ رَفَعَ خَيْرٌ
 هُوَ أَوْ تَمَلُّكَ دَاشِدَ تَقْرِضُ عَنْ كَلَامٍ أَوَّلِيكَ بَسْ بِأَوَّلِيكَ سَتِي أَوَّلِيكَ خُودِيكَ
 وَالْوَجْهَ الرَّابِعَ وَهُوَ أَضْعَافُهَا أَنْ تَرَفَعَ الْأَوَّلَ عَلَى مَا تَقْدِمُ مَشْرُوحًا فِي
 دَوَّجٍ هَامٍ وَأَنْ سَتِ تَرِيحَ أَتَمَّاسَ الْيَكْرَفُ دَهِي أَوَّلٍ دَامِرٍ وَجِيكَ كُرُوتَ بَيَانٍ أَوَّلٍ
 الْوَجْهَ الثَّلَاثَ وَتَنْصِبُ الثَّانِي عَلَى مَا تَبَيَّنَ ذِكْرُهُ فِي الْوَجْهِ الثَّانِي وَكَانَ
 دَوَّجٍ سَمٍ وَنَصَبُ دَهِي دَوَّجٍ رَابِعٍ لِيَكْمَلَ مَا مَرَّ بِرُفْعِهِ بَيَانٍ أَوْ دَوَّجٍ دَوَّجٍ وَبَاشِدَ
 النَّدِيرُ إِنْ كَانَ فِي عَمَلِهِ خَيْرٌ مِنْهُ يَخْرُجُ خَيْرًا وَعَلَى حَسَبِ هَذَا التَّغْيِيرِ
 تَقْدِيرٌ لِكُلِّ بَاسِدٍ وَكَارٍ أَوْ سَيِّئَةٍ أَوْ بِأَوَّلِيكَش دَادَهُ شُدَّ أَوَّلِيكَش وَهِيَ طَبَقُ الْيَمَنِ تَقْسِيرُ
 وَالْمَقْدَرَاتُ الْمُحْدَثَاتُ فِيهِ قَوِيَّ الْعَرَبِ الْبَيْتُ الَّذِي فِيهِ وَهِيَ تَقْسِيرُ
 وَتَقْدِيرُ كَرْدِي كَرْدَتُ كَرْدَهُ دَوَّجِي طَوْدَا عَرَابِ طَوْدَا كَرْدَتُ كَرْدَتُهُ طَوْدَا كَرْدَتُهُ طَوْدَا
 فِي سِلَاحٍ هَذَا قَوْلُهُمْ الْمَقُولُ مَا قَالَتْ بِهِ إِنْ سَيِّفًا سَيِّفٌ وَإِنْ خَيْفَرًا
 دَوَّجَتُ الْيَمَنِ سَمٍ بَيَانٍ سَتَاشِدَ فِي شُدِّهِ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ وَكَرْدَتُ شُدَّاسَتُ
 فَتَجْعَلُ مَا كَلَّمَ الْفِي هِيَ حَرْفُ حُبُوبٍ أَوَّلِيكَش مَا فِيهِ حَرْفُ حُبُوبٍ
 بَسْ نِيَمَتُ وَلَكِنْ كَرْدَتُ كَرْدَتُ دَوَّجَتُ دَادَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ وَكَرْدَتُ شُدَّاسَتُ
 فِي نَعْمٍ إِذَا أَرَدْتَ بِهَا تَقْدِيرُ الْإِخْبَارِ أَوَّلِيكَش عِنْدَ السُّؤَالِ هِيَ
 بَسْ أَنْ نَمَسَتْ جَمْعُ نِيَمَتُ بَانٍ دَوَّجَتُ شُدَّاسَتُ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ
 حَرْفٌ فَإِنْ عَنَيْتُ بِهَا الْإِبِلَ هِيَ اسْمُ الْقَتْلِ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ وَهِيَ تَقَالُ
 حَرْفُ سَمٍ وَكَارٍ أَوَّلِيكَش بَانٍ شُرْطَانٍ بَسْ أَنْ سَمَسَتْ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ
 عَلَى الْإِبِلِ دَعَى كُلِّ مَا شِئَتْ فِيهَا إِبِلٌ ذِي الْإِبِلِ الْحَرْفُ وَهِيَ الثَّلَاثَةُ الصَّامَةُ
 بِرُفْعِهِ دَوَّجَتُ شُدَّاسَتُ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ شُرْطَانٍ سَمٍ دَوَّجَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ
 مُمَيَّنَتُ حَرْفًا تَسْمِيَةً بِحَرْفِ السَّيْفِ وَقِيلَ إِنَّهَا الْعَمَةُ تَسْمِيَةً بِهَا لَهَا حَرْفُ الْجَمَلِ
 بَسْ نِيَمَتُ وَكَارٍ أَوَّلِيكَش بَانٍ شُرْطَانٍ سَمٍ دَوَّجَتُ شُدَّاسَتُ بَانٍ كَرْدَتُ شُدَّاسَتُ

هذا هو الوجه الرابع وهو اضعافها ان ترفع الاول على ما تقدم مشروحا في
 دوج هامي وان ست تريح اتاماس اليكرف دهي اول دامر وجيك كروت بيان اول
 الوجه الثالث وتنصب الثاني على ما تبين ذكره في الوجه الثاني وكان
 دوج سم ونصب دهي دوج رابع ليكمل ما مر برفعه بيان او دوج دوم وباشد
 الندير ان كان في عمله خير منه يخرج خيرا وعلى حسب هذا التغير
 تقدير لكل باسد وكار او سيئة او باسدكش داده شدد اوليكش وهي طبق اليمن تفسير
 والمقدرات المحدثات فيه قوي العرب البيت الذي فيه وهي تفسير
 وتقدير كردي كردت كردته دوجي طودا عراب طودا كردت كردته طودا
 في سلاح هذا قولهم المقول ما قالت به ان سيفا سيف وان خيفرا
 دوجت اليمن سم بيان ستاشد في شدي كردت شدداست بان كردت شدداست وكردت شدداست
 فتجعل ما كلم الف في حرف حبوب اوليكش ما فيه حرف حبوب
 بس نيمة ولكن كردت كردت دوجت دادت شدداست بان كردت شدداست وكردت شدداست
 في نعم اذا اردت بها تقدير الاخبار اوليكش عند السؤال هي
 بس ان نمت جمع نيمة بان دوجت شدداست كردت شدداست بان كردت شدداست
 حرف فان عنيته بالابل هي اسم القتل كردت شدداست وهي تقال
 حرف سم وكار اوليكش بان شرتان بس ان سمست كردت شدداست باندان اطلاق كرده هي شود
 على الابل دعي لكل ما شئت فيها ابل ذي الابل الحرف وهي الثلاثة الصامات
 برشرتان دوج برورنه كاردن شرتان سم دوج شرتان حرف سم وان شرتان دوج باسك ان اسم سمست
 مميئت حرفا تسمية بحرف السيف وقيل انها العمة تسمية بها لها حرف الجمل
 بسم نامة شرتان سم شامت دوج باسك شير كردت شدداست كان كره باسك شير شامت دوج باسك شير سم ذكره

١٤٦

وَمَا اسْمُ الْمُرْتَضَيْنِ فَوَجَدْنَاهُمْ مَلَائِكَةً فَهَذَا سِرُّ إِبْرَاهِيمَ قَالَ

ولیکن اسم پر دندہ میاق واحد استوار کنندہ و جمع کہ برنگرد پس آن سراوین ست گفت

بَعْضُهُمْ هُوَ وَاجِدُهُ جَمْعُهُ سَرَائِيلَاتُ نَهْوُ عَلَى هَذَا الْقَوْلِ فَرَدُّ وَتَدُّ

پہلے از ایضاً کہ آن واحد است و جمع اوسرا دیات است پس ادبرین سخن مفرد است و تحقیق

كُنِيَ عَنْ خِيَمِهِ الْخَضْرَاءِ أَنْكَحَ بِمِيقَاتِهِ الْأَحْرُونَ طُوجِعُ وَوَاحِدُهُ سِرٌّ وَالْأَمَثِلُ

کتابت کرد: جمع آوردن او میان ما با نیکه هر آینه او استوار افتاده است و گفته دیگران آنست جمع و او صا و سواد این

شَمَائِلٌ وَشِمَالٌ فَهُوَ عَلَى هَذَا الْقَوْلِ جَمْعٌ وَمَعْنَى قَوْلِنَا مُلَارِمٌ أَي لَا يَصْرِوُ

شاهنشاہ و مغربی پسران و تہذیب و تمدن

فَلَمَّا كَمِثْ يَافِئُونَ هَذَا الْقَوْمَ فِي الْجَمْعِ وَهُوَ كُلُّ جَمْعٍ تَالِيَهُ الْفُجُوءُ بَعْدَهَا حُرُوفٌ

جزء نیست که مشعر از مشعر این قسم در همه و آن هر چند که سوم حرف اول است باشد که هر ازان حرف

مُسْتَدَّةٌ أَحْرَانُ أَوْ سَطَهَا سَائِكَةٌ تُنْقَلُ وَتَقْرَأُ دُونَ غَيْرِهَا

تشریح کرده بود و در آنجا که میفرمود: «وَلَا تَقْرَأُوا الْبُحَرَاءَ»

اجْوَعُ بَانَ لَا تُظَرِّلُهُ فِى الْأَسْمَاءِ الْإِحَادِ وَقَدْ كُنْتُ فِى هَذِهِ الْأُحْمَةِ عَسَا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

لَا تَصِفُ إِلَّا لِمَنْ رَأَيْتَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْهُمْ لَهَاكِي ۚ إِنَّهَا تُكَلِّمُ الْمُنَافِقِينَ ۚ وَإِذَا تَوَلَّى سَافَهًا فَاهْتَدَىٰ ۚ أَفَلَا تُفْقَهُ ۖ سَافَهَاتِ ۚ وَإِنَّهَا تَكَلِّمُ الْفَاسِقِينَ ۚ وَإِذَا تَوَلَّى سَافَهًا فَاهْتَدَىٰ ۚ أَفَلَا تُفْقَهُ ۖ سَافَهَاتِ ۚ وَإِنَّهَا تَكَلِّمُ الْفَاسِقِينَ ۚ

هَيِّضِي بِمِلْدِي مَا لَهَا عَائِي إِذَا أَحَبَّ أَمَاطِيَّ الْيَقِيلُ وَأَصْنَبِي

المُتَقَاتِلِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قُلُوبُهُمْ مُتَمَرِّضَةٌ وَهُمُ الْغَايِبُونَ

المعتل في الهاء الاحق بها بجميع المعاني ديرة لقولك صيا روه وصيا فيه

فَيَقُولُ هَذَا مَا جِئْتُ بِهِ بَشِيرًا أَلَمْ يَكُنْ لَهُ الْآيَاتُ أَنْ يَعْلَمَ أَنَّ السَّمْعَ الْأَعْمَىٰ لَهُ شِفَاءٌ أَفَلَا يَعْلَمُ إِلَّا هَؤُلَاءِ الْمُتَذَكِّرُونَ

فَيَصْرِفُ هَذَا جَمْعَ عَيْنِ التَّحَايِ الْهَائِيَّةِ لِخَافِ أَصَارَتِهِ إِلَى امْتِنَالِ أَحَادٍ

پس حضرت شروع فرمایاں کہ ہر ایک نے اپنے اپنے لیے ایک ایک کلمہ لکھا اور پھر اسے اپنے اپنے لیے لکھا۔

تخوفاً منه وإلهاماً من الله تعالى في هذا السبب وهو في هذه العجلة وقد نرى

[illegible]

142

[illegible]

كَلَامُ الْقَائِمِ وَكَأَيَّةُ دَعَايَةِ الْمُرْعَاةِ فَقَدْ كَانَتْ كَيْفَ الرُّعْكَاسِ فِي هَذَا
مَنْتَقُولٍ تَوَقُّفٍ دَائِمٍ وَمَا تَحْتَمِلُهُمْ بِرَأْيِهِ دِيرِي كَيُونُ دَاخِلُونَ شَدِيدِينَ
الْمَوْضِعِ الْمَذْكُورِ كَالْمَوْتِ حَتَّى انْقَلَبَ كُلُّ مَوْضِعٍ فِي ضَيْدٍ قَالِيهِ وَبَدَّ ذِي بَرَّةٍ
بِاسْمِهِ ذَكَرَ وَنُشِطَ أَنْ تَنْقَلِبَ شَرْهَبُ كَيْسِ الْأَزْمَرِ وَدَوْرُ عِلَاقِ الْخَوْدِ وَبَرُونَ أَعْدَادُ جَارِ

صاحبه و اما الموضع الذي يجب فيه حفظ المركب على المضروب ولا ضارب
دارود ولكن جاسه که واجب است در تعداد اثن مرتب برزده شده و از نند .

فَوَحِيثٌ كَيْسَبُهُ الْفَاعِلُ بِالْمَفْعُولِ لِيَقْدُرَ يَطْوِي عِلْمَهُ الْإِعْرَابُ فِيهِمَا

اَوْنِي اَحَدَهَا وَذَلِكَ اِذَا كَانَ مَقْصُورَيْنِ مِثْلَ مُوسَى وَعِيسَى اَوْ كَانَا مِنْ

سَمَاءِ الْإِنشَاءِ فَخُذِ الْوَدَّ الْيَمِينِ وَهَذَا الْفَيْجُ بِالْإِزَالَةِ اللَّبْسِ قَرَأَ كُلُّ مِنْهُمَا
سَهْرًا أَشَارَتْ إِلَى خَفَاكِ وَكَذَلِكَ فِي: «جِبْ سَتِ بِرَأْسِهَا» وَدُرُودُ كَرُونِ الْتَبَاسِ إِمَامِ عَادِي هَرَبِكِ

وَالْفَاعِلُ يُعْرِفُ الْفَاعِلُ مِنْهُ مَا سَقَدَ مِنْهُ وَالْمَفْعُولُ يُتَاخَرُ وَامَّا

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَا يُفْتَنُ وَلَا يَسْتَضَاءُ كَلَّتِ بَيْنَ أَوَّلِ اقْتِصَارِ مِنْهُ عَلَى
 سے کہ خیرہ نہ خود مگر باضافہ گر زمین دو کلمہ نام کر دے اور

وَقَرَأِينَ فِيهَا قَوْلَانِ أَحَدُهُمَا لَهَا مُرْكَبَةٌ مِنْ مَلَكٍ الَّتِي
وَحَرَّتْ بِسُوءِ مَا كَانَتْ تَعْمَلُ وَالدُّوْخُلُ سِتْرٌ كَيْ لَا تَرَى دَوَائِلَهُمْ هَرَّ أَتَمُّ دَرْجَتٍ أَمَّا كَرَمٌ

بَعَثَ الْكَفَّ وَمِنْ مَا قَالُوا الْقَوْلَ الثَّانِي وَهُوَ الصَّحِيحُ إِنَّ الْأَصْلَ فِيهَا
بَعْضُ الْكَفِّ سَيِّئٌ وَإِذَا وَقُلْ دَوْمٌ وَأَنْ صَحَّ سَتُجْتَبِقُ

افزودت علیہا ما آخری کا ترداد علی این فضا را لفظها ما ما فثقل

عَلَيْكُمْ قَوْلِي كَرِهْتُمْ بِالْفَتْحِ فَاجِدِي قَابِدَ لَوْ أَنَّ مِنَ الْكَافِرِ الْأَفْلَى هَاءٌ قَصَارَتْ
 بِرِثَانٍ يَدُ بِلَوْنٍ دَكَّ بِلَفْظٍ وَاحِدٍ هِيَ بِلِأَنَّهُ أَكْثَرُ نَزَازِ الْعَتَةِ أَوَّلُ بَارَا هِيَ مُرَادٌ

فَمَا أَكْثَرُهَا مِنْ إِذْقَاتِ الشَّرِّ وَالْخَيْرِ وَمَنْ لَفِظَتْ بِهَا الْمَنِيَّةُ الْكَلَامَ وَلَا عَقْلَ
مَا دَعَا إِلَى الْإِثْمَاتِ شَرِّطَ حُرْمَتِ دَهْرِكَا تَخْلُفُنِي إِنْ تَامَ شُرُودُكَامِ وَهَيْدِ نَشْرِدِ

المعنى الإياد كالتين بعدها كقولك إنما تفعل فعل فيكون حينئذ ملأوا
سفرهم بأقلامهم وكتبوا

لِلْفِعْلِ وَإِنْ اقْتَصَرَتْ مِنْهَا عَلَى حَرْفَيْنِ وَهِيَ أَمَةٌ الَّتِي بِمَعْنَى الْكَفِّ فَمِنْهُمُ
مَنْ ضَلَّ رَأْيَهُ أَوْ كُنِيَ إِذَا نَبَرَدَ حَرْفٌ وَهِيَ هُودِيَّةٌ مَكْنِي الْكَفِّ نَعِيدُهُ شُدَّ

المعنى وكنت ملزماً من خطبته أن يلقوا كما الوصف الذي إذا دُفِ
منه وشمى الزام وجزءه كما خطب كرى اورا انك تلمذوا وخوردا ولكن معنى كرجن پس آورده شود

بِالنَّهْرِ نَقَضَ صَدَاقَهُ فِي الْعِيُونِ وَقَوْمًا لِلَّهِ وَخَرَجَ مِنَ الزَّيْلِ وَكَانَ خَرَجَ
 چون کم شود صاحب آن صفت در چشمها درگاه خود باقی بماند هر شود گول و نادان و پست آید

لِیْمُونٍ فَهُوَ ضَعِیفٌ إِذَا أَحْمَقَهُ النَّوَسُ اسْتَحَالَ إِلَى الضَّعِیفِ وَهُوَ الَّذِي يَتَّبِعُ الضَّعِیفَ
 رِزْوَارِی رَا بَسْ اَوْ لَفْظِ ضَعِیفٌ سَمْعِیْنِ یُحْسِنُ کُنْیَ اَوَّلُ الْوَنِ مَرْکُوزٌ جَانِبِ فِیضٍ وَاَنْ کَیْکَ بِهَرِ وِہَا نِ اِشْد

وَيَتَنَزَّلُ فِي التَّقْدِيرِ مَنَازِلَ الْكَرِيمِ الْمَقَامَةُ الْخَامِسَةُ وَالْعِشْرُونَ
وَفَرْدِ آيَةٍ دَرَسُو كَرَمَن مَنَزَلِ كَاسِد وَنَارِ وَاقَاتُ بَيْتِ وَخِيَمِ

الکروجیہ (حدیث الحاکم بن حاتم) قال شتوت بالکروج لیدیوں
سے کروجیہ سنائی گئی عادت بہرہام گفت اگاس کرم وضا بھر کر گت جت ادا کر

اِقْتَصِبْ دَارِ اَبْقَصِيهِ فَلَبِثْتَ مِنْ شَيْتَانِهَا الْكَافِ وَمَعْرِهَا التَّائِبِ
مِنْهُ اسْتَمْتَرَا وَاعْلَمَكَ دَاكُنْ اَبْرَارِ اَزْدُودِ اَزْدُوسْتَانِ اَنْ كَسْتِ لِي دُورِ خَاشِ اَوْ كُفْسِ زَنْدِ

ماتم و فتنی جهاد البلاد و عطف بی علی الإصطلاح و همان اذایل
بیاد سوز و دگر که شناسانید مرا سخی ایلا و قسیم کرد مرا بگرم کردن آتش. پس نمودم که چه اشوم

وَأَقْبَىٰ ضَعْفًا أَفْدَىٰ نَبِيٍّ فَأَعْفَىٰ عَافَاكَ اللَّهُ مِنْ تَعْلُوكَ وَأَسَدٌ دُونِي
 وفوق كوي ازمن دو چند چندی که دادای را پس گردار مرانگه دار و ترا خدا ناله از کلام بیرون تو و بهنک نزدن
 بِأَبْجَلٍ ۚ وَلَوْ لَوْكَ فَعِدَّتُهُ حَبْدُ التَّلَاعِيكَ وَجَمَعْتُ فِيهِ لِلَّهِ عَابَةً
 در دوازده سخن خود دوازده خود پس کشیدم و در ایچ کشیدن میاد باز می کشند و رنگ کردم و در ای سوز گری
 وَقُلْتُ لَهُ قَالَ لَوْ لَوْكَ وَأَعْطَىٰ عَلَىٰ عَوَارِكَ لَمَا وَصَلْتَ
 و گفتن مراد اینها اگر نه پس نشانیدم ترا پسین و نه پس نشانیدم بر صیب تو هر آینه نمی رسیدی
 إِلَىٰ حَبْلِهِ وَلَا انْقَلَبْتَ الْكُفَىٰ مِنْ بَصَلَةٍ فَجَارِي فِي
 بسوی بخشش و باز نه نشتی پرشده تر از چهارز می بدادش ده می
 عَنْ إِحْسَانِي إِلَيْكَ وَسَتَرِي لَكَ وَعَلَيْكَ بِأَنْ لَسْتُ
 از کجی تن بسوی خودت و نه نشانیدن من مرا پسین و نه تو از صیب با نیکم از روی کنی
 لِي بِرَدِّ الْفَرْدَةِ أَوْ تَرْسُقِي كَأَقَاتِ الشُّتُوِّ فَظَنَرْتُ إِلَىٰ نَظَرَةِ الْمُتَجَبِّ
 برای من باز دادن پسین یا نشان کنی مرا یا نشان می دهی بسوی من همچو دیدن نه شغلست دارنده
 فَلَمْ يَكُنْ لَهُ رَدٌّ وَلَا مُتَجَبِّ ثُمَّ قَالَ لَمَّا رَدَّ الْفَرْدَةَ فَأَبْعَدَ مِنْ
 و سرخ شد از خشم بر من پسین و نه نشتی که بر گشت لیکن باز دادن پسین می دور ترست از
 لَعْرَاصِ اللَّذَائِرِ وَالْمَيْتِ الْغَائِرِ وَأَمَّا كَأَقَاتِ الشُّتُوِّ فَسَبْحَانَ
 انگشتن دور گوشت و درده روزه و لیکن کا فاعی سرا می پاکست
 مَنْ طَبَعَ عَلَىٰ ذَهَبِكَ وَأَوْهَىٰ دَعَاءَ حَبْلِكَ حَتَّىٰ أُنْسِيَتْ
 نه اندیک پس نشانیدم ذهن تو دست کرد آند خفا تر اتا آنکه فراموش کرد و شدی
 مَا أَشَدُّ نَكَّ بِاللُّسْكَ لَا بِنِ سَكْرَةٍ نَظَرُ جَاءَ الشَّتَاءُ وَعِينِي
 بجز که خاخم تو در لیده و سکره از این سکره آه سر و نزدن
 مِنْ حَوَائِجِهِ إِذَا الْفَطْرُ عَنْ كَأَجَاتِنَا حَبَسًا بِهَنْ
 از حاجت های او چنت چیرست و نه نیکه باران از حاجت های ما نه کند منزل

وَأَقْبَىٰ ضَعْفًا أَفْدَىٰ نَبِيٍّ فَأَعْفَىٰ عَافَاكَ اللَّهُ مِنْ تَعْلُوكَ وَأَسَدٌ دُونِي
 وفوق كوي ازمن دو چند چندی که دادای را پس گردار مرانگه دار و ترا خدا ناله از کلام بیرون تو و بهنک نزدن
 بِأَبْجَلٍ ۚ وَلَوْ لَوْكَ فَعِدَّتُهُ حَبْدُ التَّلَاعِيكَ وَجَمَعْتُ فِيهِ لِلَّهِ عَابَةً
 در دوازده سخن خود دوازده خود پس کشیدم و در ایچ کشیدن میاد باز می کشند و رنگ کردم و در ای سوز گری
 وَقُلْتُ لَهُ قَالَ لَوْ لَوْكَ وَأَعْطَىٰ عَلَىٰ عَوَارِكَ لَمَا وَصَلْتَ
 و گفتن مراد اینها اگر نه پس نشانیدم ترا پسین و نه پس نشانیدم بر صیب تو هر آینه نمی رسیدی
 إِلَىٰ حَبْلِهِ وَلَا انْقَلَبْتَ الْكُفَىٰ مِنْ بَصَلَةٍ فَجَارِي فِي
 بسوی بخشش و باز نه نشتی پرشده تر از چهارز می بدادش ده می
 عَنْ إِحْسَانِي إِلَيْكَ وَسَتَرِي لَكَ وَعَلَيْكَ بِأَنْ لَسْتُ
 از کجی تن بسوی خودت و نه نشانیدن من مرا پسین و نه تو از صیب با نیکم از روی کنی
 لِي بِرَدِّ الْفَرْدَةِ أَوْ تَرْسُقِي كَأَقَاتِ الشُّتُوِّ فَظَنَرْتُ إِلَىٰ نَظَرَةِ الْمُتَجَبِّ
 برای من باز دادن پسین یا نشان کنی مرا یا نشان می دهی بسوی من همچو دیدن نه شغلست دارنده
 فَلَمْ يَكُنْ لَهُ رَدٌّ وَلَا مُتَجَبِّ ثُمَّ قَالَ لَمَّا رَدَّ الْفَرْدَةَ فَأَبْعَدَ مِنْ
 و سرخ شد از خشم بر من پسین و نه نشتی که بر گشت لیکن باز دادن پسین می دور ترست از
 لَعْرَاصِ اللَّذَائِرِ وَالْمَيْتِ الْغَائِرِ وَأَمَّا كَأَقَاتِ الشُّتُوِّ فَسَبْحَانَ
 انگشتن دور گوشت و درده روزه و لیکن کا فاعی سرا می پاکست
 مَنْ طَبَعَ عَلَىٰ ذَهَبِكَ وَأَوْهَىٰ دَعَاءَ حَبْلِكَ حَتَّىٰ أُنْسِيَتْ
 نه اندیک پس نشانیدم ذهن تو دست کرد آند خفا تر اتا آنکه فراموش کرد و شدی
 مَا أَشَدُّ نَكَّ بِاللُّسْكَ لَا بِنِ سَكْرَةٍ نَظَرُ جَاءَ الشَّتَاءُ وَعِينِي
 بجز که خاخم تو در لیده و سکره از این سکره آه سر و نزدن
 مِنْ حَوَائِجِهِ إِذَا الْفَطْرُ عَنْ كَأَجَاتِنَا حَبَسًا بِهَنْ
 از حاجت های او چنت چیرست و نه نیکه باران از حاجت های ما نه کند منزل

وَكَيْسٌ وَكَانَتْ وَكَاسٌ طَلَا يَعْلَمُ الْكِتَابَ وَكَسْ نَاعِمٌ وَكَسَا هُمْ قَالَ
وَكَيْسٌ وَكَاسٌ وَكَانَتْ وَكَاسٌ طَلَا يَعْلَمُ الْكِتَابَ وَكَسْ نَاعِمٌ وَكَسَا هُمْ قَالَ

فَقَادَ قَتْلَهُ وَكَذَلِكَ هَبَّتْ قُرُونِي لِشِقْوَتِي مُوَحَّصَتٌ عَلَى الرُّعْدَةِ طَوَّلَ
 بِسَ بَرَانْدَمِ از مَحَالِّ رَفْتِ بَیْسَرَمِ از مَدَنِی مَن وَ بَاقِی مَازَمَرِ
 از مَدَنِی مَازَمَرِ

مَحَارِثُ بَرِّ هَامٍ قَالَ حَلَكْتُ سَوَاقَ الْأَهْوَالِ لَا يَسْأَلُهَا إِلَّا عَوَازُ قَلْبَيْتِ

عَوْدِي الْأَنْتِقَامِ فَمَقَّهَا لِعَيْنِ الْقَالِي وَفَلَا فُتِّهَا مُفَارِقَةُ الظَّلِّ الْبَالِي فَضَعَّتْ

وَبَعْدُ تُسْرى كَيْلَتَيْنِ تَوَاعَتْ لِحَيْمَةٍ مَّصْرُوبَةٍ ذُكِّرَا وَفُتِحَتْ سُبُوبُهَا فَقُلْتُ

یایم نزدیک ہر دو شاید کہ من سیر اپ کہن نشے را یا یایم برانش ر ہما پس چون رسیدم

قُلْ لِيَهِيَ فَالْهِيَ جَنِيَّةٌ خَلِقَتْ لَهَا مَائِنَةً فَضِيحًا إِلَى وَاحْسِنِ الْجَعْلِ

نزدیک لایع و توانید برین نام و نامزد و شهادت

وَقَالَ لَا تَجْلِسُ إِلَى مَنْ تَرَوْفُ فَالْهِيَ وَتَشْتَوُفُ مُفَاهَةً مَجْلِسًا لِقَتَامِ

و گفت ای ای نشیمنی که بر من می آید و او در شوقی آرد آید و شوق

مَحَاصِرُهُ لَا لِقَامَ مَا حَصَرَتْهُ فَمِنْ سَفَرٍ أَخَذَهُ فَكَشَرَ عَنْ أَيْدِيهِ عَرَفَتْ

بگشاید و از پای خود بر کند و از او برسد و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

اللَّهُ أَبَوُ بَدَلٍ مَحْسِنٌ مَلِيحٌ وَفَمِنْ قَلْبِهِ مَعَادٌ فَجَانِبِي وَحَقَّتْ بِي فَرَحَانِ

که بر آید از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

سَاعَتُكَ وَلَمْ أَحْدِثْ لِي أَنَا أَصْفَى فَرَحًا وَأَقْنَى فَرَحًا أَبَا سَفَرَةٍ مِنْ دُجَّةِ

ای وقت و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

أَسْفَارَةٍ أَمْ يَحْصِبُ رِيَالَةَ بَعْدَ إِحْمَالَةٍ وَتَأَقَّتْ نَفْسِي إِلَى أَنَّ أَفْضَلَ

سفرهای او یا بسبب وقت و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

خَتَمَ سِرِّهِ وَأَطْعَنَ دَاعِيَةً لِسِرِّهِ فَقُلْتُ لَهُ مِنْ أَيْنَ يَا بَكَ وَالِي

مهر از او را و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

أَيْنَ النَّسِيَابُكَ وَبِمَا امْتَلَأْتَ عِيَابُكَ فَقَالَ مَا الْمَقْدَمُ مِنْ طَوْسٍ وَامَّا

کدام است و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

الْمَقْصِدُ قَالِي السُّوسُ وَامَّا الْخِدْمَةُ فَالَّتِي صَبَّهَا مِنْ رِسَالَةٍ أَقْضَيْتُهَا

آنکه من می آید و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

فَسَأَلْتُكَ لَيْفَ شَيْءٍ دَخَلَتْهُ وَكَيْفَ دَعَى رِسَالَتَهُ فَقَالَ دُونَ كَرَامَةِ حَرْبٍ

پس پرسیدم از او ای که در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

النَّبُوسُ أَوْ لَفَحَتْنِي إِلَى السُّوسِ فَصَاحَبَتُهُ إِلَيَّ أَهْرَ وَأَعْلَفْتُ بِهَا

پس من گفت که چرا بر من می آید و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

بِسُوسٍ مَن تَوَكَّلَ بِهَا وَشَرَى بِهَا شُرَافِي وَبِهَا شُرَافِي وَبِهَا شُرَافِي وَبِهَا شُرَافِي

پس من گفت که چرا بر من می آید و در آن گاه که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

و اما که از او بدایت ای که بر من می آید و او شوق را از او خود و ظاهر کرد از دماغها

وَقَطَنَ وَغَرِبَ وَشَطَنَ * أَنْ أَخَعَنَ لِقَرِيمَ زَمِنَ * وَجَابِرَ زَمِنَ مَدَّ رَضَعَ شَدَى

و باقی خود را یک خود در ده ای که گردد بستر روزگار و نیکو کند و نفرین کند بگوید است پناه

لِيَايَ خُصَّ بِإِقَاضَةِ مَكْتَابَةِ نَعَشٍ دَرَجٍ وَمَا فَرَّقَ بَيْنَهُمَا وَفَاءَ بِحَقِّهِ

شیخ و خاص که در شب نهمین بابان علای خود را نوشته است و هم نویسی کرده پس گوید در دو ماهی کرد و نه سی و پنج کند بخت

۵۳

يَسْأَلُكَ النَّبِيُّ عَنْ سُلَيْمٍ وَأَذْهَبَ وَبَلَىٰ وَتَوَخَّاهُ حِفْظًا بِحَبْثِ عَقَابَتِهِ نَظْمًا

۵۹

فَلَا خَلَاءَ لَهَا مِنْهُ + يَمْتَدُّ ظِلُّ خَصِيَّتِهِ + فَإِنَّهُ بَيْتُ مَنْ + أُنْشِئَ مِنْهُ كُتُبُهُ + رَأَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شما ایاطرفه + للیبس خوف دیه + فلیجین سید ناقولید یفماحقا قلت

حَلَّ وَفَضَّلَ بَصَنَّا لَكَ تَكْبِيرُ وَكَرَّمَ لَكَ قَوْلًا لَمْ يَنْفُضْ حَضَةً تَهْنِئَةً لَكَ

بزرگ شدند و بوقت او بستر کامل شد و افزود و موافق است و این ای درگاه او ایاری کردن بند خود

يَحْكُمُ مِنْ حُطَّةٍ فَإِنَّهُ كَلِمَةُ نَدْبٍ وَشَرِّدُ حَدْبٍ وَجَرُّ نُوبٍ أَتَتْ

بابره از سره مندی خود چاکر هر آینه لادیر مینانده است و از آنده قطاست و بجز ح حادث است که: فیثر خود

وَنَاطِمٌ قَلِيلٌ سَیَّرَتْ إِذَا جَاشَ لِحُطْبَةٍ فَلَا يُوْجَدُ كَابِلٌ لِّهَمْسٍ ثُمَّ بِأَقْلَسَ

و اما نکته که در این بند است که میر کرد و دشمن را هرگاه چه شد برای خطبه ای یافته نیت و گویند پس فصیح از آن کتب است

فَإِنْ حَبَّرَ قُلْتَ حَبْرٌ نَمِخَتْ وَخَلَّتْ بِهَا ضَا قَدْ نَمَتْ هَذَا شَرْبُهُ

پس اگر دست کام را بکوبی چانه می نشخورد و پنداری که با غما هرگز نافرودن بلیان را با بصره ادا نه مال

بَرَضٌ وَقَوْنَهُ قَرْضٌ وَوَفَلَقَهُ عَسَقٌ وَحَلَبَابُهُ خَلْقٌ وَقَدْ قَلِقَ لِيَوْعَثُ

[illegible]

عزیز عالم! بیچہ ایچو لا دیم ویا من سیدنا یحییٰ علیہ السلام

— ۱۰۰ —

.....

التَّوْبَةِ وَلَا الْمَسْخِ فَبَيَّنَّا لَهَا نَافِئَةً وَأَحْزَانًا يَتَوَفَّيْنَاهُ أَتَسْأَلُ الْوُجُوهَ
 وَأَسْأَلُ الْوُجُوهَ أَفَكَ تَأْكُلُ فِي بَطْنِي أَمْ تَخْرُجُ فِي رَجْعِي إِلَى أَنْ وَضَعْتُ عَيْنًا
 أَفْزَأَ الْفَرْصَةَ وَمَنِي وَجْهَ الْيَوْمِ كَأَنَّكَ فِي الدَّلْوِ فَالْمَعْتُ إِلَيْهِ يَتَوَفَّي رَجْعِي
 أَنْ تَسْأَلُ لِي صَوْنِي فَأَيُّهَا بِالْمَعْنَى وَلَا أَوَى إِلَّا تَسْأَلُ بَلْ سَأَدْتُ عَلَى هَيْدَتِهِ
 وَأَصْحَابِي يَسْأَلُونَهَا نَفْسًا فَافْضَلْتُ إِلَيْهِ لَا سَأَدْتُ فِيهِ وَأَحْتَمِلُ تَعْلُقَهُ بِفُلَا
 أَدْلِكُهُ بَعْدَ الْعَيْنِ وَأَجَلْتُ فِيهِ مَسْخَ الْعَيْنِ فَجَعَلْتُ نَاقِيَةً طَبِئَةً فَخَالِقِي
 لُطْفَةً فَالْكَرِيمُ أَنْ أَذْلِيهِ عَنْ سَنَامِهَا وَجَاذِبْنَهُ طَرَفَ لَمَامِهَا وَقُلْتُ
 أَفْصَحَ جِهًا وَمُضَاهَا وَكَيْ يَسْلُهَا وَلَسْلُهَا فَلَا تَكُنْ كَالشَّعْبِ فَتَنْتَعِبَ
 فَتَسْعَبُ فَجَعَلْتُ يَدَكَ وَتَصِيصِي وَتَنْفِخِي وَلَا يَسْتَحْيِي وَنَيْبًا هُوَ يَنْزِدُ وَيَسِيلُ
 فَكَيْسًا سِيدًا وَيَسْتَكِينُ أَذْغَشِيْنَا أَوْ نَزِيلًا كَالسَّاحِلِ أَلَمْ يَكُنْ فَهَاجَ الْجَلِيمُ
 الْمُهْمَرُ نَحَفْتُ فَاللَّيْلُ يَكُونُ يَوْمُهُ كَأَمْسِهِ دَبْكُ رُؤْيَا مِثْلِ
 سَبَبِ بِيَارِ زَهْدَةٍ هِيَ تَرْسِدُ بِحُزْنٍ أَيْكَلُ بِأَسْنَدِ الْعُرْوَةِ وَتَمَانِدُ دَمُ وَتَرْوَاهُ كَالْمَلِ وَأَمَانِدُ

والتَّوْبَةِ وَلَا الْمَسْخِ فَبَيَّنَّا لَهَا نَافِئَةً وَأَحْزَانًا يَتَوَفَّيْنَاهُ أَتَسْأَلُ الْوُجُوهَ
 وَأَسْأَلُ الْوُجُوهَ أَفَكَ تَأْكُلُ فِي بَطْنِي أَمْ تَخْرُجُ فِي رَجْعِي إِلَى أَنْ وَضَعْتُ عَيْنًا
 أَفْزَأَ الْفَرْصَةَ وَمَنِي وَجْهَ الْيَوْمِ كَأَنَّكَ فِي الدَّلْوِ فَالْمَعْتُ إِلَيْهِ يَتَوَفَّي رَجْعِي
 أَنْ تَسْأَلُ لِي صَوْنِي فَأَيُّهَا بِالْمَعْنَى وَلَا أَوَى إِلَّا تَسْأَلُ بَلْ سَأَدْتُ عَلَى هَيْدَتِهِ
 وَأَصْحَابِي يَسْأَلُونَهَا نَفْسًا فَافْضَلْتُ إِلَيْهِ لَا سَأَدْتُ فِيهِ وَأَحْتَمِلُ تَعْلُقَهُ بِفُلَا
 أَدْلِكُهُ بَعْدَ الْعَيْنِ وَأَجَلْتُ فِيهِ مَسْخَ الْعَيْنِ فَجَعَلْتُ نَاقِيَةً طَبِئَةً فَخَالِقِي
 لُطْفَةً فَالْكَرِيمُ أَنْ أَذْلِيهِ عَنْ سَنَامِهَا وَجَاذِبْنَهُ طَرَفَ لَمَامِهَا وَقُلْتُ
 أَفْصَحَ جِهًا وَمُضَاهَا وَكَيْ يَسْلُهَا وَلَسْلُهَا فَلَا تَكُنْ كَالشَّعْبِ فَتَنْتَعِبَ
 فَتَسْعَبُ فَجَعَلْتُ يَدَكَ وَتَصِيصِي وَتَنْفِخِي وَلَا يَسْتَحْيِي وَنَيْبًا هُوَ يَنْزِدُ وَيَسِيلُ
 فَكَيْسًا سِيدًا وَيَسْتَكِينُ أَذْغَشِيْنَا أَوْ نَزِيلًا كَالسَّاحِلِ أَلَمْ يَكُنْ فَهَاجَ الْجَلِيمُ
 الْمُهْمَرُ نَحَفْتُ فَاللَّيْلُ يَكُونُ يَوْمُهُ كَأَمْسِهِ دَبْكُ رُؤْيَا مِثْلِ
 سَبَبِ بِيَارِ زَهْدَةٍ هِيَ تَرْسِدُ بِحُزْنٍ أَيْكَلُ بِأَسْنَدِ الْعُرْوَةِ وَتَمَانِدُ دَمُ وَتَرْوَاهُ كَالْمَلِ وَأَمَانِدُ

وَالْمُتَّعِيَةُ الشَّاعِرُ مِنْ قَوْلِهِ هَلْ نَبَاغِيَةُ وَلَا نَبَاغِيَةُ أَي لَمَّا قَامَتْ وَلَا شَأْ
مُسْتَفِيدَ أَنْتَ قَوْلُ الشَّاعِرِ الْمُنَاغِيَةُ وَلَا مَنَافِيَةُ أَي دُخْرَانِ اسْتَدْرَجَ وَدُكُوسُفَرِ

وَقَوْلُهُ أَتَدْرَأُ أَيُّ يَكْفُرُونَ الْمَكُوكَ إِذَا عَابُوا وَقَوْلُهُ أَبْنَاءُ قَوَالٍ

ای ضحاکه یقال للبطیق ان الله بن اقول و قوله فقد تریته فرسا
ای ضحاکه گفته میفرماید ای بطیق ایضا هرگز ندیده ام که فرس

مِحْصَانُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ عَلَى ظَهْرِ الْقُرْآنِ الْمِحْصَانِ وَالْمِحْصَانِ الشَّدِيدِ الْعَدُوِّ
نَزَّهْتِ عَنْ رِيَاكِ اسْمِ حَقَّارٍ وَظَهَرَتْ رُوحَهُ

مَأْخُذَيْنِ الْخَبِيرِ قَوْلُهُ أَفَتَرَى كُلُّ شَيْءٍ وَفِيهِ أَعْيُنٌ الْأَقْتِرَاءُ تَسْبَحُ الْأَكْبَرِ
ترجمہ شدہ ہے کہ ہر چیز میں آنکھیں ہیں اور وہ بے اختیار ہی تسبیح کرتی ہیں

وَالشَّجَرُ ذَاتُ النَّسْجِ الْقَامِدَةُ الْخَالِيَةُ مِنَ النَّبَاتِ وَمِثْلُهُ
در شمار زمین معلوم دست با خود و در زمین قاع از نویدگی و از انست

اشتقاق الامر نحو وجہ من الشر قوله حیل الداعی الی
 شتی بودن از بسبب شی بودن دوسے دوازمو

صَلَوْتُهُ يَعْنِي بِقَوْلِ الْمُؤَدِّنِ سَمِعَ عَلَى الصَّلَاةِ سَمِعَ عَلَى الْقَلْعِ وَالْمَصَدُّ
مرادى کہ وہاں گفتی اذان دہندہ سمی علی الصلوۃ سمی علی القلح و مصدد

مِنْهُ الْجِيعَلَةُ وَمِثْلُهُ مِنَ الْمَصَادِقِ بِأَهْلِيكَ وَالْحَمْدُ لَهُ وَالْبِسْمَةُ وَالْحَسْبَةُ
 اَزْوَاجُ اسْتِ وَتَا تَدَا اَزْوَاجُ اسْتِ اَزْوَاجُ اسْتِ اَزْوَاجُ اسْتِ اَزْوَاجُ اسْتِ اَزْوَاجُ اسْتِ

وَالسَّحَابِ وَالْجَعْفَةِ وَالْحَوْلَةِ وَالْمَبِيلَةِ قَوْلُهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَالْحَوْلَةُ حِكَايَةُ
مُسَمَّاهُ وَحَلْفٌ دَعْوَةٌ بِسَلَامَتِهِ أَوْ إِسْلَامَتِهِ أَوْ إِدْرَاسَتِهِ دَعْوَةٌ كَلِمَتٌ

قَوْلَ لَاحِلٍ وَلَا قَوْلَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَالْيَسْمَلُ قَوْلَ نَسِيمِ اللَّهِ وَالْحَسْبُ قَوْلَ حَسْبِيَ اللَّهُ

وَالْحِكْمَةُ قَوْلُ الْحَمْدِ لِلَّهِ وَالْحِكْمَةُ قَوْلُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَاجْتِمَاعُهُ

وحدود حکایت گفتن الحمد است و سبوح حکایت گفتن سبحان است و جمیع

حکایت قولی جمع است فذلک الله وقوله فقلت عن ظهیر الزکوبی (یعنی

حکایت قول این است که من گفتم

الزکوبی یقال ناقة زکوب و زکوبه و حلوب و حلوبه و قد

این بر سوار شده گفت می شنود ناقة زکوب و زکوب و حلوب و حلوبه و قد

فری فیها زکوبتهم و الصهوة مقعد الفالیس و الشحوة الخطوة

خوانده طرفها زکوبتم و صهوة جای نشستن سوار و شحوة کلام زدن

و الجرج قطع الوادی و قوله (صکة عمی) یعنی به قاشم

و جرج بریدن و شکسته از پاش

الظہیرة فقد اختلفوا فی اصله فقیل کان عمی و قال غیره انما

روز و تحقیق اختلاف کردند در اصل او پس گفته شد که بود می در دست بهار فادگر پس جنگ کرد

فوما عید قائم الظہیرة فصله صکة شذیلة فصان مثلا لکل من جاء

نوی و این کلام نبرد و گوشت آخرا گوشتن سخت پس گروهی پیش میای هر کس که آمد

فی مثل انک الوقت و قبل ان یرید الظہیرة ان یرید فی المعاجیر و یذهب صوته فیصطاد

در میان آن هنگام و گفته شد که در آن آنوست چرا که تحقیق او را گفت می شنود و در پاش میگوید

بما یستقبله کاصطکاره الا عنی ثم یضرب الا عنی تصغیرا للترخیم فقیل

بجز که پیش می آید و داخل گوشتن کوبان تصغیر کرد و خدا می بانه تصغیر ترخیم پس گفته شد

عنی ثم یضرب الا عنی ثم یضرب الا عنی ثم یضرب الا عنی ثم یضرب الا عنی

می بانه تصغیر کرد و از پاش گفتن سوار فادگر

من ظل القنایة یوصف اليوم الطویل یظل القنایة و یوصف اليوم

صفت کرده میشود روز دراز با سبب نیزه و صفت کرده می شود روز

مِنْ أَسْمَاءَ الْمَيْمَنَةِ كَأَنَّهُ خَلَّ هَذَا الْإِسْمَ إِذْ أَدَّ النَّبِيَّ مِثْلَ عَقْفَةٍ دَرَجَلَةً

از اسمهای راست دست و در تاج درین اسم حوت قرین باشد عفا عوف و جله

وَقَوْلُهُ أَعُوذُ بِهَا إِلَى الْمَغِيرَةِ الْبَنِي النَّعْوِيَّةِ الثَّرْوَلُ لِلْمَغَائِلَةِ كَمَا أَنَّ النَّعْوِيَّةَ

توضیح فرود آمدن بمای غراب غرض چنانکه تحقیق توحش

الْثَّرْوَلُ فِي إِخْرَافِ اللَّيْلِ لِلْمَغِيرَةِ وَالْمَغِيرَةُ بَنِي النَّعْوِيَّةِ الْمَغِيرَةُ

فرود آمدن در آخر شب بمای سرخ و انحراف از خواب و ساطع توحش و مغیران تصغیر مغیر است

كَكَانَ قِيَاسُ تَصْغِيرِ الْمَغِيرَةِ الْإِنَّ الْعَرَبَ الْحَقَّتْ فِي إِخْرَافِهَا وَتَوَدُّ نَاعِلًا

و بود قیاس تصغیر او مغیر بگر تحقیق دوم عرب است که در آخر او الف و نون بر

طَوِيَّةٍ الشَّدَاذُ وَقَوْلُهُ لَا يَمُوجُ جَعَلْتُ صَغِيرًا هَلَا هُوَ قَوْلُ جَدِّهِ الْأَكْبَرِ

طریق شاذ بود

وَكَانَ جَعَلَ أَنَّهُ يَسِيرُ بِجَدِّهِ قَتَلَ الزَّيَادُ وَلَا نَمُؤُا أَنَا هَا وَأَوْهَمَهَا

و بود که برده بود بدین خود را است خود هنگامیکه گفت سواد زبانی ای اجد با زاده را داد که انرا سخت بود

أَنَّ عَمْرِيْنَ عَلِيَّ بْنِ أُخْتِ جَدِّهِ هُوَ الَّذِي قَطَعَ أُنْفَهُ إِنَّهَا مَا لَهَا بَالَةٌ

که تحقیق عمرو بن علی خواهر زاده بود برادر کسی است که بر بدین او را سبب تمت بستن را داد با نیکه بر نیکه

الَّذِي غَشَّ خَالَهُ جَدِّهِ إِذْ أَسَارَ عَلَيْهِ بِقَصْدٍ هَا فَخَلَّ صَغِيرًا عِنْدَهَا يَهْدَا

کسی است که رفت کرد خال او را جد پدر به د چون اشارت کرد عمرو بر قصیر با رنگ زبانی بر مرند بر قصیر زاده باین

الْقَوْلُ وَجَدْتُهُ إِذَا أَلَى الْعَرَبِ فَكَانَ يَأْتِيهَا بِالْطَّرَفِ مِنْهُ إِلَى أَنْ يَسْتَحْبَّ

سخن چنانکه می گوید که او را سخت بود با بسوی عراق پس بود قصیر کردی نور دزد او چیز با تا در از آن تا آنکه

فِي إِخْرَافِهَا الْإِجَالُ فِي الْقَسَائِدِ وَتَوَصَّلَ إِلَى قَتْلِهَا وَالْأَخْنِ

همراه آورد در آخرین بار مردن را در صند و قفا و سید بسوی کشتن او در رفتن

يُنَايِمُ وَلَا يَمِينُهَا وَصَبَّهَا مَسْهُودَةً وَقَوْلُهُ دَلُّوْكَانَ ابْنُ بُوْحَيْكَ يَعْنِي

انعام آگاه بود که خود را در قصه او مشهور است

برادر داشته است

بِهِ وَكَذَلِكَ الْقُلُوبُ لَشَازِلٌ إِلَىٰ أَكْثَرِ ذَٰلِكَ وَلَيْدِي بِأَحَدِ الذِّكْرِ الْبَاحَةِ الْعَرَبَةِ

این فرزند بهشت است برای ایشان که حق اوست و پیراهن بر او خاد و با کفایت و بی مایه است

وَجَمْعُهُمَا بُوْحٌ ذَقِيلٌ إِنَّ الْبُوْحَ مِنْ أَسْمَاءِ الذِّكْرِ وَقَوْلُهُ لِي شَهْرِي تَأْخِجُهَا

و این دو بوح است و گفته اند که تحقیق چون از آن محاسب گشت

شَهْرِي فَقِيلَ لَهَا خَرِيْنَانُ وَتَمُورٌ وَكَأَنَّ الْبُكَرَيْنِ كُذِّبَ هُنْدًا

این شهر دو در ماه و آنرا خریتنان و تمور و آنکه بکران را که در این شهر

الْقَوْلُ فَقَالَ هَا طُلُوعُ نَجْمَيْنِ وَقَوْلُهُ فَنَيْتُ بِلَيْلَةٍ تَابِعَةٍ هَمَّا بِالْقَوْلِ

سنت را و گفت آن هر دو بر آمدن دو ستاره است

الْثَّابِتَةِ لَشَعْرٍ قَدِ تَكَافَى سَادَتْنِي ضَبْطَةً مِنْ الرِّقَشِ فِي أَنْيَابِهَا السَّهْمِ

تا به پس لب گذارند و گویا که تحقیق است که در دهان ایشان که در دهان ایشان

تَأْتِيهِ وَقَوْلُهُ الْمَعْتِ إِلَيْهِ يَنْوِي أَيِ الشَّرِّ يُقَالُ مِنْ مَنَعٍ وَمَنْعٌ فَاجِدٌ

این عبارت که گفته می شود از معنی و این معنی و این است

وَقَوْلُهُ يَلْدَغُ وَيَصْبِي هَذَا مَثَلٌ يُعَرَّبُ بَلَنْ يَطْلُمُ وَيَشْكُو يُقَالُ صَانَعَتِ

این ش است که در دهان برای یکدیگر است که در دهان ایشان که در دهان ایشان

الْعَرَبُ نَصِيْقٌ صَيْبًا قَصِيْبًا إِذَا صَوَّكَتْ بَفْعٍ لِلصَّادِ وَكَسَرَهَا كُنْ لَكَ

گزارم آواز یکدیگر آواز کردن چون آواز کرد و کسر و کسری و کسری شود

الْفَرْجُ وَمَا أَحْسَنَ قَوْلَ ابْنِ الرَّومِيِّ فِي هَذَا الْمَعْنَى لَشَعْرٍ شَكْلُ الْحَبِيبِ وَ

آورد کرد و چه زیاده و چه زیاده است و این معنی در دهان ایشان که در دهان ایشان

تَشْكُو دُمِي ظَالِمٌ كَالْقَوْسِ نَهْمِي الرَّمَايَا دُمِي بِرَأْنٍ وَقَوْلُهُ مَضْطَغْنَا

فکوه میگردانم آنکه هم گفته است و هم گفته است که در دهان ایشان که در دهان ایشان

أَجْعَةً تَجْوِيهِ الْأَدِطْعَانِ أَنْ يَحْمِلَ الشَّيْءُ تَحْتِ حَضَنِهِ وَالْإِضْطِيَانِ أَنْ

اضطغان آنکه بر دارد چیزی را در زیر بغل خود و اضغان آنکه

الحجرات الطهات

القياس أن يصح أول الاسم إذا صغر وقد قره هذا الاسم حين صغر
 قياسي ما ينكح من مادته شود اول اسم هر که شصید کرد و شود متحقق او صیده شد این اسم و فیکه تصغیر که شد
 علی فیکه الاصلیت الا ان العرب عوَضته عن ضم اول بیان را حدت
 بر فیکه خود که اصلیه بود مگر بتحقین عرب بدل آوردند و را عوضه اول با بیان بود که اگر بودند
 فی اخره الفایاء و اجزت اسماء الاشارة عند تصغیرها علی هذا
 در بیان ادالت و یا در آمدن اسماء اشارت را وقت تصغیر آن
 المحکم فقالت فی تصغیر الذی والقی اللذی واللثیا فی تصغیر ذ
 حکم پس گفتند در تصغیر لفظ الذی والقی اللذی واللثیا در تصغیر ذ
 و ذاک ذیا و ذیا که و قد اختلفت فی معنی قولهم بعد اللثیا والقی فیل
 و ذاک ذیا و ذیا که و یحیی اختلفت در معنی قول ایشان که بعد اللثیا والقی است پس گفته شد
 انها من اسماء الداهیه و قيل المراد به بعد صغیر المکره و کبیره
 که آید آن هر دو از نامهای بد است و گفته شد که مراد آن است که پس از خود کرده و در رگ آن
المقامة الثامنة والعشرون السمرقندية حد
 مقامه بیت هشتم
 الحادث بن حمام قال استبصرت فی بعض أسفاری لقد قصصت
 حارث پسر حمام گفت بصرامت گرفتم در بعض سفرهای خود و قنداد آورنگ کردم
 بسم فمزد و کنت یومئذ قویم الشطاط لجموع الشکا طرعو عن قوس المرح
 شهر بر قند را و بودم در چنین روزی است قند بسیار شادان تیر می انداختم از کمان شادی
 إلى غرض الأفراح واستعین بماء الشبَاب علی ملاحج الشرک فوافیها
 بسوی نشانه فریاد و یاری مجسمه آب جوانی بر روی شنیهای سراب پس آمد دران
 بکوة عریة بعد ان کا بدلت الصعوبة فسهلت و ما دنت الی ان حصل
 ایما در زنجیره پس از آنکه کشیدم سختی پس دودم و سستی نکردم تا آنکه حاصل شد

۱۰۱

در بیان ادالت و یا در آمدن اسماء اشارت را وقت تصغیر آن
 المحکم فقالت فی تصغیر الذی والقی اللذی واللثیا فی تصغیر ذ
 حکم پس گفتند در تصغیر لفظ الذی والقی اللذی واللثیا در تصغیر ذ
 و ذاک ذیا و ذیا که و قد اختلفت فی معنی قولهم بعد اللثیا والقی فیل
 و ذاک ذیا و ذیا که و یحیی اختلفت در معنی قول ایشان که بعد اللثیا والقی است پس گفته شد
 انها من اسماء الداهیه و قيل المراد به بعد صغیر المکره و کبیره
 که آید آن هر دو از نامهای بد است و گفته شد که مراد آن است که پس از خود کرده و در رگ آن
المقامة الثامنة والعشرون السمرقندية حد
 مقامه بیت هشتم
 الحادث بن حمام قال استبصرت فی بعض أسفاری لقد قصصت
 حارث پسر حمام گفت بصرامت گرفتم در بعض سفرهای خود و قنداد آورنگ کردم
 بسم فمزد و کنت یومئذ قویم الشطاط لجموع الشکا طرعو عن قوس المرح
 شهر بر قند را و بودم در چنین روزی است قند بسیار شادان تیر می انداختم از کمان شادی
 إلى غرض الأفراح واستعین بماء الشبَاب علی ملاحج الشرک فوافیها
 بسوی نشانه فریاد و یاری مجسمه آب جوانی بر روی شنیهای سراب پس آمد دران
 بکوة عریة بعد ان کا بدلت الصعوبة فسهلت و ما دنت الی ان حصل
 ایما در زنجیره پس از آنکه کشیدم سختی پس دودم و سستی نکردم تا آنکه حاصل شد

حَدَّثَنَا عَنْ كُلِّ قَائِمٍ طَوَّلَ وَهَذَلِكَ مَا يَرِثُ حَوْلَهُ أَشْجِدُ أَحْمَدُ مَوْجِبُ سُبُلِ الدُّعَا
برواری داد و خال شد در خلق به واسطه ملکست هرگز نشد با وقت استایش از سر دیگر اول دوستی بدین گانه دانند و

دُعَاة مَوْتِلِ مُسْلِمٍ وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الْعَادِلُ

الضمان والخدمة والولاية لا يحد من ماله ولا يمس عهده أرسل محمد

لِلْإِسْلَامِ مُهَيَّاءٌ لِلْبَيْتَةِ الْمُؤَيَّدَةِ بِالرُّسُلِ مُؤَكَّدَةِ الْإِحْمَدِ وَالْأَسْتَوْدِ

مُسْتَدَادُ صِلِ الْإِتْمَامَ وَعَلَى الْأَحْكَامِ وَوَسْمِ الْحِلَالِ فَاتِحِ أَمْرِ وَرَسْمِ

لَا حُلَّالَ فَاِلَاحَ اَمَّكُمْ اللَّهُ فَحَلَّ بِكُمْ كُلُّ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامُ كَذَلِكَ

لَا لَكُمْ مَعَهُ وَاَهْلُ الرَّحْمَةِ مَا كُنْتُمْ كَامِلًا وَهَدَىٰ حَمَامٌ وَسُورِحٌ سَوَامٌ
اِلَّا اَوْ كُنْتُمْ نَازِلًا عَلَيْهِمْ نَزْلًا مُّسْتَقِيمًا

دَسَطَ حُسَامُ اَعْلُو اَرْحَمَكُمُ اللّٰهُ عَلَی الصُّلَحَانِ وَالْحَوَالِیَا دِمَ كَدَحْ

الاصحاب وادعوا هؤلاءكم رذع الاعلاء ولعل الله رحلة اعداء

لَسْعَلُوا قَرَعُوا حُلَّ الْوَرَعِ وَدَاوُوا عَمَلِ السَّمْعِ وَنَسَقُوا دَاوِدَ

مَعْلَمٌ وَعَصَا صَوَا وَسَادِسُ الْأَمَلِ وَصَقُورٌ وَأَوَهَا مِكْ حُورٌ الْأَحْوَالِ

... و ...

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۳۰

جَنَابِكَ فَقُلْتُ دَهْرًا حَاضًا وَجُودًا فَاضًا فَقَالَ وَاللَّهِ اَنْتَ لَمْ تَكُنْ لَمْ يَمُرْ مِنَ الْعَالَمِ

شہر خود را پس گفتم زانہ گشتست حکم بسیار شدہ میں نے حکم کیا کہ درود آورد و بیا از ان ازار اسام
 وَأَخْرِجَ الشُّجْرَ الْأَكْثَا فَبَدَّ فَسَدَ الْغُلَامُ وَبَدَّ الْعُلَاقُ وَبَدَّ الْيَعْقُوبُ
 و چون آورد بیا از ان گونا چنین پاد شد و نگار و شامل شد قدسی و ترم و نامزد کرد یکبار و بیا از یاری فراوان

وَاللّٰهُ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ فَكَيْفَا قُلْتُ عَلَىٰ اَيِّ وَصْفِيكَ اَجُفَلْتُ فَقُلْتُ

وَمَا كُنَّا بِمُنْزِلِهَا إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ لَّا يَشْكُرُونَ
 الْحَدِيثُ الثَّامِي: قَمِيصًا وَادَّةً تَحْتَ فِيهِ خَمِيصًا فَأَطْرَقَ نَيْكُتٌ فِي الْأَرْضِ

[illegible]

وَقِيلَ لِي الْبَيْتُ الْفَرَسُ وَالْفَرَسُ الْمَاهُومُ مِنَ النَّبَةِ فَتَصِلُ أَوْدِيَةُ
وَالْأَوْدِيَةُ نَدَى وَجَبْتَنَ وَامَّ كَبَشَ مَرْسُومَ بَارِزَادِ غَدَ بِحُورِ شَادِشْنِ كَيْكِيَهْ نَزْدِكِيَهْ سَدَاؤُ أَفْكَارِ بِخَايَهْ شُرُودِ

لَهُ قَوْلٌ مَّوَالٍ قَدْ عَلِقَ بَقْلِي أَنْ تَصَاهِرَ مِنْ يَأْسُوجِرَ أَحْكَو كَرِ لَيْشِ

جَنَّا جَكَ قَقُلْتُ وَكَيْفَ اِجْمَعُ بَيْنَ عَلِيٍّ وَقُلُوبِ مَنْ ذَا الَّذِي يُرِيبُ فِي ضُلِّ

انہی سے کہیں کہیں دیکھیں یہ وہی ہے وحییت امین کی عکاسی ہے کہ وہی ہے

پھر ہنسنے لگتا کہ من اشارت کنندہ ام خود پوسے خود کو کیل مرزا دہر تو انکے ہر آئینہ حادث مردم

جبر الكسيرة وفاق الأسير واخذوا من العشير واستبضعوا المشير الا انهم
استنكسوا من اكره قسوتهم وكرهوا من اكره قسوتهم وكرهوا من اكره قسوتهم

لَوْ خَاطَبَ الْيَوْمَ اِبْرَاهِيمُ بَنِي اٰدَمَ وَجَعَلَهُ بَيْنَ الْاَيْمِ مَآزٍ وَجُوهُ الْاَعْلَى

اگر فرشتگاری زن کند بیوی آن مرد را پر ایمان و عابد پر ایمان بپزدند و خدایند اورا فریب

سبب ہر دے عزیز کی کامین بہت عزیز علم ازواج مطہرہ خود را دست بآن

۲۱۰

وهدي بها المسارين طر القديحت شيئا نكر اواقبت لك في الخبايا
ورودها بعبادته فذكره لوجهه اذ روي في ربه في قوله تعالى يا رسول الله
ذكرنا ثم حرت ففكر في صيوره وامره وخيفه من عدوى عسره
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
حق ثابت نفسي شعاعا و اعدت ذرائعي ارتيا عافيا راى
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
استطارد في واستشاطة قلبي قال ما هذا الفكر المرمض
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
والروح المومض فان يكن فكر في اجلي من اجلي فانا الان اتبع
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
واظفر وقوى هذه البقعة مقي واقفر وكتم مثلها فادقها وهي تصفر
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
وان يكن نظر النفسك وحدا من حبسك فتناول فضالة الخبيص
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
وطب نفسا عن القبيص حق با من المعدي والمستعدي ويتهدي لك
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
المقام بعدى والا فالمرق قبل ان تسحب فتجول عند الاستخراج
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
ما في البيوت من الاكياس والتخوت وجعل يستخلص خالصه كل محزون
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
ونخبة كل مدد روع وموزون حق غادها الفاها في اعظم استفسح
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه

٢١٥

وهدى بها المسارين طر القديحت شيئا نكر اواقبت لك في الخبايا
ورودها بعبادته فذكره لوجهه اذ روي في ربه في قوله تعالى يا رسول الله
ذكرنا ثم حرت ففكر في صيوره وامره وخيفه من عدوى عسره
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
حق ثابت نفسي شعاعا و اعدت ذرائعي ارتيا عافيا راى
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
استطارد في واستشاطة قلبي قال ما هذا الفكر المرمض
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
والروح المومض فان يكن فكر في اجلي من اجلي فانا الان اتبع
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
واظفر وقوى هذه البقعة مقي واقفر وكتم مثلها فادقها وهي تصفر
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
وان يكن نظر النفسك وحدا من حبسك فتناول فضالة الخبيص
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
وطب نفسا عن القبيص حق با من المعدي والمستعدي ويتهدي لك
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
المقام بعدى والا فالمرق قبل ان تسحب فتجول عند الاستخراج
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
ما في البيوت من الاكياس والتخوت وجعل يستخلص خالصه كل محزون
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه
ونخبة كل مدد روع وموزون حق غادها الفاها في اعظم استفسح
يا ذا كبرياؤه اي شؤم انما يشهد به شريعت كابد ووجب ترس از جهاد و نكروني كبر خاوه

وَيُحْيِي الرِّبَا وَيُزِيلُ الصَّدَقَاتِ ۚ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

وَمَا يَكُنْ سَوْدًا ۚ وَرَأَاهُ يَكُونُ مَقَامًا ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

الْكُرْبَىٰ ۚ أَلَيْسَ الظُّلُمُ بِالظُّلُمِ ۚ وَفِي صِفَةِ الْفُقَرَاءِ مِنَ الْأَعْيُنِ ۚ وَفَوْقَ

بَشَرِشْ كُنْهُ هَوَايَ خَرَجَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْبُسْكِينَ وَخَفَضَ جَاوِشَ السُّكَيْنِ ۚ وَفَوْقَ

رَحْمَتِ خَرَجَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

فِي أَمْعَالِ الْمُرْتِينَ ۚ وَبَيْنَ مَلِيبٍ لِلْقَلْبَيْنِ عَلَى الْمُرْتِينَ ۚ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَرَأَاهُ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

صَلْوَةً تَحْطِيهِ بِالرُّقَّةِ ۚ وَدَعَى أَصْفِيَاءَهُ أَهْلَ الصُّفَّةِ ۚ وَأَمَّا بَعْدُ فَيَا

رَحِيمَ الرَّحْمَةِ ۚ وَرَأَاهُ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

اللَّهُ تَعَالَى سَرَّحَ الْبُكَاحَ كَتَمَ عَفْوَهُ ۚ وَسَيَّئَ النَّاسِلَ لَكِي تَتَصَاعَفُوا ۚ

خَدَايَ بَرَكِ جَوْدِ الْكَرْمِ ۚ رَأَاهُ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

فَقَالَ سُبْحَانَ كَتَمَ عَفْوَهُ ۚ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ ۚ وَجَعَلْنَاكُمْ

فِرْسًا ۚ وَجَعَلْنَاكُمْ تَابِثًا سَبَدَايَ أَوْ سَبَدَايَ ۚ وَجَعَلْنَاكُمْ تَابِثًا سَبَدَايَ ۚ وَجَعَلْنَاكُمْ تَابِثًا سَبَدَايَ ۚ وَجَعَلْنَاكُمْ تَابِثًا سَبَدَايَ ۚ

سَعَوْبًا قَبَائِلَ لِقَارِفُوا ۚ وَهَذَا أَبَوَالِدُ النَّجَاحِ ۚ وَدَلَّاجُ خَرَجَ ۚ وَذَوَالْوَجْهِ

قَبِيلِي ۚ بَرَكِ جَوْدِ الْكَرْمِ ۚ رَأَاهُ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ وَكَانَ مَعَهُ مِائَةُ أَلْفٍ مِمَّنْ هُمُ الْفُقَرَاءُ ۚ

الْفَوَاحِ ۚ وَأَلْفَاكَ الصُّوَحَ ۚ وَدَلَّاجُ الْبَرَامِ ۚ وَأَلْفَاكَ الْبَرَامِ ۚ وَأَلْفَاكَ الْبَرَامِ ۚ وَأَلْفَاكَ الْبَرَامِ ۚ وَأَلْفَاكَ الْبَرَامِ ۚ

بِشْرَمِ تَدْرُغَ قَاصِ وَطْأِ بَرَمِ ۚ وَخَدَاوَنَ دَرَاكُ وَطْأِ بَرَمِ ۚ وَخَدَاوَنَ دَرَاكُ وَطْأِ بَرَمِ ۚ وَخَدَاوَنَ دَرَاكُ وَطْأِ بَرَمِ ۚ وَخَدَاوَنَ دَرَاكُ وَطْأِ بَرَمِ ۚ

يَحْتَبِ سَلِيْطَةُ أَهْلَهَا وَشَرِيْطَةُ بَعْلَهَا قَلْبَيْنِ بَيْتَ أَبِي الْعَنْبَسِ ۚ لِمَا

تَوَسَّلَ سَلِيْطَةُ أَهْلَهَا وَشَرِيْطَةُ بَعْلَهَا قَلْبَيْنِ بَيْتَ أَبِي الْعَنْبَسِ ۚ لِمَا تَوَسَّلَ سَلِيْطَةُ أَهْلَهَا وَشَرِيْطَةُ بَعْلَهَا قَلْبَيْنِ بَيْتَ أَبِي الْعَنْبَسِ ۚ لِمَا

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

بَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ وَبَلْعَيْنِ الْعَيْنَا ۚ

وَلَيْتَ يَوْمِي حَيْثُ كُنْتُ فِيهَا وَمِنَ الْخَرْجِ قَالَ لَكَ ابْنٌ بَلَدٌ

وَدُعِيتَ مَا أَشَدُّ مَا أَفْقَتُ لَكَ عَلَامَتُنَا ابْنُ نَعْمٍ دَرَن كَانَ الْهَرَمُ قَدْ

أَخَذَهُ يَفْقَهُ قَدْ دَلَّتْ إِلَى مَصَاحِبِهِ عَاظَمَتْ مُوَاطَنَةً مِنْ حَقِيقَةٍ

وَكَلَّتْ مَلَكًا مَطَاحِي عَصَا عَسَاوِي شَوَاطِئُهُ كَاخْشَوْصِدَقِي مِنْ دُرْدِ

الْفَاطِيَةِ لِي أَن تَعْبَ يَبِينَا غَرَابَ الْبَيْنِ فَفَلَا فُتَّةً مُفَاتَةً الْخَفْنِ لِلْعَيْنِ

مَقَامَةُ الْحَادِيَةِ وَالْثَلَاثُونَ الْمَلِيَّةِ الْمُحْتَمَةِ حَتَّى تَكُونُ

بَنُ مَلِكٍ كَالْكَتُفِ فِي عَفْوَانِ الشَّيْبَانِ يَمَانِ الْعَيْنِ الْبَاكِ عِلَالِ الْكِسَانِ الْتَلْبِ وَهَوَى

الْأَيْدِ لَكِي مِنَ الْقَرَبِ لَعَلِّي بَلَّغَ السَّمْعِ فِي سَفْهِ الْظُفْرِ وَمَعَا فَرَقَةٍ

الْوَطَنِ تَقَرُّ الْفُطْنِ وَتُخَفُّ مِنْ قُطْنٍ فَكَاجَلَتْ قَدَاحَ الْإِسْتِشَارَةِ وَ

اقتَدَحْتُ نِيَادَا الْإِسْتِخَارَةَ لَكُمُ تَجَشُّتُ جَاسًا أَتَبْتُ مِنَ الْحِجَارَةِ

وَصَعَدْتُ إِلَى سَاحِلِ الشَّامِ لِلْجَارَةِ قَدْ خَيَّمْتُ بِالرُّمْلَةِ وَالْقَيْطِ

وَقَدْ كَرُمَ بِي سَاعِلُ خَاشَمٍ بَرِي سَوْدُ كَرِي بِرِي عَفْنَمُ دَعْمُ رَطِّ وَانْدَأَمْتُ دَرَن

۲۲۵

Handwritten marginal notes in Persian script, including a large diamond-shaped box containing the number ۲۲۵.

Handwritten marginal notes in Persian script, continuing the commentary on the main text.

حَسْبُكَ الْيَمِينُ عَيْنًا أَمْ كُنْتَ سَوَاءً
 كَانَتْ رَأْيًا كَذَابًا أَمْ كُنْتَ مِنْ أَهْلِ الْغَايَةِ
 فَأَنْتُمْ حَرُمُوا جَوًّا وَحَسْبُكَ
 وَتَجَنَّبُوا الشَّيْءَ مِنْهُمْ شَرْهًا وَتَضَرَّعُوا
 أَمْسَى فَابْعَثْ بِنَا تَبْدِيلَهُمْ قُرْبَى
 بَارِدٍ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ لِيَكُونَ مِنَ الْبَارِئِينَ
 فَلَيْسَ تَحْفَى عَلَى الرَّحْمَنِ خَافِيَةٌ
 لَيْسَ نَبِيٌّ كَذِبَانٌ إِذْ جَاءَ اسْمُكَ بِأَنْفُسِهِ
 وَيَا دَاوُدَ الْوَيْلُ لَكَ بِحَسْبٍ تَقَدَّرَ مِنْهَا
 وَنَحْنُ كُنْزُكَ رَايَ الْوَيْلَ لَكَ بِحَسْبٍ تَقَدَّرَ مِنْهَا
 وَأَمَّا التَّوَّابُونَ فَخَلَعُوا لَنَا زِينَةً
 وَلَوْ أَنَّ فِرْعَوْنَ رَأَى مَلَكَنَا كَذِبًا أَوْ قَالَ
 وَلَا أَتِيكُمْ كَلَّ خَالٍ لَاحَ بَارِقَةٌ
 وَبَيْنَ يَدَيْهِ مَلَكٌ ظَاهِرٌ وَدُرٌّ
 مَأْكَلٌ دَائِعٌ بِأَهْلِ أَنْ يَهْصَاخَ لَهُ
 مَنِيَّتُهُ وَنَحْنُ كَذِبٌ وَدَائِعٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ
 وَمَا الْكَيْدُ سِوَى مَنْ أَنْ مَقْتَبَعًا
 وَنَحْنُ دَائِعٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ
 فَكُلْ كَذِبًا قُلْ مَقْتَبَعُهُ
 بَيْنَ يَدَيْهِ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ

وَمَا جَاءَهُمْ وَلَوْ كَذِبًا قَارِعًا جَاءَ
 وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ
 فَانْجُوا عَنْهُمْ مَنْ عَابَ أَوْ جَاءَ
 وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ
 وَجِهَ الْكُفْرَ وَجِهَ الْكُفْرَ وَجِهَ الْكُفْرَ
 إِنْ أَخْلَصَ الْعَبْدُ فِي الطَّاعَةِ لَدَا
 قَامِيَّتُهُ دَائِعِي الْوَيْلُ أَنْ جَاءَ
 عَنَّا الْكَلْبُ لَوْ لَوِ الْبَسْتُكَ التَّجَا
 وَلَوْ تَرَى هَتُونَ السَّكْبِ جَاءَ
 كَمْ قَدْ أَصَابَتْ بَعْضُ مَنْ جَاءَ
 بَلَاءَةٌ تَدْرُجُ الْأَلَامَ إِذَا جَاءَ
 وَكُلُّ تَأْتِي لَيْلٍ وَإِنْ هَاجَا
 فَكُلْ كَذِبًا قُلْ مَقْتَبَعُهُ

وَمَا جَاءَهُمْ وَلَوْ كَذِبًا قَارِعًا جَاءَ
 وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ
 فَانْجُوا عَنْهُمْ مَنْ عَابَ أَوْ جَاءَ
 وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ وَنَحْنُ كَذِبٌ
 وَجِهَ الْكُفْرَ وَجِهَ الْكُفْرَ وَجِهَ الْكُفْرَ
 إِنْ أَخْلَصَ الْعَبْدُ فِي الطَّاعَةِ لَدَا
 قَامِيَّتُهُ دَائِعِي الْوَيْلُ أَنْ جَاءَ
 عَنَّا الْكَلْبُ لَوْ لَوِ الْبَسْتُكَ التَّجَا
 وَلَوْ تَرَى هَتُونَ السَّكْبِ جَاءَ
 كَمْ قَدْ أَصَابَتْ بَعْضُ مَنْ جَاءَ
 بَلَاءَةٌ تَدْرُجُ الْأَلَامَ إِذَا جَاءَ
 وَكُلُّ تَأْتِي لَيْلٍ وَإِنْ هَاجَا
 فَكُلْ كَذِبًا قُلْ مَقْتَبَعُهُ

وَأَسْتَفْزِمُ الْفَقِيهَ الْمَهُودَ الْيَهُودِيَّ أَفَيْتَ بَاباً زَيْلَ هَذَا الشَّقْوِ وَالْكَسْرِ
 وَتَبْلُغُ مَرْيَمَ عَصِي كَأَنَّكَ تَكُونُ شِدْهُ يَسُو سَلَوَ يَأْتِيهِ إِذَا زَجَرَ خَدَا وَدَعَا وَكُوبَ
 فَالْعَوَاكِزُ الْفَقْرُ وَقَدْ أَعْتَمَ الْفَقْدُ زَوَا شَمَلُ الْقَمَارِ وَفَعَلَ الْقَرْصُ عَشَا
 وَبَابُ كَتَمَا وَجَمْعُ رَسَا لِيَسْتَوَارِبَ عَلَى جَمْعِهِ يَزِيدُ بِجَمْعِهِ لَمَادَ أَوَسْتَ شَسْنَ تَبْصَارَ
 وَأَعْيَانُ الْكَمْسِ يَمْحَقُونَ وَآخِلَا طُهُمْ عَلَيْهِ مَلَكُونَ وَهُوَ يَقُولُ
 حَاضِرَتٌ قَبِيلُهُ دَ كَيْفَ عَصَفَ دَهْمُ تَرْسَمُ يَزِيدُ بِجَمْعِهِ لَمَادَ أَوَسْتَ شَسْنَ تَبْصَارَ
 سَلَوِي عَنِ الْمُضَلَّاتِ وَأَسْوَ ضِعْوَامِي الْمُسْلِمَاتِ فَوَالَّذِي فَطَرَ
 بِسَمِيرَا إِذْ جَرَسَ خَدَا وَبِهِ إِذْ جَرَسَ هَبْرَا زَيْنُ كَلَامِي بِخِيَرَةٍ رَا بَيْنَ كَلَامِي بِخِيَرَةٍ بِمَا كَرَدَ
 السَّاءُ وَعَلِمَ أَدَمَ الْأَسْمَاءُ لِي لَفِيهِ الْعَرْبُ الْعَرَبَاءُ وَأَعْلَمَ مَنْ تَحْتَ الْحَرْبِ كَأَمِ
 آسَا زَا وَتَمَّزَّ أَدَمَ أَنَا مَسَامِي تَحَى طَلَقَتْ بِرَأْسِهَا تَشْتَدُّ عَرَبَانُ فَاسْ دُكْرُهُ لَمْ دَلَّكَ كَيْفَ تَرَا كَلَامَ
 فَصَدَّكَ فَنَقِي لِسَانُ جَرِي الْجَانِ وَقَالَ لِي حَاضِرَتُ ضَهَاءُ الدُّنْيَا
 بَيْنَ بَنِي كَرَمٍ وَهَلْ كَلَامُهُ كَلَامُهُ دَلِيلُ دَلِ وَكَلَامُهُ مَعَادُ أَدَمَ زَوْدَا تَشْتَدُّ إِنْ دُنْيَا
 حَتَّى الْفَلَتُ مِنْهُمْ مَوَانِدُ فَنِيَا فَإِنْ كُنْتُ مِمَّنْ يَرْغَبُ عَنْ بَنَاتِ
 فَانَا كَزِيمٍ وَفِيهَا مَعْلُومِي كَزِيمِي الْأَسَانِدُ رُو كَرَمُهُ إِزْ وَهَسْرَانُ
 عَابِرُ يَرْغَبُ مَنَانِي مَا كَرَفَا تَسْمِعُ وَاجِبُ لِقَائِي بِمَا يَجِبُ فَقَالَ اللَّهُ
 بِيَكْرٍ دَوَافِ كَلَامُهُ رُو كَرَمُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ
 الْبَرِّيَّةِينَ الْخَبِيرُ وَيَكْشِفُ الْخَبِيرُ فَاصْذَعُ بِمَا تَوْمَرُ فَقَالَ مَا
 بَرَكْتُ مِنْ جَزَائِرِ كَلَامِهِ إِذَا كَلَامُهُ كَلَامُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ
 تَقُولُ فَمِنْ تَوْصَاتِهِ كَلَسَ فَمَعْلَةٍ قَالَ انْتَقَصَ وَضُكُوا لَا يَفْعَلُهُ
 مِيكْرِي وَهِيَ كَيْفَ مَعْرُ كَ بَارَكُو بَلَّتْ مِلْ فَوَافَتْ لِبَكَّتْ وَدَوَاوُ سَبَبُ كَارَا
 لِتَعْلُ الرُّوحِ قَالَ فَإِنْ تَوْصَاتُهُ كَلَامُهُ الْبَرِّيَّةِينَ الْخَبِيرُ فَاصْذَعُ بِمَا تَوْمَرُ فَقَالَ مَا
 مَرَادُ نَمَلِ زَيْنَ بَارَكْتُ بِمَا كَرَمُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ

٢٣٣

وَأَسْتَفْزِمُ الْفَقِيهَ الْمَهُودَ الْيَهُودِيَّ أَفَيْتَ بَاباً زَيْلَ هَذَا الشَّقْوِ وَالْكَسْرِ
 وَتَبْلُغُ مَرْيَمَ عَصِي كَأَنَّكَ تَكُونُ شِدْهُ يَسُو سَلَوَ يَأْتِيهِ إِذَا زَجَرَ خَدَا وَدَعَا وَكُوبَ
 فَالْعَوَاكِزُ الْفَقْرُ وَقَدْ أَعْتَمَ الْفَقْدُ زَوَا شَمَلُ الْقَمَارِ وَفَعَلَ الْقَرْصُ عَشَا
 وَبَابُ كَتَمَا وَجَمْعُ رَسَا لِيَسْتَوَارِبَ عَلَى جَمْعِهِ يَزِيدُ بِجَمْعِهِ لَمَادَ أَوَسْتَ شَسْنَ تَبْصَارَ
 وَأَعْيَانُ الْكَمْسِ يَمْحَقُونَ وَآخِلَا طُهُمْ عَلَيْهِ مَلَكُونَ وَهُوَ يَقُولُ
 حَاضِرَتٌ قَبِيلُهُ دَ كَيْفَ عَصَفَ دَهْمُ تَرْسَمُ يَزِيدُ بِجَمْعِهِ لَمَادَ أَوَسْتَ شَسْنَ تَبْصَارَ
 سَلَوِي عَنِ الْمُضَلَّاتِ وَأَسْوَ ضِعْوَامِي الْمُسْلِمَاتِ فَوَالَّذِي فَطَرَ
 بِسَمِيرَا إِذْ جَرَسَ خَدَا وَبِهِ إِذْ جَرَسَ هَبْرَا زَيْنُ كَلَامِي بِخِيَرَةٍ رَا بَيْنَ كَلَامِي بِخِيَرَةٍ بِمَا كَرَدَ
 السَّاءُ وَعَلِمَ أَدَمَ الْأَسْمَاءُ لِي لَفِيهِ الْعَرْبُ الْعَرَبَاءُ وَأَعْلَمَ مَنْ تَحْتَ الْحَرْبِ كَأَمِ
 آسَا زَا وَتَمَّزَّ أَدَمَ أَنَا مَسَامِي تَحَى طَلَقَتْ بِرَأْسِهَا تَشْتَدُّ عَرَبَانُ فَاسْ دُكْرُهُ لَمْ دَلَّكَ كَيْفَ تَرَا كَلَامَ
 فَصَدَّكَ فَنَقِي لِسَانُ جَرِي الْجَانِ وَقَالَ لِي حَاضِرَتُ ضَهَاءُ الدُّنْيَا
 بَيْنَ بَنِي كَرَمٍ وَهَلْ كَلَامُهُ كَلَامُهُ دَلِيلُ دَلِ وَكَلَامُهُ مَعَادُ أَدَمَ زَوْدَا تَشْتَدُّ إِنْ دُنْيَا
 حَتَّى الْفَلَتُ مِنْهُمْ مَوَانِدُ فَنِيَا فَإِنْ كُنْتُ مِمَّنْ يَرْغَبُ عَنْ بَنَاتِ
 فَانَا كَزِيمٍ وَفِيهَا مَعْلُومِي كَزِيمِي الْأَسَانِدُ رُو كَرَمُهُ إِزْ وَهَسْرَانُ
 عَابِرُ يَرْغَبُ مَنَانِي مَا كَرَفَا تَسْمِعُ وَاجِبُ لِقَائِي بِمَا يَجِبُ فَقَالَ اللَّهُ
 بِيَكْرٍ دَوَافِ كَلَامُهُ رُو كَرَمُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ
 الْبَرِّيَّةِينَ الْخَبِيرُ وَيَكْشِفُ الْخَبِيرُ فَاصْذَعُ بِمَا تَوْمَرُ فَقَالَ مَا
 بَرَكْتُ مِنْ جَزَائِرِ كَلَامِهِ إِذَا كَلَامُهُ كَلَامُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ خَوْفُهُ
 تَقُولُ فَمِنْ تَوْصَاتِهِ كَلَسَ فَمَعْلَةٍ قَالَ انْتَقَصَ وَضُكُوا لَا يَفْعَلُهُ
 مِيكْرِي وَهِيَ كَيْفَ مَعْرُ كَ بَارَكُو بَلَّتْ مِلْ فَوَافَتْ لِبَكَّتْ وَدَوَاوُ سَبَبُ كَارَا
 لِتَعْلُ الرُّوحِ قَالَ فَإِنْ تَوْصَاتُهُ كَلَامُهُ الْبَرِّيَّةِينَ الْخَبِيرُ فَاصْذَعُ بِمَا تَوْمَرُ فَقَالَ مَا
 مَرَادُ نَمَلِ زَيْنَ بَارَكْتُ بِمَا كَرَمُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ دَوَافِ كَلَامُهُ

الَّذِي لَا يَدْخُلُ الْقَصْرَ فِي صَلَوةِ الشَّاهِدِ قَالَ لَا
 سَبِيحَ بِنَاشِدٍ جَزَاءُ بَادٍ كُنْتُ أَبَا دُرَيْسَ أَبِي كَرَاهَ كَرِهَ دَرَّ نَازِلًا هَرَّ هُفَّتْ
 وَالغَائِبُ الشَّاهِدُ صَلَوةُ الشَّاهِدِ صَلَوةُ الْغَائِبِ سَمِعْتُ ذَلِكَ بِقَامَتِهَا
 سَمِعْتُ خَدِيجَةَ كَتَبَتْ بِهَا جَزَمْتُ وَمَنْعَتْ تَأْخُذُ بِسَبْعٍ ثَلَاثِينَ سَبَبًا بِكَرَاهٍ أَنْ
 عِنْدَ طُلُوعِ النُّجُومِ لَنْ النُّجُومِ سَمِعْتُ الشَّاهِدَ قَالَ يَجُوزُ لِلْمُعَدِّ أَنْ
 يَجْزِيَ بِمَا كُنْتُ سَمِعْتُ بِمَا كُنْتُ سَمِعْتُ بِمَا كُنْتُ سَمِعْتُ بِمَا كُنْتُ سَمِعْتُ بِمَا كُنْتُ
 يَقْطُرُ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ قَالَ مَا يُخَصُّ فِيهِ إِلَّا الْقَصِيدَانِ الْمَعْدُورِ
 وَأَمَّا كَرَاهِيَةُ كُنْتُ رَضِيحًا مَعْدُورًا كُنْتُ كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 الْمَعْدُورُ وَهُوَ أَيْضًا الْمَعْدُورُ قَالَ فَهَلْ لِلْمُعَدِّ أَنْ يَأْكُلَ فِيهِ وَقَالَ
 فَتَرَى كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 نَحْمَدُكَ فِيهِ الْعَمَلُ الْمَسْأَلَةُ الَّتِي يَنْبَغُ فِيهِ الْفَرْجُ لَيْسَتْ بِشَيْءٍ يَحْتَاجُ
 سَبَبًا بِكَرَاهِيَةٍ كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 قَالَ ذَنْبُ أَطْفَرِيهِ الْعَمَلُ قَالَ لَا تَكْرَهِيهِ الْعَمَلُ الْوَلَاةُ الْغَرَاةُ الدِّينِ
 كُنْتُ بِمَا كُنْتُ كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 تَأْخُذُ بِمَا كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 وَكَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 قَالَ هُوَ حَوْطُكَ وَأَصْبَحَ أَصْبَحَ أَصْبَحَ أَصْبَحَ أَصْبَحَ أَصْبَحَ أَصْبَحَ
 كُنْتُ أَنْ بَعْدَ مَا كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 عَمَلُ كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً
 عَلَى مَا ذَكَرَهُ ابْنُ دُرَيْدٍ وَقِيلَ هُوَ وَلَدُ الْكَرْوَانِ قَالَ فَإِنْ أَكَلَ
 بِمَا كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً كَرَاهِيَةً

هذا الحديث يدل على أن الصلاة في القصر في صلاة الشاهد لا تسبى ببناشد جزاء باد كننت أبادرس أبي كراه كراه در نازلا هر هفت
 والغياب الشاهد صلاة الشاهد صلاة الغائب سمعت ذلك بقامتها
 سمعت خديجة كتبت بها جزمته ومنعت تأخذ بسبع ثلاثين سببا بكره أن
 عند طلوع النجوم لن النجوم سمعت الشاهد قال يجوز للمعد أن
 يجزي بما كنت سمعت بما كنت سمعت بما كنت سمعت بما كنت سمعت بما كنت
 يقطر في شهر رمضان قال ما يخص فيه إلا القصيدان المعدور
 وأما كراهية كنت رضحاً معدوراً كنت كراهية كراهية كراهية كراهية
 المعدور وهو أيضاً المعدور قال فهل للمعد أن يأكل فيه وقال
 فتري كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية
 نحمدك فيه العمل المسألة التي ينبغي في الفرج ليست بشيء يحتاج
 سبباً بكرهية كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية
 قال ذنب أطفره العمل قال لا تكرهيه العمل الولاة الغرارة الدين
 كنت بما كنت كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية كراهية
 تأخذهم العروا وهي الحى بعد ذلك فإن أكل القصيد بعد ما أصيب
 وكرهه وانفاز عوده فإن عجب أن يأتى كنت بهن كرهه رزقه ما بين ذلك سمع أهل شدة
 قال هو حوطك وأصبح أصبح أى أصبح بالمصباح قال فإن
 كنت أن بعتما فذكرت ستمائة من ذلك وكرهه أى وشى كرهه كرهه كرهه كرهه
 عمل كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه
 كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه
 على ما ذكره ابن دريد وقيل هو ولد الكروان قال فإن أكل
 بكرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه كرهه

٢٣٤

السلب لعماء الشجر هو ايضا خصوص الثمام قال فهل يجوز ان
 مراد از سلب پوست درخت و آن نیز برگ تمام است گفت پس آيا رواست اينكه
 يتياع الشافع قال ما يجوز من دافع الشافع الذي معها سخلها
 خریده شود شافع گفت نیست مگر از او را باز دارد و مراد از شافع گوشتی که با و پیرا باشد
 قال اتياع الابرقي على بني الاصفه قال بكرة كنيغ المعقل الا سريق
 گفت آيا فروخته شود ابرقي بر بني اصفه گفت كرده است چه فروختن خر مراد از ابرقي
 السيف الصقل الكثير الماء و بنوا الاصفه الروم قال ايخذون ليبيع
 شمشیر صاف زده و ده بسیار آید ارست و مراد از بنو اصفه و میانگفت آيا جائز است اينكه فروخته
 الزحل صقيه قال لا فلان ليبيع صقيه للصفي العبد على الكبر والصفي
 مرد صفيه فروخته گفت مگر اينكه فروخته صفيه خود را صفيه فروزند كه در صفي شده باشد و صفي
 الناقة العزقة لدمه قال فان اشترى غنبل كان بأم جراح قال يعني بده
 متفراده كه بسیار شیر و دار باشد گفت پس اگر خریده غلام را پس ظاهر شود بام او زخم گشاید بانه بده
 من جراح الام مجتمع اليراع قال ثبت الشفعة للشريك في الصمداء
 گفتن مراد از ام جمع نفع است گفت آيا ثابت شود شفعه مرا بنابر او در صمداء
 قال لا ولا للشريك في الصقر الصمداء الا ان التي يمازج بياضها
 گفت نه مراد بنابر او در صقرا مراد از صمداء ماده خسد كه آيينه باشد سفیدی او را
 غيرة والصقرا الناقة والا لان قال ايجل ان يحمي ماء البئر والخلا
 تیرگی و خفسه او شتر ماده یا ماده خسر گفت آيا علالت اينكه گرم کرده شود آب چاه و خلا
 قال ان كان في الفلا فلا يهي منع و ان خلا الكلام قال ما تقول
 گفت اگر چه باشد در بیان فلا یهی ای باز است نه و خلا یعنی كاهه گفت چه میگوئی
 في ميذبة الكافر قال جل للقيمة المسافلة لغير البحر و
 مراد از كاهه گفت علالت بر اى قيمه و مسافر مراد از كاهه دریاست و

در این حدیث مراد از سلب پوست درخت و آن نیز برگ تمام است گفت پس آيا رواست اينكه
 يتياع الشافع قال ما يجوز من دافع الشافع الذي معها سخلها
 خریده شود شافع گفت نیست مگر از او را باز دارد و مراد از شافع گوشتی که با و پیرا باشد
 قال اتياع الابرقي على بني الاصفه قال بكرة كنيغ المعقل الا سريق
 گفت آيا فروخته شود ابرقي بر بني اصفه گفت كرده است چه فروختن خر مراد از ابرقي
 السيف الصقل الكثير الماء و بنوا الاصفه الروم قال ايخذون ليبيع
 شمشیر صاف زده و ده بسیار آید ارست و مراد از بنو اصفه و میانگفت آيا جائز است اينكه فروخته
 الزحل صقيه قال لا فلان ليبيع صقيه للصفي العبد على الكبر والصفي
 مرد صفيه فروخته گفت مگر اينكه فروخته صفيه خود را صفيه فروزند كه در صفي شده باشد و صفي
 الناقة العزقة لدمه قال فان اشترى غنبل كان بأم جراح قال يعني بده
 متفراده كه بسیار شیر و دار باشد گفت پس اگر خریده غلام را پس ظاهر شود بام او زخم گشاید بانه بده
 من جراح الام مجتمع اليراع قال ثبت الشفعة للشريك في الصمداء
 گفتن مراد از ام جمع نفع است گفت آيا ثابت شود شفعه مرا بنابر او در صمداء
 قال لا ولا للشريك في الصقر الصمداء الا ان التي يمازج بياضها
 گفت نه مراد بنابر او در صقرا مراد از صمداء ماده خسد كه آيينه باشد سفیدی او را
 غيرة والصقرا الناقة والا لان قال ايجل ان يحمي ماء البئر والخلا
 تیرگی و خفسه او شتر ماده یا ماده خسر گفت آيا علالت اينكه گرم کرده شود آب چاه و خلا
 قال ان كان في الفلا فلا يهي منع و ان خلا الكلام قال ما تقول
 گفت اگر چه باشد در بیان فلا یهی ای باز است نه و خلا یعنی كاهه گفت چه میگوئی
 في ميذبة الكافر قال جل للقيمة المسافلة لغير البحر و
 مراد از كاهه گفت علالت بر اى قيمه و مسافر مراد از كاهه دریاست و

۲۳۱

الحکایات المبرور

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۲۲۲

بصر الحاکم من اللامع قال انیر لنا الخجل اباها قال یفعله البکر
 شناسد ناله نماننده را از آن آید شناسد گفت آیا قهرم در پدر خود در وقت کنیزان اگر اکرام کنسته
 ولا یاباها التعزیر والتعظیم والنصرة قال ملقوع فممن اقصی آخاه
 پدر خود و سر از نرنگه و مادر قهرم بزرگ داشته داری که گفت چه بگویم در حق کسی که در پیش کند با خود
 قال حیدر اما کو خلا فقره اعاده ناقة یدرب فقاد هک قال
 گفت چه خوش است آنچه همدرد کنزاشی اخوه عاریت داد و او را ناله که سوار شود و پشت او را گفت
 قال انتری دله قال یا حسن ما اعتمد به اعراه اعطاه ثمرة
 پس اگر به من کنده فرم خود را گفت بیای بگوئی چیز که همدرد کنزاشی اعاده داد و او را بار داشت
 تخله عام قال فان اضلی منوکه التاد قال لا ارجع علیه ولا عاد
 خرابی یکبار گفت پس اگر انما کسی ملک خود را از تو نجات نیت کنده بروی و در تنگ است
 المملوکه الجین الذي قد اجد عینه حتى قوی قال یتوکل للزوجة ان
 فرد از ملک آرد و غیر کرده ایست که بتو نیکو شده باشد غیر کردن و انما گفت که آید و اعطای هرگز نیک
 نصیرم یقلها قال ما حکم اهل فعله لا یمن الخجل الذي یشر به عروته
 قطع کند بر نهد و گفت من امر را به کسی را که در او اعتماد پس نیت کند که بشد آب را به نجات خود
 من الارض قال قبل تؤدب المرأة علی الخجل قال اجل الخجل سوء
 از زمین گفت آیا ادب کرده میشود زن را به خجل گفت بله هر که از خجل به
 احتمال المعنی ومنه قوله علی السلام للنساء انکن اذا اجعتن هفتعن
 بر داشت و هفتد و است و از دست قول آنحضرت علیه السلام برای زنان از غمت برنگاه کرت میشود چه پیچید بر زمین
 واذا شعبعن جی ما تن یهفتعن لصقن بالتراب والدعاء التراب قال
 و چون شکم بر زمین به بر داشت و هفتد می شود و هفتن می پیچید به خاک و دعا می خواند شکست گفت
 ما تلعل فممن تحت اظله آخیه قال انهم وکذا قد ن له فيه
 چه می داند و کس که بر آید و در دست بر آید و گفت شاه که اگر چه ستوری داد و او را در می بیند گویند

[illegible]

وَجَبَّهَا لَا خَطَا وَلَا إِصَابَہ فَاتْلُ قُلُوبَہ مَائِلَہ الْکَرَّ وَصَلْ قَبُولَہ
 وچہ ہرگز خطا نہ ہو نہ صواب کر کے میں خود آواز دیکھ ایسا نہ رہا بڑھ کر کہہ دینے میں غم نہ کرنا
 بِالشُّكْرِ بِمَقُولِہ بِشُكْرِہ وَتَنْتَبِ بِاَلْحَبْطِ طَرَفَہ قَالَ الْخَبْرُ بِهَذَا وَاجْمَاعِیہ
 میں ہرگز نہ کہے کہ ان کی زبان کی گونج نہ ہو اور وفات نہ ہو کہ ان کو کھانا خود کھانے میں غم نہ کرنا
 فَصَدَّہ لِي اِنَّہ جُمِلَ لِسَانُہ مَنصَرَفٌ وَشِبْہَہ فَهَضَّتْ اَنْجُ وَنَهَا جَہ
 میں نہ کہہ دے کہ وہ کہتا ہے کہ میں نے سنا ہے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے اور نہ کہہ دے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے
 وَاقْضُوا اَرْجَہ وَهَوَیْکُمْ طَفَنَ شَرَّہ اَوْ یُوسَعِنِ کَیْہ حَتّٰی اِذَا خَلَا الطَّرِیقُ
 اور وہی کہہ دے کہ وہ کہتا ہے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے اور نہ کہہ دے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے
 وَامْنِ التَّحْقِیقِ نَظَرِہ لِي نَظَرُہنْ هَشَّ وَبَشَّ وَفَا کَحْصَ بَعْدَ مَا عَشَّ
 وامن شد راست گونج نہ کرے کہ وہ کہتا ہے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے اور نہ کہہ دے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے
 وَقَالَ لِي اِنِّیْ لَا خَالَکَ اَحَاغِرَہ وَنَا اِلَہ عَجَبَہ قَوْلَہ لَکَ فِی دَفِیقِ
 وگفت مرا بتیج میں ہی پندارم مسافروں میں اور چہ ہرگز میں آگاہی نہ تر اہست درباری کہ
 یَرْفِیْ بِکَ وَیَرْفِیْ وَیَنْفِقُ عَلَیْکَ فِیْیَقُوقُ فَقُلْتُ لَہُ لَقَا تَانِیْ هَذَا
 فرمای کہہ با تو دوسو ساندہ درویش دہ ترا و نقد دہو پر گشتہ اور اگر بیا میرا میں ہم
 الرَّفِیقُ لَوْ اَنَا تَانِیْ الْمُتَوَفِّقُ فَقَالَ لِي قَدْ وَجَدْتَ فَاَعْلِیْہُ وَاسْتَرْکَمْتَ
 ہرگز ہر آئندہ یاری نہ کر مرا رفیق میں گفتم میں بتیج یا حق میں خوشحال شو و بزرگی یافتے
 فَاسْتَبْلَطَ صَحْبَکَ مَائِلًا وَتَمَثَّلَ لِي بِکُفْرِہِ اسْوِیًا فَاِذَا هُوَ سَیْحُکَا
 میں پس نہ دیکھ را او را با خندہ بانی ہرگز و نمودار شد میں ہی آدمی تمام غفلت میں ناگاہ ہو پیرا
 السَّرَّوْحِیْ لَا قَلْبَہ لِحَبِہ وَلَا شِبْہَہ فِیْ وَسْمِہ فَفَرَحْتُ بِلَقَائِہ
 ایوید سرور میں سے تیاریا میں چون دوست و دشمنی دوست طاعت او پس نہ داشتم بدین او
 وَکَلَّیْتُ لِقَاہُ وَهَمَّیْتُ بِمَا لَمَّیْتُ عَلٰی سَمْعِہُ مَا مَنَعَتْهُ مَسْخَاہُ وَاسْتَشَدَّ
 ودر دوش گئی دہم او را و قصد کردم بسر نش او بر نہی مجلس او پس کشادہ دین خود را و خواہم

وَجَبَّهَا لَا خَطَا وَلَا إِصَابَہ فَاتْلُ قُلُوبَہ مَائِلَہ الْکَرَّ وَصَلْ قَبُولَہ
 وچہ ہرگز خطا نہ ہو نہ صواب کر کے میں خود آواز دیکھ ایسا نہ رہا بڑھ کر کہہ دینے میں غم نہ کرنا
 بِالشُّكْرِ بِمَقُولِہ بِشُكْرِہ وَتَنْتَبِ بِاَلْحَبْطِ طَرَفَہ قَالَ الْخَبْرُ بِهَذَا وَاجْمَاعِیہ
 میں ہرگز نہ کہے کہ ان کی زبان کی گونج نہ ہو اور وفات نہ ہو کہ ان کو کھانا خود کھانے میں غم نہ کرنا
 فَصَدَّہ لِي اِنَّہ جُمِلَ لِسَانُہ مَنصَرَفٌ وَشِبْہَہ فَهَضَّتْ اَنْجُ وَنَهَا جَہ
 میں نہ کہہ دے کہ وہ کہتا ہے کہ میں نے سنا ہے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے اور نہ کہہ دے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے
 وَاقْضُوا اَرْجَہ وَهَوَیْکُمْ طَفَنَ شَرَّہ اَوْ یُوسَعِنِ کَیْہ حَتّٰی اِذَا خَلَا الطَّرِیقُ
 اور وہی کہہ دے کہ وہ کہتا ہے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے اور نہ کہہ دے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے
 وَامْنِ التَّحْقِیقِ نَظَرِہ لِي نَظَرُہنْ هَشَّ وَبَشَّ وَفَا کَحْصَ بَعْدَ مَا عَشَّ
 وامن شد راست گونج نہ کرے کہ وہ کہتا ہے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے اور نہ کہہ دے کہ وہ اس کی گونج نہ کرے
 وَقَالَ لِي اِنِّیْ لَا خَالَکَ اَحَاغِرَہ وَنَا اِلَہ عَجَبَہ قَوْلَہ لَکَ فِی دَفِیقِ
 وگفت مرا بتیج میں ہی پندارم مسافروں میں اور چہ ہرگز میں آگاہی نہ تر اہست درباری کہ
 یَرْفِیْ بِکَ وَیَرْفِیْ وَیَنْفِقُ عَلَیْکَ فِیْیَقُوقُ فَقُلْتُ لَہُ لَقَا تَانِیْ هَذَا
 فرمای کہہ با تو دوسو ساندہ درویش دہ ترا و نقد دہو پر گشتہ اور اگر بیا میرا میں ہم
 الرَّفِیقُ لَوْ اَنَا تَانِیْ الْمُتَوَفِّقُ فَقَالَ لِي قَدْ وَجَدْتَ فَاَعْلِیْہُ وَاسْتَرْکَمْتَ
 ہرگز ہر آئندہ یاری نہ کر مرا رفیق میں گفتم میں بتیج یا حق میں خوشحال شو و بزرگی یافتے
 فَاسْتَبْلَطَ صَحْبَکَ مَائِلًا وَتَمَثَّلَ لِي بِکُفْرِہِ اسْوِیًا فَاِذَا هُوَ سَیْحُکَا
 میں پس نہ دیکھ را او را با خندہ بانی ہرگز و نمودار شد میں ہی آدمی تمام غفلت میں ناگاہ ہو پیرا
 السَّرَّوْحِیْ لَا قَلْبَہ لِحَبِہ وَلَا شِبْہَہ فِیْ وَسْمِہ فَفَرَحْتُ بِلَقَائِہ
 ایوید سرور میں سے تیاریا میں چون دوست و دشمنی دوست طاعت او پس نہ داشتم بدین او
 وَکَلَّیْتُ لِقَاہُ وَهَمَّیْتُ بِمَا لَمَّیْتُ عَلٰی سَمْعِہُ مَا مَنَعَتْهُ مَسْخَاہُ وَاسْتَشَدَّ
 ودر دوش گئی دہم او را و قصد کردم بسر نش او بر نہی مجلس او پس کشادہ دین خود را و خواہم

قَتَلَ أَنْ أَلْهَاهُ نَظْمُ طَهْرَتٍ لَيْكِنَا يُقَالُ + قَعِيرٌ رَجُلٌ مَرِيضٌ + الرُّومَانُ الْمَرْجِي +
 پیش از آنکه غایت کنم او را چه باشد میبارم کند تا زکند شود و در میانه است که میزبان در روزگار کم نمی آید و راه
 و اظهرت للناس ان قد فوجيت + فكم نال ظبي به ما توجي + دولولا الرثانة
 و ظاهر کردم باین مردم اینک من فوج شدم و پس بسیار رسیده است دل من باین چیز که امید کرد و است و اگر نبود کشتی بام
 لم يورث لي دولولا التقاليم لم يلق فلما + ثم قال انه لم يبق لي بجزء الارض
 و نرسم که در پیش من و اگر شوق ظاهر کرد و من غلبه دیدم بر جزئی بود و باز گفت چنین شایسته نیست که باقی خانه بماند و بجز
 مرتع ولا في اهلها مطعم فان كنت الرقيق فالطريق الطريق فسرونا
 چراگاه و نیست در آنجا که او جای آرزو مندی پس اگر باشی یا راه پس منم که راه رفتن را پس رفتم
 منها فوجدت رفاقته عامين الجردين وكنت على ان اصحبهما عشت
 از آنجا که این را دیدم و دوستی که هر دو را در سال تمام بودم و یکدیگر همراه بودیم و از آنجا که زندگی نمی
 فابى الدهر المشت المقامة الرابعة والثلاثون
 پس سه روز زمانه بگذراند و گفته مقامه و چهارم

الزبيدية حكى الحادث بن همام قال لما جبت البيد الى
 مشهور از زبیدی حکایت کرد حادث بن همام گفت هرگاه برییم و مشهور را ببوس
 زبيد صحبني غلام قد كنت ديت الى ان بلغ اشده وثقفته حتى اكل
 زبید صحب من غلام که در گذشته دیت به آن تا بلغ اشده و ثقفته حتی اكل
 و رشفه و كان قد انش باخلاق و خبير بحال و فاق في علم يكن
 و رشفه و كان قد انش باخلاق و خبير بحال و فاق في علم يكن
 يرا و شرف خود را دیده و تحقیق یافت داشت با عادت های من و دانست با جای می کشیدن و مواضع من پس بنود
 يخطي مرامي ولا يخطي في المرامي الا حرم ان قربة التا طت بصفره
 که تجاوز کند مرادم و مراد را بنویسد و در نشانی های حاکم بدستیک نزدیک می او متصل شد بدل من
 و اخلصته لمحضوى وسفري فالوى به الدهر المبید حين
 و دوست خاص کردم او را برای اقامت خود و سفر خود پس بد او را زمانه بگذراند و وقتیکه

و اظهرت للناس ان قد فوجيت + فكم نال ظبي به ما توجي + دولولا الرثانة
 و ظاهر کردم باین مردم اینک من فوج شدم و پس بسیار رسیده است دل من باین چیز که امید کرد و است و اگر نبود کشتی بام
 لم يورث لي دولولا التقاليم لم يلق فلما + ثم قال انه لم يبق لي بجزء الارض
 و نرسم که در پیش من و اگر شوق ظاهر کرد و من غلبه دیدم بر جزئی بود و باز گفت چنین شایسته نیست که باقی خانه بماند و بجز
 مرتع ولا في اهلها مطعم فان كنت الرقيق فالطريق الطريق فسرونا
 چراگاه و نیست در آنجا که او جای آرزو مندی پس اگر باشی یا راه پس منم که راه رفتن را پس رفتم
 منها فوجدت رفاقته عامين الجردين وكنت على ان اصحبهما عشت
 از آنجا که این را دیدم و دوستی که هر دو را در سال تمام بودم و یکدیگر همراه بودیم و از آنجا که زندگی نمی
 فابى الدهر المشت المقامة الرابعة والثلاثون
 پس سه روز زمانه بگذراند و گفته مقامه و چهارم
 الزبيدية حكى الحادث بن همام قال لما جبت البيد الى
 مشهور از زبیدی حکایت کرد حادث بن همام گفت هرگاه برییم و مشهور را ببوس
 زبيد صحبني غلام قد كنت ديت الى ان بلغ اشده وثقفته حتى اكل
 زبید صحب من غلام که در گذشته دیت به آن تا بلغ اشده و ثقفته حتی اكل
 و رشفه و كان قد انش باخلاق و خبير بحال و فاق في علم يكن
 و رشفه و كان قد انش باخلاق و خبير بحال و فاق في علم يكن
 يرا و شرف خود را دیده و تحقیق یافت داشت با عادت های من و دانست با جای می کشیدن و مواضع من پس بنود
 يخطي مرامي ولا يخطي في المرامي الا حرم ان قربة التا طت بصفره
 که تجاوز کند مرادم و مراد را بنویسد و در نشانی های حاکم بدستیک نزدیک می او متصل شد بدل من
 و اخلصته لمحضوى وسفري فالوى به الدهر المبید حين
 و دوست خاص کردم او را برای اقامت خود و سفر خود پس بد او را زمانه بگذراند و وقتیکه

انی لا یرتجیب هذا الغلام الیک بان أخففت ثمنه علیک فزن
 بقیته من هر آنچه اختیار کنیم محبوب داشتن این غلام بسوی تو باینکه برکت بهای او را بر تو پس بیج
 مانق دوه ان شکت واشکر لی من حیث فقد ته ابلغ فی الحال کما
 دو صد درم را اگر بخری و سپاس کن مرا تا از اینکند همه باشی پس بادم اورا آن حد و بها وقت
 یتقد فی الرخیص المحلل ولم یخطر لی ببال ان کل من خص غل فلما
 چنانکه داده شود و در جنس از آن طلال و خور و مراد دل که بقیه هر چیز از آن انجام او فرستد پس چون
 تحققت الصفة و حقت الفرقة هلکت عینا الغلام ولا یقول دمع
 ثابت شد فروختن و حقین شد جدائی در آن شد و در چشم غلام و شکر و دان شدن افک
 التمام ثم اقبل علی صاحبه وقال نظم لحاک الله هل من یباع و یبکم
 بایر پس برادر آورد و آگاه خود و گفت که از آنکه آید با ما بدین فروخته میشود تا
 تشیع الکثیر الجیاع و هل فی شرعة الانصاف انی اذ کلف خطبة
 سیر شوند بچکان گرسنه و آید است در شریعت انصاف که بقیه من تکلیف کرده شوم کار بر
 لا استطاع و ان ابل اروع بعد دوع و هل من جین سلیک و یاع اما جزیتی
 که توانی آن داشته شود و اینک بکار کرده شوم پس از آن حال که از آنکه بکار کرده خود ترا به منزه آید بفرمود
 فخبیرت منی و نضاع لم یما لهما جلاع و کم الصدق شری کالصید
 پس دانستی از من و بنده اینک بیاخته است او را و پس و بسیار از آن آید که می مرا به اسے نکار
 فعلیت منی جاکلی السباع و فطنت لی المصاعب فاستقادت
 پس باز گفتم حال آنکه در دامای من در نه گنده و در آنوقت باین کار می سخت را پس گردیده
 مطاوعة و کان بها امتناع و دای کرحیة لم ابل فیها و وغنم لم یکن لے
 فرمان به حال آنکه بود آن و دشواری و در دای امر و دشواری که نیاز نوده شدم و در حکم قائده است که نود را
 صیباع و و ما البدت لی الا یام حرمما و فیکشف فی مصداق القناع
 در دای دمی و ما بود و است باین روزگار گاهی و پس کناده خود در حدی که بریدن من بدو درام

فما یقول من ان الغلام قد اقبل علی صاحبه و قد کلف خطبة و قد تشیع الکثیر الجیاع و قد فعلیت منی جاکلی السباع و قد مطاوعة و کان بها امتناع و قد فرمان به حال آنکه بود آن و دشواری و در دای امر و دشواری که نیاز نوده شدم و در حکم قائده است که نود را و صیباع و و ما البدت لی الا یام حرمما و فیکشف فی مصداق القناع و در دای دمی و ما بود و است باین روزگار گاهی و پس کناده خود در حدی که بریدن من بدو درام

فما یقول من ان الغلام قد اقبل علی صاحبه و قد کلف خطبة و قد تشیع الکثیر الجیاع و قد فعلیت منی جاکلی السباع و قد مطاوعة و کان بها امتناع و قد فرمان به حال آنکه بود آن و دشواری و در دای امر و دشواری که نیاز نوده شدم و در حکم قائده است که نود را و صیباع و و ما البدت لی الا یام حرمما و فیکشف فی مصداق القناع و در دای دمی و ما بود و است باین روزگار گاهی و پس کناده خود در حدی که بریدن من بدو درام

ففي الآيات المتقدمة المدفوعة عن الثقات، من أقوالنا تابعة بعبارة قال الله عز وجل
 پس دشمنانے گزیدہ جمیع آورده از ستر اسباب کی کہ بالاندرینجا نراچ اور بشیر خدا شایے لغزش اور
 قال الحادین ہام فوعلت وعدا البرزخ الحیاء وفي القلب الشیاء فاستند
 گفتہ اند کہ ہرچہ ہم وعدہ کردہ اور وعدہ نگاہ کردہ اور شرح مالک کردہ درج زائد ہیں نزدیک کہات

فما تظول مدة الفراق + ولا تثنى بكائب التلاق + بحسن عون القادر
 پس در از میگذشت مدت جدائی + و تسبیح میکند شتران ملاقات + چه بگوئی باری خدا اینکه قادر است

قلب الغلام في زفير وعويل يثما يقطع مدي ميل فلما استفاق وكفكت

فراق مولاك هو الذي ابكاك فقال انك تفقدنا في وادو لكم

فوت تعریف و ذوق و اندام اصم احاطه سفلی عاغی الخ

۳۶۲

[illegible]

بهره‌ای به پسران کائنات
پشت صحنه تو باش
نقد و ستایش

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

لدموا ه فقلت للقاضي اخلصني اليها اخذها الله فقال وهل يحهل
 مراد از جواد پس گفت بجا مني آيا مي شاني بپردازم او را خداست بپايت آيا نشانه خست هفت
 ابو زيد الذي جرح صيدا فله عند كل قاض اخذها و اخذ اقال فخرت
 ابو زيد مي گفتم كه حجت او درست و مراد از تو هر قاض مي خردست و من گفتم كه او اي پس سودم و نماز را
 حينئذ و حولت و اخفت ولكن حين فأت الوقت و وقعت ان لثامه
 اخذها و لا حول و لا قوة الا بالله ثم رمى و هو من آدم و لكن لم يكمل كذا و ثمة و يقين و انتم كترين نقابا و
 كان شره مكيدته و بيت تصيد تفكس طري القيت و اليت
 بود و ام سيد اود بيت قصيد او پس گفتم كه چشم مرا چيزيكه بدم و سگند خود دم
 ان لا عامل تلتما ما بقيت و لما نزل اتاوه لخص صفتي و
 انكرا ما لم تلم و من يستره رانا نكرا باقى باقى و من و شيت بودم كه آهيكه شيدم سبب زيان منى خود
 الاقضاء بين رفيق فقال للقاضي حين راي امتناعي تسين
 رسوا شد بين من و رفيق خود پس گفت مرا قاضى هرگاه و دي در دندى من و دي
 حار نماضى ياخذ ما ذهب من مالك ما وعظك و لا اجرم اليك
 سوز دل من از آنده اى فلان كس زفت از مال تو آنچه بپردازد و تربو كنه و كروبو كنه تو
 من ايقظك فاعظ بما ناك و كاترا صيا بك ما اصبا بك و تذكر
 كه يكه آگاه كرد ترا پس بپرداز بجز يك نشود و آه ترا و نهان كن از ارباب خودت بجز يك رسيدت بيا و دار
 ابد ا ما دهك لتق الذكري دراهك و تخلق بخلق من ابتلي فضاير
 چه شايه و زكفت ترا بگمارد و يا ذكر فتى مال ترا و احداث كن مبادت كه يكه رسيد بيا و دار و يا بجز يك رسيدت
 و تجلت لك العبر فاعتبر فود عنه لا يساوب النجل الحزن ساحيا
 و فاهر شهه باشه بياي او نشانه ي ترسانه پس بپردازت كه يكه رسيد بيا و دار و يا بجز يك رسيدت
 ذيل الغبار و الغين و فويت ما كاشفة ابى ذيل بالهجر
 و من راي مال و زيان خود در او حسد كردم بپايت اكر و د شسته ابو زيد بمن بيوده

الکتاب الموعود
 ابو زيد الذي جرح صيدا فله عند كل قاض اخذها و اخذ اقال فخرت
 ابو زيد مي گفتم كه حجت او درست و مراد از تو هر قاض مي خردست و من گفتم كه او اي پس سودم و نماز را
 حينئذ و حولت و اخفت ولكن حين فأت الوقت و وقعت ان لثامه
 اخذها و لا حول و لا قوة الا بالله ثم رمى و هو من آدم و لكن لم يكمل كذا و ثمة و يقين و انتم كترين نقابا و
 كان شره مكيدته و بيت تصيد تفكس طري القيت و اليت
 بود و ام سيد اود بيت قصيد او پس گفتم كه چشم مرا چيزيكه بدم و سگند خود دم
 ان لا عامل تلتما ما بقيت و لما نزل اتاوه لخص صفتي و
 انكرا ما لم تلم و من يستره رانا نكرا باقى باقى و من و شيت بودم كه آهيكه شيدم سبب زيان منى خود
 الاقضاء بين رفيق فقال للقاضي حين راي امتناعي تسين
 رسوا شد بين من و رفيق خود پس گفت مرا قاضى هرگاه و دي در دندى من و دي
 حار نماضى ياخذ ما ذهب من مالك ما وعظك و لا اجرم اليك
 سوز دل من از آنده اى فلان كس زفت از مال تو آنچه بپردازد و تربو كنه و كروبو كنه تو
 من ايقظك فاعظ بما ناك و كاترا صيا بك ما اصبا بك و تذكر
 كه يكه آگاه كرد ترا پس بپرداز بجز يك نشود و آه ترا و نهان كن از ارباب خودت بجز يك رسيدت بيا و دار
 ابد ا ما دهك لتق الذكري دراهك و تخلق بخلق من ابتلي فضاير
 چه شايه و زكفت ترا بگمارد و يا ذكر فتى مال ترا و احداث كن مبادت كه يكه رسيد بيا و دار و يا بجز يك رسيدت
 و تجلت لك العبر فاعتبر فود عنه لا يساوب النجل الحزن ساحيا
 و فاهر شهه باشه بياي او نشانه ي ترسانه پس بپردازت كه يكه رسيد بيا و دار و يا بجز يك رسيدت
 ذيل الغبار و الغين و فويت ما كاشفة ابى ذيل بالهجر
 و من راي مال و زيان خود در او حسد كردم بپايت اكر و د شسته ابو زيد بمن بيوده

الکتاب الموعود
 ابو زيد الذي جرح صيدا فله عند كل قاض اخذها و اخذ اقال فخرت
 ابو زيد مي گفتم كه حجت او درست و مراد از تو هر قاض مي خردست و من گفتم كه او اي پس سودم و نماز را
 حينئذ و حولت و اخفت ولكن حين فأت الوقت و وقعت ان لثامه
 اخذها و لا حول و لا قوة الا بالله ثم رمى و هو من آدم و لكن لم يكمل كذا و ثمة و يقين و انتم كترين نقابا و
 كان شره مكيدته و بيت تصيد تفكس طري القيت و اليت
 بود و ام سيد اود بيت قصيد او پس گفتم كه چشم مرا چيزيكه بدم و سگند خود دم
 ان لا عامل تلتما ما بقيت و لما نزل اتاوه لخص صفتي و
 انكرا ما لم تلم و من يستره رانا نكرا باقى باقى و من و شيت بودم كه آهيكه شيدم سبب زيان منى خود
 الاقضاء بين رفيق فقال للقاضي حين راي امتناعي تسين
 رسوا شد بين من و رفيق خود پس گفت مرا قاضى هرگاه و دي در دندى من و دي
 حار نماضى ياخذ ما ذهب من مالك ما وعظك و لا اجرم اليك
 سوز دل من از آنده اى فلان كس زفت از مال تو آنچه بپردازد و تربو كنه و كروبو كنه تو
 من ايقظك فاعظ بما ناك و كاترا صيا بك ما اصبا بك و تذكر
 كه يكه آگاه كرد ترا پس بپرداز بجز يك نشود و آه ترا و نهان كن از ارباب خودت بجز يك رسيدت بيا و دار
 ابد ا ما دهك لتق الذكري دراهك و تخلق بخلق من ابتلي فضاير
 چه شايه و زكفت ترا بگمارد و يا ذكر فتى مال ترا و احداث كن مبادت كه يكه رسيد بيا و دار و يا بجز يك رسيدت
 و تجلت لك العبر فاعتبر فود عنه لا يساوب النجل الحزن ساحيا
 و فاهر شهه باشه بياي او نشانه ي ترسانه پس بپردازت كه يكه رسيد بيا و دار و يا بجز يك رسيدت
 ذيل الغبار و الغين و فويت ما كاشفة ابى ذيل بالهجر
 و من راي مال و زيان خود در او حسد كردم بپايت اكر و د شسته ابو زيد بمن بيوده

۲۴۲

الکتاب الموعود

وَأَوَّلُهَا عَقٌّ + لَفْظُ شَفَقَتِكَ + عَلَى عَمَلِ نَفَقَتِكَ + طَلَسْتُ مِنْ بَلْسَعٍ
 بِرُكُودِهَا نَبْذُوتُ أَرْسَنَ انْتَابِثَ تَرْسٍ قُورِثِيهِ الْمَالُ خُورَتْ هِيَ مِنْ بَلْسَعٍ كَرُودٍ مَرُودٍ
 مِنْ مَرْمَرٍ كَرَيْنٍ دُرُوعِي عَلَى حَرَمَيْنِ سَوَانٍ كُنْتُ طَوَلْتُ كُنْجَكَ سَعَاطُكَ
 انكسار حار و دو بار و بی سبزه خود و در گذشت و آن بی کجی می

لَيْسَتْ نَقْدًا مَعْلَقٌ بِأَسْمَاكِ بِمَقَلَّتِكَ عَلَى عَمَلِكَ الْبُوكَايُ قَالَ الْحَارِثُ
 ۲۲ غرض کنی چیز که آنجست بامای تن همی باید که گریه کند بر خود تو زمان گریه کننده گفت حارث

بْنُ هَامٍ قَاضٍ طَرَفِي بِلَفْظِهِ الْحَالِبِ وَسَمِعْتُ الْعَالِبَ يَلِي أَنُ عُدْتُ
 پسر هام پس بے آرام کرد در این سخن خود که زبند بود و هادی بود که هر دو بے آنکه باز گردم
 لَهُ صِفَا وَبِهِ حِفَا وَبُنْتُ فُضْلَتَهُ طَوَلْتُ كَرَيْنٍ كَانَتْ شَيْئًا فَرِيًّا
 بر وی دوست خاص و با او همیان و فائز گرد او را و بر پشت اگر چه بود آن کردار چه گفت فلون

المقامة الخامسة والثلاثون الشيرازية

حكي الحارث بن همام قال فرغت في تطواني بشير انه على ساد
 روایت کرد حارث پسر هام گفت گذشتم در گذشتن خود بشیر شیراز بر بلے که

يَسْتَوْفِي الْمَنَازِلَ وَكَانَ عَلَى أَوْفَانٍ فَطَرًا مَسْتَطَعٌ تَعَدِّيهِ دَوْلَا
 ایستاده میکرد و گذر سلا اگر چه باشد بر شتابها هر توانائی و در ختم در گذشتن آزار و

خَطَّتْ قَدَمِي فِي تَخْلِيَةٍ صَحَّتْ إِلَيْهِ لَأَسْبُكَ سِرَّ جُوهَرَةٍ وَأَنْظُرُ كَيْفَ
 گام زد پای من در گذشتن از آن پس بل کردم بسوی او تا بیا زایم راز صیحت او را و بنگرم که چگونه است

عَمْرَةٍ مِنْ زَهْرٍ مَعْقَاذِ أَهْلِهِ أَفْلا دَعَا لَعَا جِ إِلَهُهُمُ مَعْقَاذَ بَيْتِكُمْ مَحْنُ فِي
 بار او را زنگرد او پس نگاه کنان و میگردان و بیک سبزه بی نشان فائده است و میان ما بیک با مردم در

مَكَاهِ طَرَبٍ مِنَ الْأَغَارِيدِ وَأَطْبَبَ مِنْ حَلَبِ الْعَنَاقِيدِ
 خوش مشی که شاد کننده تر از سرود با است و نیکوتر از دوشیده خوشبای انگور است

وَأَوَّلُهَا عَقٌّ + لَفْظُ شَفَقَتِكَ + عَلَى عَمَلِ نَفَقَتِكَ + طَلَسْتُ مِنْ بَلْسَعٍ
 بِرُكُودِهَا نَبْذُوتُ أَرْسَنَ انْتَابِثَ تَرْسٍ قُورِثِيهِ الْمَالُ خُورَتْ هِيَ مِنْ بَلْسَعٍ كَرُودٍ مَرُودٍ
 مِنْ مَرْمَرٍ كَرَيْنٍ دُرُوعِي عَلَى حَرَمَيْنِ سَوَانٍ كُنْتُ طَوَلْتُ كُنْجَكَ سَعَاطُكَ
 انكسار حار و دو بار و بی سبزه خود و در گذشت و آن بی کجی می
 لَيْسَتْ نَقْدًا مَعْلَقٌ بِأَسْمَاكِ بِمَقَلَّتِكَ عَلَى عَمَلِكَ الْبُوكَايُ قَالَ الْحَارِثُ
 ۲۲ غرض کنی چیز که آنجست بامای تن همی باید که گریه کند بر خود تو زمان گریه کننده گفت حارث
 بْنُ هَامٍ قَاضٍ طَرَفِي بِلَفْظِهِ الْحَالِبِ وَسَمِعْتُ الْعَالِبَ يَلِي أَنُ عُدْتُ
 پسر هام پس بے آرام کرد در این سخن خود که زبند بود و هادی بود که هر دو بے آنکه باز گردم
 لَهُ صِفَا وَبِهِ حِفَا وَبُنْتُ فُضْلَتَهُ طَوَلْتُ كَرَيْنٍ كَانَتْ شَيْئًا فَرِيًّا
 بر وی دوست خاص و با او همیان و فائز گرد او را و بر پشت اگر چه بود آن کردار چه گفت فلون
 المقامة الخامسة والثلاثون الشيرازية
 حكي الحارث بن همام قال فرغت في تطواني بشير انه على ساد
 روایت کرد حارث پسر هام گفت گذشتم در گذشتن خود بشیر شیراز بر بلے که
 يَسْتَوْفِي الْمَنَازِلَ وَكَانَ عَلَى أَوْفَانٍ فَطَرًا مَسْتَطَعٌ تَعَدِّيهِ دَوْلَا
 ایستاده میکرد و گذر سلا اگر چه باشد بر شتابها هر توانائی و در ختم در گذشتن آزار و
 خَطَّتْ قَدَمِي فِي تَخْلِيَةٍ صَحَّتْ إِلَيْهِ لَأَسْبُكَ سِرَّ جُوهَرَةٍ وَأَنْظُرُ كَيْفَ
 گام زد پای من در گذشتن از آن پس بل کردم بسوی او تا بیا زایم راز صیحت او را و بنگرم که چگونه است
 عَمْرَةٍ مِنْ زَهْرٍ مَعْقَاذِ أَهْلِهِ أَفْلا دَعَا لَعَا جِ إِلَهُهُمُ مَعْقَاذَ بَيْتِكُمْ مَحْنُ فِي
 بار او را زنگرد او پس نگاه کنان و میگردان و بیک سبزه بی نشان فائده است و میان ما بیک با مردم در
 مَكَاهِ طَرَبٍ مِنَ الْأَغَارِيدِ وَأَطْبَبَ مِنْ حَلَبِ الْعَنَاقِيدِ
 خوش مشی که شاد کننده تر از سرود با است و نیکوتر از دوشیده خوشبای انگور است

اِذَا احْتَقَبَ يَنْذِرُ وَطَرْتَنَ مَقْدَادِيَةً هَرَمَ الْعَمْرَيْنِ فَنَحْيَا بِلَيْسَانَ طَلِيحٍ وَفِيهِ
 تا که در پیش پا افتاده و دود و دانه است چنانچه نزدیک خبر رسد و در ملک و امیر و امام و ادیان کش و ده و چو دیگر و ضاعت
 اَيَاكُم مِّنْطَلِقُ ثُمَّ اَحْبَبِي حَيٰوةَ الْمُتَنَبِّينِ وَقَالَ اللَّهُ لَجَعَلْنَاكُمْ
 هر چه ظاهر کرد و شمع و گنج باز نشست چنانچه اهل مجلس و گفت گردان مارا خداوند از
 الْمُتَنَبِّينَ بِفَارِزَةٍ لَّهٗ الْقَوْمُ لَطِيْفٌ بِهِمْ وَلَسُوْا اِنَّ الْمَرْءَ لَاصْفَرَ بِمَوْلَاهُ
 راه باز نگان پس خبر داشتند او را قوم بسبب دو مایه که خداوند او را فرستاد و در پیش پا افتاده و دانه و کار کرد
 يَتَذَكَّرُوْنَ فَصَلِ الْخِطَابَ وَتَعَبَدُوْنَ عَمَّا يَمُنُّ الْاَحْطَابُ وَهُوَ يَفِيضُ
 که پدر گردانند و بی نصرت و شمار میکرد و پنج به خوشی او را از بیایه سوختی واد سخن میکرد
 بَلَدٌ وَلَا سَبِيْنُ عَنْ سَبِيْنُ اِنْ سَأَلَ اَحْمَدُ وَوَحْيًا سَأَلَهُمْ وَنَا جَهْمُ
 بکر و کار هرگز و از نشان تا که از خود چود سببیت از آنرا و از آن تا خاص ایشان را و کل ایشان را
 فَمِنْ اَسْتَحْجَ دَفَانَهُمْ وَاسْتَشْطَلُ كَنَانَهُمْ قَالَ يَاقَوْمُ لَوْ عَلِمْتُمْ اَنَّ
 پس چون بدیدند آنرا چنانچه خود را در پرده و در آنجا و از آنجا و گفت ای قوم اگر میدانستید که چنین
 وَلَءَ الْفِدَامُ بِصَفْوِ الْمَدَامِ مَا احْتَقَرْتُمْ ذَا الْاَخْلَاقِ بِوَقْتِكُمْ مَا لَكُمْ مِنْ
 در پس مانی می شراب فایده باشد هر آنکه چیزی نبردید خداوند با مانی کند و او شنید که نیت او را از
 خَلَقَ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَيْنَا بَيْعِ الْاَدَبِ مَدَدَ ذَلِكُمُ الْخَبْرُ مَا جَلَبَ بِهِ بَدَأَتْ الْعَجَبُ
 به باز آمدن از چنانچه می خواند و از آنکه ای گزیده آنچه کشید چیز را سه تا در آن گفت
 وَاسْتَوْجَبَ اِنْ كُتِبَ بِرَأْيِ الذَّهَبِ فَلَا خَابَ كُلَّ خَلْبٍ وَقَلْبَ اِلَيْهِ
 و سزاوارند باینکه نوشته شود بگماشته در پس چون غنیمت هرگز را و برگردانید بسو خود
 كُلَّ قَلْبٍ بِرَحْمَتِهِ لِيَلْجُلَ لِيَلْجُلَ فَكَا تَبَّ لِيَلْجُلَ هَبْ مَصْلَفَتِ الْجَامِعَةِ بِلَدِي
 هر دلی را چنانچه تا که کند و آگاهند تا بود پس در آوینت جماعت بدین او
 وَعَاقَتُ مَسِيْنٍ سَلِهَ وَقَالَتْ لَهُ فَلَا اَيْتَنَا وَسَمَّ وَتَذَكَّرَ فَخَرْنَا
 و به کرد راه روانی آب او را و گفت او را چنانچه غرضی از نشان تیر خود را پس بیا که مارا

این بیان و مسموم و
 و در پیش پا افتاده و دود و دانه است چنانچه نزدیک خبر رسد و در ملک و امیر و امام و ادیان کش و ده و چو دیگر و ضاعت
 تا که در پیش پا افتاده و دود و دانه است چنانچه نزدیک خبر رسد و در ملک و امیر و امام و ادیان کش و ده و چو دیگر و ضاعت
 هر چه ظاهر کرد و شمع و گنج باز نشست چنانچه اهل مجلس و گفت گردان مارا خداوند از
 راه باز نگان پس خبر داشتند او را قوم بسبب دو مایه که خداوند او را فرستاد و در پیش پا افتاده و دانه و کار کرد
 که پدر گردانند و بی نصرت و شمار میکرد و پنج به خوشی او را از بیایه سوختی واد سخن میکرد
 بکر و کار هرگز و از نشان تا که از خود چود سببیت از آنرا و از آن تا خاص ایشان را و کل ایشان را
 پس چون بدیدند آنرا چنانچه خود را در پرده و در آنجا و از آنجا و گفت ای قوم اگر میدانستید که چنین
 در پس مانی می شراب فایده باشد هر آنکه چیزی نبردید خداوند با مانی کند و او شنید که نیت او را از
 به باز آمدن از چنانچه می خواند و از آنکه ای گزیده آنچه کشید چیز را سه تا در آن گفت
 و سزاوارند باینکه نوشته شود بگماشته در پس چون غنیمت هرگز را و برگردانید بسو خود
 هر دلی را چنانچه تا که کند و آگاهند تا بود پس در آوینت جماعت بدین او
 و به کرد راه روانی آب او را و گفت او را چنانچه غرضی از نشان تیر خود را پس بیا که مارا

قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْعُوا إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ بِالْأَسْمَاءِ الَّتِي يُدْعَى بِهَا وَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ هُوَ السَّمِيعُ الْغَنِيُّ
 گفتن من اینها را بگو و خدا را با اسمی که او را میخوانند و خداوند شنیدار و غنی است

بَنَاتِ الْكِرَامِ وَلِيَتَّعِبَنَّهَا إِلَى الْكَاسِ قَالَتِ كَأْسٌ قِيَامِي لَدُنِي تَمُوْهُ خَمَقًا عِي
 اَلْمُخْرَجِينَ زَكَاةً + دِهْرِي اَمَدَكَ اِنْ جَزَاؤِي بِرَأْسِ دِهْرٍ بَرَقَا فَمَنْ مَرَّتْ كَرَمِي بِمِي وَطَامَ مَرَّتْ +

فتنہ کیا قلنا و تحکم فی التفاضل ان شئت اوی الملأ مشم
 پس ممکن ہے کہ کفر آزاد معصومہ و مریضین گناہ

قال انا عرسك، فقلت ربي علي يد موييننا بعود بعيد ثم ودعني فلانطلق
گفت ایوزیکه من بیاینگی، تو قویبار نامدر زنده میباشی باهر دو کافوت و دوازست باز رخصت کردم اورفت

وَرَوَدَنِي نَظَرُهُ مِنْ ذِي عُلُقٍ. ^{از خداوند مرا یک نگاه} ^{مقامه} ^{و ششم} ^{المقامه السادسة والثلاثون}

المالطية أخبر الحارث بن هاشم قال اغتصم مطية مطية البين
 مشهوره عليه خبره حدث بصرى

وَحَقِيقَتِي مَلَأَى مِنَ الْعَيْنِ فَجَعَلَتْ حُجُبِي بِأَيْ مَعْدُ الْقَبْرِ بِهَا عَصَايَ
 بِمَا لَكُمْ أَدَانِ مِنْ بَرْدِ الْأَنْزَرِ
 پس گویند می خوری خور از نهنگ که انما ختم درو می چسبی خود را

اَنْ اُتُوْا بِدَعْوَايْهِ الْمَرْحُومَةِ وَانْصَبْ شَوَارِدَ الْمَلْحَمَةِ فَلَمْ يَفْعَلْنِي بِهَا مَنظُورًا وَلَا
اَيْكِيًا بِمَا جَاءَ فِيهَا رَاوِيًا وَكَلَامُهُمْ اَمْرٌ بِرِيٍّ خَالِيٍّ تَكْرَارُ قَوْلِ تَقْدِيرِ دُرِّانِ لَهُ جَاوِيٍّ وَبَيْنَ وَنَدَ

مَسْمُوعٌ إِلَّا خَلَامِي مُلْعَبٌ وَلَا كَرَمِي حَقٌّ إِنْ أَلَمْ يُقَيِّدْ فِي فَيْهَامَا رَبُّ وَلَا
جای نیند و حق نا نازن از کده و نای بی بیام نام تا که مرگه و یاقی تا برای من درو مقصود و نه

فِي السَّوَابِ بِهَا قَرِيبٌ عَدَدَتْ لِفَقَاقِ الذَّهَبِ مِثْرَ ابْتِیَاعِ الْأَهْبِ فَلَمَّا
 رَاكَ امْتَدَّ يَدَايَا حُشَى تَهْدِيكَ رِجْلِيكَ كَرْدَنِ زَرْدِ دُرِّ مِثْرَ سَازِ سَافِ مِثْرَ حُشَى

آهکستُ الاعن اده و تهیا الطعن منها و کاده دایت تسعة د هط و قد
کامل کردم آمدگی را و آاده شد که چون از آن با قریب رسیدیم دیدم که کس را که خبیث

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

[illegible]

بالمفسر سبیل
گنجینه پر سهیل
نظم کل شیعه
بهر شروای
مستقام القاد
سرکشه دل
المهتب قالی
هوی خروند و کج
حصوله کلا
شیرنی و شیرین
الشروچی مال
باشد و سر جت لک

تَوْبَتُهُ مَا تَقْبَلُ الْكَلَامَ لِيَسْمَعَ مَا تَقْتَضِيهِ مَا كَرِهَ مِنْكَ طَبَسُوا

آرامش و آرامی از او فراختری سخن برای آهنگساز بازگرمیست پس ناگاه او

وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فِيهِ تَحْفِيزٌ وَإِنَّهٗ لَإِلَٰهٌ غَنِيٌّ ذُو فَضْلٍ

الْوَدْعَةُ فِي هَذِهِ الْمَقَامَةِ تَمَّحُّرٌ مِمَّا نَدْفِئُهُ طَوَامًا

چستان کے سپرہ درجی نظام لیکن جمعہ ۱۸ یزاد میں مانند او طرحی مرت

وَأَمَّا صَابِقُهُ عَيْنٍ فَمِثْلُهُ مَطَاعِينٌ وَأَمَّا صَادَفَ جَائِزَةً فَمِثْلُهُ

ولیکن فکر آسانیت میں نہیں ہوتا اور مطالعہ صحت و لیکن جہاد کا نگہ نہیں ہوتا اور

الفاصِلَةُ وَأَمَّا تَأْوِيلُ الْفَرْدَيْنِ فَشَبَّاهُ دِيْنِيَّةً وَأَمَّا أَهْلُ حِلْيَةِ شَمْسِيَّةٍ
فَالْمُحَاسِنِينَ وَلَكِنْ تَتَأْوِيلُ الْعَيْنُ دِينَارٌ مِنْ رُتَبِ دَوْلَتِ وَلَكِنْ أَلْهِي عَلَيْهِ مِنْ مَقَامِدِهِ

الْعَاشِيَةَ قَامَا الْكُفْنُ الْكُفْنُ فَمَثَلُهُ هِيَ يَا مَعْ السَّقِيَّةُ أَقَلَّتْ فَمَثَلُهُ

الشمس است و البرق آفتاب گفت پس مانند مهر است و بیان النقیض

الْأَخْطَاءُ قَامُوا أَحْزَانُ نَيْصَةٍ شَلَّ الْبَارِقَةُ لِأَنَّ الرِّبِّيَّةَ مِنْ أَسْمَاءِ الْقِصَّةِ

الاعطارت ولكن الخوار فضه پس مانند ابارقه است و درقه الزمانا حاسم است

وَقَدْ نَظَرْتُ بِهَا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ فِي الرَّقَّةِ رُبْعُ الْعَشْرِ
وَمِائَتَيْنِ وَأَرْبَعِينَ خَيْرًا مِنْ مِائَةِ أَلْفٍ وَفِي السَّحَابِ رُبْعُ الْعَشْرِ

وَأَمَّا دُسُّ جَمَاعَةٍ فَمَثَلُهُ طَائِفَةٌ وَأَمَّا خَالِي السُّكْتِ فَمَثَلُهُ خَالِصَةٌ

ولیکن دس ہمارے ہاتھوں میں نہیں ہے، لیکن خالی اسکت ہے ہاتھوں میں

لَا تَكُ إِذَا نَادَيْتَ مُضْطَّاعًا إِلَى نَفْسِكَ جَادَلَكَ حَدُوثُ الْيَأْسِ وَالْمُبَايَعَاتُ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ

سایه و محله و دل حدیف همها حرف الید امر جم حدیف
 سخن و حرکت افسوس دور کرده شد درخا عرفت زاء چنانکه دور کرده شد

[illegible]

کرمی پشما کا کلاں
صفت ہے جو ادرن
ایمان ساز و نجات
ہے جس کی کو
عالموں کے لئے
وہم اور اللہ
افتن سے اس طرح
وقت پر دیکھ
غیر وہ کہنے
وہاں ہمارے
جاؤں میں
کہیں وہ نہیں
ست " وہ
جس نے دنیا
سر *

PCA

[illegible][illegible]

فَإِنَّهُ لَآتِيكَ عَلَى وَجْهِكَ نَافِثًا فَاصْبِرْ

میں نے اس کی رائی میں کہ تمہیں ایسی دوزی کا ہے گاؤں چھوٹا لیکن غصہ

جعل قسداً كما شهد لأن الماء الصيقل قال الله تعالى وما كان

[illegible]

نزد ماد که گرفتار زن دوست خود و اصل دوکادت. لیکن او

صَوَّرَ فِي هَذِهِ الْأُجْمَةِ كَمَا حَذَفَ عَنْهُ فِي الْأُجْمَةِ وَكَلَّا

فصل در آفرینش بیتان چنانکه حضرت کرده است

الأمير من قصر المدية وحذف هجرة الفصل جازاً المقامة

السلامة والالتزام بالصحة، فحسبكم.

۷۸۸

قَالَ اصْعِدْتُ إِلَى صَعْدَةٍ حَلَا أَدْوَسُ طَائِفِي إِلَى الصَّعْدَةِ وَاسْتَدِ اِخْرَاجُ

[illegible]

بید زینات جعدی فلایات نصرتها و رعیت خضرتها سالت

خَالِدُ بْنُ الْوَلِيدِ يُجَاهِدُ مِنَ السَّيِّئَةِ أَتَى مَوَاجِدَ الْخَوَاتِ

وتمتوا انوار ابدان از کسب و کفایت اورا آن خیر از سروران و کائنات

لَا تَحْنُ هُجْدُوهُ فِي الظُّلُمَاتِ وَتُجَدَّةٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَنَعَتْ لِي

تاکم اور انگریزوں کے دربار کے
وہابی دستوں سے ستودہ شدہ ہر اسے من

فأضربها رحيب الباع، حصيب الرباع، ممتعي النسب والطباع

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۲۸۰

الْبَیْهَاطِ بِهٖ مِنْ حَیْثُ یَسْتَعِیْزُ قَالَ اَشْهَدُ اَنَّ الْعُقُوقَ اَحَدُ
 بِیْسِ یُودِیْ غُفَّتْ اَنْفَاقُهَا کُلُّ رَاکِبٍ یُودِیْ وَهَیْ اَرْکَبْتُ اَیُّ سَبْعِمْ کَمِیْنِ نَافِیْسَ یَ رَکِبِ
 الْکَلْبَیْنِ وَکَلِمَ عَمَّ اَوْ لَعَلَّیْنَ فَقَالَ الْغَلَامُ وَقَدْ اَمْعَضَهُ
 اَزْدُ مِیْسَیْمَ وَتَجَنَّبَ بِیْسَ اَنْ یُکَلِّمَ زَنْجَیْنِ حَتَّیْ تَمْسَیْمَ رَاسِیْمَ کَلَّمَ یَا لَیْلَیْ یَزْدُ اَوْرَدُ اَوْرَا
 هَذَا الْکَلَامَ مَا لَیْ نِیْ نَصَبَ الْقَضَاةَ لِلْعَدْلِ وَوَمَلَّکَ اَعْنَ الْفَضْلِ
 اَمِیْنُ مَوْکُذَ اَلِیْکَ یَا کَرْدَ قَاضِیَانِ رَا بَرَسَ دَاوَدُ
 وَالْفَضْلُ اِنَّهُ مَا دَعَا فَاَطَاعَ اَلَا اَمْنَتْ کَلَامَیْ اَلَا اَمْنَتْ کَلَامَیْ اَلَا طَحْمَتْ
 وَفَضْلَیْسَ تَاسِیْمَ یَحْیَیْ اَوْدَعَا کَرْدُ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْدُ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ
 وَکَلَامَیْ اَلَا اَمْنَتْ لَیْلَیْ اَلَا یَحْیَیْ بَیْضَ الْاَنْوَقِ وَیَطْلُبُ الْفَطِیْرَانِ
 وَآتَشِ اَزْمَاقِیْ یَ نِیَاوَرْدُ کَرْدُ اَفْرُخِ لَکِنِ یَحْیَیْ اَوْدَعَا کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ
 مِنَ الْاَنْوَقِ فَقَالَ لَهُ الْقَاضِیْ وَیَا اَعْنَتَکَ وَامْتَحَنَ طَاعَتَکَ فَقَالَ
 اَزْمَاقِیْ اَوْدَعَا کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ
 اِنَّهُ مَذْصِفٌ مِنَ الْمَالِ وَمِنْ بِلَا مَحَالٍ یَسُومُنِیْ اِنْ اَتَاکُمُ السُّؤَالُ
 یَا اَعْنَتَکَ اَنْ تَمْنِیْ کَ شَیْءٍ اَزَالُ وَاَزْمَاقِیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ کَرْمَ اَمْرَیْ
 وَاسْتَطَرَّ حُجُبَ النَّوَالِ لَیْفِیضُ شَیْءٍ اَللّٰی غَاضٌ وَیَنْجِیْ مِنْ
 اِبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ اَبْرَاهِیْمَ
 حَالِهِ مَا اَنْهَاضُ وَوَقَدْ کَانَ حَیْنَ اَخَذَنِي بِالْاَدْنِیْنِ وَعَلَمَنِي اَدْبَابَ
 مَالِ اَوْ اَنْتَ کَلِمَةُ غَدٍ دَهْرَ اَمْرَیْ یُودِیْ وَکَلَامَیْ اَلَا اَمْنَتْ لَیْلَیْ اَلَا یَحْیَیْ بَیْضَ الْاَنْوَقِ
 اَشْرَبَ قُلُوبَ الْاَنْوَقِ مَعْتَبَةً وَالطَّعْمَ مَعْتَبَةً وَالشَّرْقَ مَعْتَبَةً
 نَوشَانِیْدُ دَلِیْلَیْ کَلِمَةُ اَزْمَاقِیْ دَلِیْلَیْ کَلِمَةُ اَزْمَاقِیْ دَلِیْلَیْ کَلِمَةُ اَزْمَاقِیْ
 قَالِ الْمَسْئَلَةَ مَلَامَةً ثُمَّ اَشْدَدْلِي مِنْ طَاقٍ فِیْهِ وَنَحْتُ تَوَاقِیْ نَظْمُ
 دَسْوَالِ کَرْدُیْ فَرَوَ اَمْنَتِ بَارِ خَوَازِیْمَ بَرَسَیْمَ مَنِ شُکَا فِیْ دَهَانِ خَوَازِیْمَیْ هَا رُوْدُ

تفہیم القرآن
 سوره التکوین
 ۲۸۲
 این سوره در شانزده آیه است و در شانزده سطر قرار دارد. در این سوره از کلمات و عبارات بسیار زیبایی استفاده شده است که در تفهیم قرآن بسیار مفید خواهد بود. در این سوره از کلمات و عبارات بسیار زیبایی استفاده شده است که در تفهیم قرآن بسیار مفید خواهد بود.

يَا بَقُولُ عَيَّاوُونَ كَمَا سَلَوْنَا النُّوْلَ فَقَالَ الْغُلَامُ وَاللَّهِ جَزَاءُ مِثْلِكُمَا

چونکه پدر و مادر هر یک نشو و نما که نمیشود و دل است به سخت کودک سوزن خورده اند که گردانید تا بگوید

الَّذِي يَفْتَحُ أَبْوَابَ الْجَنَّةِ لِمَنِ الصَّالَةُ وَسُوءَ مَقَادِيرِ الْبَغَاةِ

[illegible]

از راجه که نشدند، با التماس و تقاضای کرامت که بابت درخت و غنای آسان و آبا ماند، است

مَنْ يَتَّبِعْهُ بِالْأَمْرِ فَإِذَا اسْتُطِيعَ يَقُولُ مَا قَالَهُ الْقَاصِصُ مَعَ

سیکھ احسان کند بطور گاہ حمام از خواستہ شود گوید گیر بخت اورا قاضی باز ایست پس !

الخوارجي سلمه صائب في مائل برق خلاب غير الزرق اذ استتمت

لَا تَشْدُ الْأَعْيُنُ عَلَى آتِنَا لِلشُّهَادِ الْقَاضِي قَدْ غَضِبَ الْكَافِرُ

لایحه‌ای در این باره که دانشه اشخی برین من و یا خدای برای بریکه تحقیق من و یا خدای را آید من و یا خدای را آید من و یا خدای را آید

اعظم قبيل جمع الامام عليه السلام سيفه وكنه ويظهر اكرامه

بر که نهادش بکشد دانش نامی فروزش را دانست که حقیقت یاری کند سرخ دل را و خنده لب چهره کای بیخوش نماید

ما لذیباتان نصیب اشبکانه و سوسوی بی اجرایی سیمانه و دانستایم قول
بر درنگ نکر و انکر بگرد و او خود را در این کرد و در استش
ماهی خود را و آغاز کرد که می گفت

نظر النبي القاصي الذي عليه وحله الرمن رضى الله عنه هذا

ای قاضی که در اشل او و برادرش او استوار است از که در دوشی و عجبی دعوی که در این غلام بر

مَجْلِهِ إِنَّ لَيْسَ فِي الدُّنْيَا خَوْجِدٌ وَیُفَاعِلُنِي نَكَمٌ مَشْرِعًا طَائِفًا

والله اعلم بالصواب

الناس في السلوى + جمل ما يليق في سحر + ما افترى من ليل الد عوى
 من دولوی است + پس بخشش کن بجزیر که دانه او را رسوا + از حق که افتخار کرده است از دروغ دعوی

والتفني جد لان تفني بها اوليت من جدوى ومن عدوى قال نفس
وهرم طمانان كايك تاشم كبري كبريشوي از جنش خود و از ناري كردن خود گشت پس شاد شد

القاضی بقولہ حاکمزل کہ میں طویلہ نہ لفت وجہہ الی السلام
قاضی از گفتن او و بیاد نمود برای او از پیش خود باز گردانید بوی خود را بویے کودک

وَقَدْ نَصَلَ لَهُمْ الْمَلَامُ فَقَالَ لَهُ رَأَيْتَ بَطُلَ دُعَايَ وَمَوْخَا وَهَلَايَ
وَصَفِيحَ ظُلْمٍ بِمَدْرَإِي وَتَبْرَأِي حَسْبُ رَأْفَتِهِ إِذَا يَدْرِي لَهْجَانِ قَوْلِ خُودِ وَخَطَايَ كَمَا نِ غُورِ

فَلَا تَجْعَلْ بَعْدَهَا يَدًا مَوْلَا تَحْتَ عُودِ أَقْبَلْ عَمَّ وَفَارَاكَ وَفَارَاكَ عَنْ مَعَاوَةَ

أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي كُنْتُ نَذِيرًا لَكُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ فَاسْمِعُوا لِقَوْلِي إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تُخْلِفُونَ

فِي يَدِهِ وَلَا يَخْشَوْنَ إِلَّا اللَّهَ تَعَالَى

مَنْ شَاءَ أَنْ يَصِلَ إِلَى الْقَاضِي فِي صَلَاتِهِ سَمَحَهُ أَنْ يَرَى

مِنْ قَبْلِهِ + وَعَدَ لَهُ الْعُقُوبَ مِنْ بَعْدِهِ + قَالَ الرَّأْيِي فَمِثُّ بَيْنَ تَعْرِيفِ

السَّخِيفُ وَتَكْبِيرُهُ إِلَى أَنْ أَحْرَقَتْهُ الْمَسِيرَةُ فَقَاجَيْتُ النَّفْسَ عِنْدَ ذَلِكَ

وَلَمَّا سَأَلْنَا أُولَئِكَ تَزَوَّجْنَا بَنَاتَنَا بِغَيْرِ الْمَهْرِ وَهُمْ إِعْتَدُوا لَنَا ذَاكَ الْقَوْلَ تَزَوَّجْنَا بَنَاتَنَا بِغَيْرِ الْمَهْرِ وَهُمْ إِعْتَدُوا لَنَا ذَاكَ الْقَوْلَ

پس روی او اگرچه تمام او باشد شایع که اطلاع یابم بر رازهای او و بتلاسم اصل می شود و اورا

فَنَبَذْتُ الْعُلُقَۃَ ۖ وَانْطَلَقْتُ حَيْثُ اَنْطَلَقْتُ وَلَيْلٍ يُخْطَوُا عَنِقَبُ

پس اخاتم قلتمارا دہتم چیکرفت دہشہ بود کہ میرفت و در پس او میرفتم

[Faint handwritten Urdu script from a manuscript.]

۲۸۹

طریقہ فیہ و بانیہ و احوالہ
طریقہ فیہ و بانیہ و احوالہ

[illegible]

که در میان مردم
کند و در میان مردم
و از این جهت
که در میان مردم
کند و در میان مردم
و از این جهت

[illegible]

والتواضع واللين في القول
والجود والسخاء في العطاء

حقه الله تعالى

وَبَعِيدٌ قَاتِرٌ يَبْلُغُ بَيْنَ قَتَايِ الشَّجَعَةِ مَنَاقِبُ الشَّعْرِ عَلَى الْخَصْلَانِ
 و دور میشد شیخ و من نزدیک میشد تا آنکه یکدیگر را در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَاَبْدَى حَبِيبُكَ الْإِهْنِشَاشَ وَ دَفَعَ الْإِهْنِشَاشَ وَقَالَ مَنَ كَاذِبٌ أَخَاةُ
 پس او به کرد بر او و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَلَا عَاشَ ضَعُفٌ عِنْدَ ذَلِكَ أَنَّهُ السُّرُوحُ بِلَا حَالَةَ وَكَأَنَّ حَوْلَ حَالِهِ
 پس در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَاسْرَعَتْ إِلَيْهِ أَصْفَاةُهَا وَاسْتَعْرِفَ سَافِحَةً فَبَارَحَهُ مُفْعَالٌ دُنَاكَ
 پس سرت کرم بسوی او و صفا فرستاد و او خواست که بشناسم خبر او را و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 ابْنِ أَخِيكَ الْبَرُّ وَتَرَكْنِي وَهَرَبَ فَلَمْ يَعِدْ الْفَتَى أَنِ افْتَوَيْتُهُ فَرَكَا
 پس برادر و دوست و آنکه یکدیگر را دوست داشت و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَرَبَعُ فَعُدْتُ وَقَدْ اسْتَنْبَتُ عَيْنَهُمَا وَلِلْأَدْنَى هَا الْمَقَامَةُ
 فرستادم و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه

الثامنة والثلاثون المروية على الحايث بن همام حبيبي
 و هشتم مشهور در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 مَلُ سَعَتْ قَدَمِي وَنَفَقْتُ قَلَمِي إِنْ أَخَذَ الْآدَبَ شَرَعَهُ عَاذَافِيَا سَرَفِي
 از زبان یک کشته و گاه من در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 بَجَعَةٍ فَلَمَّتْ أَنْفُ بَعْنِ أَخْبَارِهِ وَخَرَجَتْ أَسْرَارُهُ فَكَلَّمَ الْقَلْبُ مِنْهُ بَعْمَا
 خفا و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 الْمُقْسِنُ وَجَانُودُ الْمُقْسِنِ شَدَّدْتُ لِيْلِي بَعْرَهُ وَاسْتَعْلَتْ مِنْهُ
 طایب کار را و باره آتش خواهند آتش را بسوزاند و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 زَكَاةُ كَثْرَةٍ عَلَى إِيْنِي لَمْ أَلْقِ كَأَسْرُوحِي فِي غَزَاةِ الشَّعْبِ
 زکوة کثرت و علی ای نی لَمْ اَلْقِ کَأَسْرُوحِي فِي غَزَاةِ الشَّعْبِ و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه

الحاشية على المتن
 و دور میشد شیخ و من نزدیک میشد تا آنکه یکدیگر را در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَاَبْدَى حَبِيبُكَ الْإِهْنِشَاشَ وَ دَفَعَ الْإِهْنِشَاشَ وَقَالَ مَنَ كَاذِبٌ أَخَاةُ
 پس او به کرد بر او و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَلَا عَاشَ ضَعُفٌ عِنْدَ ذَلِكَ أَنَّهُ السُّرُوحُ بِلَا حَالَةَ وَكَأَنَّ حَوْلَ حَالِهِ
 پس در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَاسْرَعَتْ إِلَيْهِ أَصْفَاةُهَا وَاسْتَعْرِفَ سَافِحَةً فَبَارَحَهُ مُفْعَالٌ دُنَاكَ
 پس سرت کرم بسوی او و صفا فرستاد و او خواست که بشناسم خبر او را و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 ابْنِ أَخِيكَ الْبَرُّ وَتَرَكْنِي وَهَرَبَ فَلَمْ يَعِدْ الْفَتَى أَنِ افْتَوَيْتُهُ فَرَكَا
 پس برادر و دوست و آنکه یکدیگر را دوست داشت و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه
 فَرَبَعُ فَعُدْتُ وَقَدْ اسْتَنْبَتُ عَيْنَهُمَا وَلِلْأَدْنَى هَا الْمَقَامَةُ
 فرستادم و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه و در دوش و تاب شد تا سالی بود دست و زبانه

الموتة ضاقت العذراء من ظن اخذ الاشرب الى ما جاءه والقوت
مروى ناك يشدها: و لم يزل العذراء تترك الهرة كما قبل كنهه حتى تركها من است الزوت بغيره .

bioRxiv preprint doi: <https://doi.org/10.1101/2019.05.29.259411>; this version posted June 3, 2019. The copyright holder for this preprint (which was not certified by peer review) is the author/funder, who has granted bioRxiv a license to display the preprint in perpetuity. It is made available under aCC-BY-NC-ND 4.0 International license.

191

وَأَن لَّيْسَ بِالْمُكُونِ عَلَيْهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ قَالَ أَتَقُولُونَ الْمَلَائِكَةُ أَتُفَوِّتُونَ عَنِ الْكِبَارِ

وَمَا يَكُنْ لَّيْسَ بِالْمُكُونِ عَلَيْهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ قَالَ أَتَقُولُونَ الْمَلَائِكَةُ أَتُفَوِّتُونَ عَنِ الْكِبَارِ
همان از راهی که میگویند که ملائکه بر سر زمین میایند و بر کشتی گفت پناه بخدا هم بخدا و
الملك من مسالك الهالك قال لا ريبنا في الاخبار لنفوت عن الكبار
باز گفت چه شکایا روايت کرده شدم در اين باره که شده بر طرفه

أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى مَالِكٌ عَلَى الْجَحِيمِ أَن يَتَعَلَّقُوا حَتَّى أَخَذَ عَلَى الْعَمَاءِ

أَن يَتَعَلَّقُوا وَأَن مَعِيَ لَعْنَةُ عَن الْأَنْبِيَاءِ مَا خُوذَ وَوَعْدِي
بجمله خداي بزرگ گرفته است محمد را دان ايگره اموزند تا اگر گرفته است بر دانندگان
و بگويد اموزند و معين با من توبه است از پيغمبران گرفته شده و نزد من

لَكُمْ نَصِيحَةٌ بَرَاهِينُهَا صِيحَةٌ وَمَا وَسَعِي الْيَمَانِ وَكَلِمٌ جَمِينٌ

الْإِيمَانُ فَتَدَبَّرُوا الْقَوْلَ وَتَتَفَهَّمُوا أَعْمَلُوا بِمَا تَكَلَّمُونَ وَعَلِمُوا أَنَّهُ

صَاحِبُ صِيحَةِ الْمُبَاهِي وَقَالَ لَتَدْرُونَ مَا هِيَ هِيَ وَاللَّهِ حَرُّ الشَّيْءِ عِنْدَ

مَسِيرِهِمْ فِي النَّارِ وَالْجَنَّةُ مِنَ الْعَمْرِ إِذَا جَاشَ مَوْجُ الْيَمِّ كَمَا اسْتَعْفَمَ

نُوحٌ مِنَ الطُّوفَانِ وَتَجَاوَزَ مِنْ مَعَهُ مِنَ الْحَيَوَانِ عَلَى صَدْعَتِ بَيْتِهِ

أَيُّ الْفَرَانِ ثُمَّ قَرَأَ بَعْدَ ذَلِكَ جَاهِلًا وَقَالَ لَكُلُوا مِنْ كُلِّ ثَمَرٍ

فِيهَا وَفَرِحُوا بِمَا نَزَلَ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ وَكَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ

فِي رِيحٍ وَفَرِحُوا بِمَا نَزَلَ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ وَكَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ

وَأَن لَّيْسَ بِالْمُكُونِ عَلَيْهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ قَالَ أَتَقُولُونَ الْمَلَائِكَةُ أَتُفَوِّتُونَ عَنِ الْكِبَارِ
همان از راهی که میگویند که ملائکه بر سر زمین میایند و بر کشتی گفت پناه بخدا هم بخدا و
الملك من مسالك الهالك قال لا ريبنا في الاخبار لنفوت عن الكبار
باز گفت چه شکایا روايت کرده شدم در اين باره که شده بر طرفه
أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى مَالِكٌ عَلَى الْجَحِيمِ أَن يَتَعَلَّقُوا حَتَّى أَخَذَ عَلَى الْعَمَاءِ
بجمله خداي بزرگ گرفته است محمد را دان ايگره اموزند تا اگر گرفته است بر دانندگان
و بگويد اموزند و معين با من توبه است از پيغمبران گرفته شده و نزد من
لَكُمْ نَصِيحَةٌ بَرَاهِينُهَا صِيحَةٌ وَمَا وَسَعِي الْيَمَانِ وَكَلِمٌ جَمِينٌ
براي شما نصيحت است و براهين او درست است و گفتميش را در برابر پيغمبران نصيحت از خود من
الْإِيمَانُ فَتَدَبَّرُوا الْقَوْلَ وَتَتَفَهَّمُوا أَعْمَلُوا بِمَا تَكَلَّمُونَ وَعَلِمُوا أَنَّهُ
باز در سخن خداي پس اندر اين گفته سخن را و تفهيم
صَاحِبُ صِيحَةِ الْمُبَاهِي وَقَالَ لَتَدْرُونَ مَا هِيَ هِيَ وَاللَّهِ حَرُّ الشَّيْءِ عِنْدَ
با هم توفيق با هم کردند تا در سخن گفته گفت آي ميدانيد چيست آن که پيغمبر پناه پناه مسافر است و مقام
مَسِيرِهِمْ فِي النَّارِ وَالْجَنَّةُ مِنَ الْعَمْرِ إِذَا جَاشَ مَوْجُ الْيَمِّ كَمَا اسْتَعْفَمَ
در متن ايشان در اين دهر است از اعداء و درگاه هوش موج دريا و آن چنگ زده است
نُوحٌ مِنَ الطُّوفَانِ وَتَجَاوَزَ مِنْ مَعَهُ مِنَ الْحَيَوَانِ عَلَى صَدْعَتِ بَيْتِهِ
نوح عليه السلام روز طوفان و در ستار شد و سگ را و دود و از حيوان را بر پيچيد و گريه باشد با آن
أَيُّ الْفَرَانِ ثُمَّ قَرَأَ بَعْدَ ذَلِكَ جَاهِلًا وَقَالَ لَكُلُوا مِنْ كُلِّ ثَمَرٍ
آيتي را و قرآن باز خواند پس از اين ابطال که خواند آنرا و كلام را كه نيكو نيكو خواند و از او گفت و او را شير و در آن تمام شد
فِي رِيحٍ وَفَرِحُوا بِمَا نَزَلَ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ وَكَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ
در ريش و فرح شدند با نازل شدن آن بازدم بر کشيدند و هم بر کشيدند و مشتاقان را بندگان خدا که بزرگ کرده اند

وَأَن لَّيْسَ بِالْمُكُونِ عَلَيْهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ قَالَ أَتَقُولُونَ الْمَلَائِكَةُ أَتُفَوِّتُونَ عَنِ الْكِبَارِ
همان از راهی که میگویند که ملائکه بر سر زمین میایند و بر کشتی گفت پناه بخدا هم بخدا و
الملك من مسالك الهالك قال لا ريبنا في الاخبار لنفوت عن الكبار
باز گفت چه شکایا روايت کرده شدم در اين باره که شده بر طرفه
أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى مَالِكٌ عَلَى الْجَحِيمِ أَن يَتَعَلَّقُوا حَتَّى أَخَذَ عَلَى الْعَمَاءِ
بجمله خداي بزرگ گرفته است محمد را دان ايگره اموزند تا اگر گرفته است بر دانندگان
و بگويد اموزند و معين با من توبه است از پيغمبران گرفته شده و نزد من
لَكُمْ نَصِيحَةٌ بَرَاهِينُهَا صِيحَةٌ وَمَا وَسَعِي الْيَمَانِ وَكَلِمٌ جَمِينٌ
براي شما نصيحت است و براهين او درست است و گفتميش را در برابر پيغمبران نصيحت از خود من
الْإِيمَانُ فَتَدَبَّرُوا الْقَوْلَ وَتَتَفَهَّمُوا أَعْمَلُوا بِمَا تَكَلَّمُونَ وَعَلِمُوا أَنَّهُ
باز در سخن خداي پس اندر اين گفته سخن را و تفهيم
صَاحِبُ صِيحَةِ الْمُبَاهِي وَقَالَ لَتَدْرُونَ مَا هِيَ هِيَ وَاللَّهِ حَرُّ الشَّيْءِ عِنْدَ
با هم توفيق با هم کردند تا در سخن گفته گفت آي ميدانيد چيست آن که پيغمبر پناه پناه مسافر است و مقام
مَسِيرِهِمْ فِي النَّارِ وَالْجَنَّةُ مِنَ الْعَمْرِ إِذَا جَاشَ مَوْجُ الْيَمِّ كَمَا اسْتَعْفَمَ
در متن ايشان در اين دهر است از اعداء و درگاه هوش موج دريا و آن چنگ زده است
نُوحٌ مِنَ الطُّوفَانِ وَتَجَاوَزَ مِنْ مَعَهُ مِنَ الْحَيَوَانِ عَلَى صَدْعَتِ بَيْتِهِ
نوح عليه السلام روز طوفان و در ستار شد و سگ را و دود و از حيوان را بر پيچيد و گريه باشد با آن
أَيُّ الْفَرَانِ ثُمَّ قَرَأَ بَعْدَ ذَلِكَ جَاهِلًا وَقَالَ لَكُلُوا مِنْ كُلِّ ثَمَرٍ
آيتي را و قرآن باز خواند پس از اين ابطال که خواند آنرا و كلام را كه نيكو نيكو خواند و از او گفت و او را شير و در آن تمام شد
فِي رِيحٍ وَفَرِحُوا بِمَا نَزَلَ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ وَكَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ
در ريش و فرح شدند با نازل شدن آن بازدم بر کشيدند و هم بر کشيدند و مشتاقان را بندگان خدا که بزرگ کرده اند

وَأَن لَّيْسَ بِالْمُكُونِ عَلَيْهِمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ قَالَ أَتَقُولُونَ الْمَلَائِكَةُ أَتُفَوِّتُونَ عَنِ الْكِبَارِ
همان از راهی که میگویند که ملائکه بر سر زمین میایند و بر کشتی گفت پناه بخدا هم بخدا و
الملك من مسالك الهالك قال لا ريبنا في الاخبار لنفوت عن الكبار
باز گفت چه شکایا روايت کرده شدم در اين باره که شده بر طرفه
أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى مَالِكٌ عَلَى الْجَحِيمِ أَن يَتَعَلَّقُوا حَتَّى أَخَذَ عَلَى الْعَمَاءِ
بجمله خداي بزرگ گرفته است محمد را دان ايگره اموزند تا اگر گرفته است بر دانندگان
و بگويد اموزند و معين با من توبه است از پيغمبران گرفته شده و نزد من
لَكُمْ نَصِيحَةٌ بَرَاهِينُهَا صِيحَةٌ وَمَا وَسَعِي الْيَمَانِ وَكَلِمٌ جَمِينٌ
براي شما نصيحت است و براهين او درست است و گفتميش را در برابر پيغمبران نصيحت از خود من
الْإِيمَانُ فَتَدَبَّرُوا الْقَوْلَ وَتَتَفَهَّمُوا أَعْمَلُوا بِمَا تَكَلَّمُونَ وَعَلِمُوا أَنَّهُ
باز در سخن خداي پس اندر اين گفته سخن را و تفهيم
صَاحِبُ صِيحَةِ الْمُبَاهِي وَقَالَ لَتَدْرُونَ مَا هِيَ هِيَ وَاللَّهِ حَرُّ الشَّيْءِ عِنْدَ
با هم توفيق با هم کردند تا در سخن گفته گفت آي ميدانيد چيست آن که پيغمبر پناه پناه مسافر است و مقام
مَسِيرِهِمْ فِي النَّارِ وَالْجَنَّةُ مِنَ الْعَمْرِ إِذَا جَاشَ مَوْجُ الْيَمِّ كَمَا اسْتَعْفَمَ
در متن ايشان در اين دهر است از اعداء و درگاه هوش موج دريا و آن چنگ زده است
نُوحٌ مِنَ الطُّوفَانِ وَتَجَاوَزَ مِنْ مَعَهُ مِنَ الْحَيَوَانِ عَلَى صَدْعَتِ بَيْتِهِ
نوح عليه السلام روز طوفان و در ستار شد و سگ را و دود و از حيوان را بر پيچيد و گريه باشد با آن
أَيُّ الْفَرَانِ ثُمَّ قَرَأَ بَعْدَ ذَلِكَ جَاهِلًا وَقَالَ لَكُلُوا مِنْ كُلِّ ثَمَرٍ
آيتي را و قرآن باز خواند پس از اين ابطال که خواند آنرا و كلام را كه نيكو نيكو خواند و از او گفت و او را شير و در آن تمام شد
فِي رِيحٍ وَفَرِحُوا بِمَا نَزَلَ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ وَكَانُوا فِي شَكٍّ مِّنْهُ
در ريش و فرح شدند با نازل شدن آن بازدم بر کشيدند و هم بر کشيدند و مشتاقان را بندگان خدا که بزرگ کرده اند

[illegible]

الیه قلاد خلنا علیہ و مستنابین یدیه قال لانی زید لیهن اشد
 برسی کن شاه پس چون دنا دیم بود و ایستادیم پیش او گفت غلامی زید را بید که گوارا باشد
 منالک ان صدق معالک و کرم فیل فالک فاستخیر قلاد مبریا
 عطای تو را راست باشد گفتن تو و خطا است نباشد تا شیوه تو بهیچ منکر درون خواست ایزد فایده ترا نداده
 و زید لاجریا قدر بنا قد دعیف فی ماء و رد نظیف فما ان رجح
 گفتند و ای و خفا را که گفتند رسیده شده باشد در اسرار که با کس نیست میرزا گفت

[illegible]

(Faint handwritten text from bleed-through)

[illegible]

قَالَ الشَّعْرُ طَوْنٌ مَا أَطَوْنُ ثُمَّ أَوَى إِلَى بَيْتٍ قَعِيدٍ تَهَ كَعَجَ
گفت شاعر طوبی میگویم آفتقد که طوبی میگویم باز میگویم و میروی تا گذری او تو میستی

وَقَوْلَا سَمِعْنَا مِنْ رَجُلَيْنِ هِيَ خَيْرٌ مِنَ الْحَمَى يَنْبُتُ فِي مَجَارِي السَّيْلِ
وَقَوْلَا سَمِعْنَا مِنْ رَجُلَيْنِ هِيَ خَيْرٌ مِنَ الْحَمَى يَنْبُتُ فِي مَجَارِي السَّيْلِ
وقولاست از رستنی ترش که میوید در راههاست آب روان

فَيَجْتَرِيهَا قَلَمًا قَوْلُهَا لَكُمْ مِنْ مَادِي ضَوْجِلٍ مِنْ بَنِي حِلَالٍ بَيْنَ غَامِرٍ
پس از پنج برگردان را و لیکن قول آن زن لایم من مادر پس او در دیت از پنج پال پسر غامر

كَانَ الْخَلْدُ حَوْضًا لِيَسْقَى إِلَيْهِ فَلَمَّا نَوَيْتُ سَلْمًا فِيهِ وَمَدَدًا لِسِلْحِي
که خزانه و آبگیری تا آب دهد سر خودا پس من را پیشه گوینا داشته که در ایات دمه آوده بر گنج

لَيْلًا يَنْتَفِعُ بِهِ مِنْ بَعْدِهِ قَوْلُهَا لَأَشَامُ مِنْ قَاشِرٍ فَإِنَّهُ فَعَلَ كَانِ فِي
تا پنج خزانه شود بهی پس از دهی و لیکن قول او اشام من قاشر پس بختی او شتر زیود در

بَعْضُ قَبَائِلِ مُتَعَدِّينَ زَيْدِينَ مَنَاقِبَ أَيْلًا أَمَاتَتْ وَقِيلَ الْمُرَادُ
بعض قبائل سده پسر زید بهر شاه گشتی نیاید او را را گری مو گفته شد که مراد

بِهِ الْعَامُ الْمَجْدِثُ وَسَمِعْتُ قَاشِرَ الْقَشْرَةِ وَجْهَ الْأَرْضِ مِنَ الثَّبَاتِ قَوْلًا
بآن سال قشوت و نام نهاده شکان سال قاشر سبب باز کردن اورو می زمین را از روییدی و لیکن

قَوْلُهَا لَأَجِبَنَّ مِنْ صَافٍ فَقَدْ خَلِفْتُ فِي تَفْسِيرِهِ فَقَالَ بَعْضُهُمْ عَدَّ
قول آن زن من صاف پس بختی اشکاف کرده شد در بیان او گفت بعضی ایشان مراد گرفت

بِهِ كُلُّ مَا يَصِفُ مِنَ الطَّيْرِ قُحْصَ الْجَبَنِ لِكَثْرَةِ مَا يَنْتَفِعُ مِنْ جَوَائِحِ
بآن هر چه او از کند از نهده و قاص کرده شد به نامی سبب زیادتی که شد غنای او خود را از جانوران شکاری

الْجَوْدُ مَصَائِدُ الْأَرْضِ وَقِيلَ إِنَّهُ طَائِرٌ يَعْنِيهِ إِذَا أَجْتَهُ اللَّيْلُ تَعْلَقَ
که میاندازی اسباب آه و دانه و زمین گفته شد که بختی او نهده است من هرگاه در میگوید او را شب می آید و

بَعْضُ الْأَعْصَانِ وَكَهْ يَزَلْ يَصِفُ كَقَوْلِ لَيْلِيهِ خَوْفًا أَنْ يَتَنَامَ
در بعضی شاخا و همیشه که او از میزند و را می تمام شب خود سبب ترس از بیکه بخوابد

وَقَوْلَا سَمِعْنَا مِنْ رَجُلَيْنِ هِيَ خَيْرٌ مِنَ الْحَمَى يَنْبُتُ فِي مَجَارِي السَّيْلِ
وَقَوْلَا سَمِعْنَا مِنْ رَجُلَيْنِ هِيَ خَيْرٌ مِنَ الْحَمَى يَنْبُتُ فِي مَجَارِي السَّيْلِ
وقولاست از رستنی ترش که میوید در راههاست آب روان

وَقَوْلَا سَمِعْنَا مِنْ رَجُلَيْنِ هِيَ خَيْرٌ مِنَ الْحَمَى يَنْبُتُ فِي مَجَارِي السَّيْلِ
وَقَوْلَا سَمِعْنَا مِنْ رَجُلَيْنِ هِيَ خَيْرٌ مِنَ الْحَمَى يَنْبُتُ فِي مَجَارِي السَّيْلِ
وقولاست از رستنی ترش که میوید در راههاست آب روان

۳۱۱

لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَوَلَوْنَ ۚ

طَبَقَةً قَاخَذَ بِطَرَفِهَا أُخْرَىٰ ۖ رَفِيقَهُ فَقَالَتْ لَهُ مَا تَطْلُقُ إِلَّا بِالطَّوَابِ
 طَبَقَةً بِنِ اسْمِهَا كَرَفِيقَتِي آوَدُوا بِمَنْ رَفِيقَ خُودِهِمْ طَبَقَتِ شَرَّكَاءُ كَرَفِيقَتِي
 وَلَا اسْتَفْهَمْتُكَ إِلَّا عَمَّا لَيْسَ مِنْهُمْ عَنْ مِثْلِهِ ذَوُ الْأَلْبَابِ أَمَّا قَوْلُ مَا لَيْسَ مِنْهُمْ
 وَنَحْوِ سِيدَرَا مَرَّزَجِيهِمْ كَرَفِيقَتِي شُودُوا زَمَانَهُمْ لَكِنْ قَوْلُ أَوْ تَطْلُقُ أَمْ اَتَمَّ
 قَوْلُهُ لَمَّا ذَكَرَ فِي الْأَحْزَابِ أَمْ أَحَدُهُمْ يَطْلُقُ الطَّرِيقَ بِأَحَدٍ يَشِ قَامَسَا
 بِنِ تَحْتِي أَوْ مَرَادُكَتُ كَمَا بِنِ كُوْنِي بِاسْمِ بِنِ كُوْمِ تَرَاكَ تَطْلُقُ كُوْمِ رَادِرَا بِمَنْ تَحْتِي وَكِنْ
 قَوْلُهُ أَتَرَىٰ هَذَا الرَّجُلَ أَكَلِ أَمْ لَا قَالَتْ أَرَادَ هَلِ اسْتَشْبَهَ أَهْلُهُ ثَمَنَهُ
 قَوْلُهُ أَتَرَىٰ هَذَا الرَّجُلَ أَكَلِ أَمْ لَا قَالَتْ أَرَادَ هَلِ اسْتَشْبَهَ أَهْلُهُ ثَمَنَهُ
 أَمْ كَذَلِكَ اسْتَفْهَمْتُ عَنْ حَيَوِيَّةِ صَاحِبِ الْجَنَادِ قَالَتْ أَرَادَ بِهِ أَخْلَفَتْ
 وَكَرَفَتْ وَكِنْ كَرَفَتْ أَوْ اَلْزَعَمِي صَاحِبِ جَنَادِهِ بِنِ اَلْزَعَمِي صَاحِبِ جَنَادِهِ بِنِ اَلْزَعَمِي
 عَقِبًا يَحْيَىٰ ذِكْرُهُ بِهِ أَمْ لَا قَالَتْ خَرَجَ إِلَى الرَّجُلِ حَدَّثَهُ بِتَاوِيلِ اَلْبَنِي
 بِمَنْ كَرَفَتْ بِشَدَمِ اَلْأَوِي دَانِ بِمَنْ كَرَفَتْ بِشَدَمِ اَلْأَوِي دَانِ بِمَنْ كَرَفَتْ بِشَدَمِ اَلْأَوِي
 كَلَامُهُ فَخَلَبَهَا إِلَيْهِ فَرَوَّجَهَا لَهَا فَخَلَبَهَا سَادِرُهَا إِلَى قَوْمِهِمْ وَخَبَرُ قَامَسَا
 كَلَامُهُ فَخَلَبَهَا إِلَيْهِ فَرَوَّجَهَا لَهَا فَخَلَبَهَا سَادِرُهَا إِلَى قَوْمِهِمْ وَخَبَرُ قَامَسَا
 مِنْ الدَّهَاءِ وَالْفُطْنَةِ قَالُوا أَفَأَقْبَلُ شَرَّ طَبَقَةٍ فَسَارَتْ مَثَلًا
 صَدُودَ اَلْزَعَمِي وَهَذَا كَقَوْلِهِ مَوَاقِفُ شَدَشِ طَبَقَتِ بِمَنْ رَفَتْ اِمِنْ قَوْلِ دَاوُدَ
 وَحَكِي أَنْ اَلْأَوِي سَيْلُ عَنْ تَفْسِيرِ هَذَا الْمَثَلِ فَقَالَ أَطْلُقُ الشَّيْءَ
 وَهَذَا كَقَوْلِهِ شَدَشِ بِمَنْ رَفَتْ اِمِنْ دَاوُدَ كَقَوْلِهِ شَدَشِ بِمَنْ رَفَتْ اِمِنْ دَاوُدَ
 وَهَذَا كَقَوْلِهِ شَدَشِ بِمَنْ رَفَتْ اِمِنْ دَاوُدَ كَقَوْلِهِ شَدَشِ بِمَنْ رَفَتْ اِمِنْ دَاوُدَ
 اَلْمَثَلُ مَا جَاءَ قَوْلُهُ قَالَتْ يُقَالُ فِي الْمَثَلِ الْمَضْرُوبِ لِمَنْ
 دَاوُدَ وَكِنْ مَوَاقِفُ وَهَذَا كَقَوْلِهِ مَوَاقِفُ شَدَشِ طَبَقَتِ بِمَنْ رَفَتْ اِمِنْ قَوْلِ دَاوُدَ

همه مردم را که می بینان الکلام المقامه المحامیه فلا یعون
هم بختم ای یو یا بنو سخن را مقامه چهل و یکم

التنسیه حدثنا الحارث بن همام قال أظفط دطاعي التتصاخي

مشهور تنسیه گفت حارث بن همام گفت دطاعي التتصاخي

فی علوای سبانی فلم ازل ذیرو الغیبه واذنا لا لا عاریین الی ابن وانی الذلای

و انا چون خود می رفتم به یمن بیایم بنده غایبم از آنم را و بیایم بنده سرودگارم را تا آنکه آمده بچشم

وولی العیش البضیر ففهمت الی نشی الامتیة وکذمت علی ما کذمت

و پشت و ایندی که تا به پیش می رفتم آندها سوسا به احوال می یاری و فرشته خدمت می چرخید که تا به می کردم

فی جنب الله لما کذمت فی سجع الهذات بالمحسناات وکذمت علی الهفوات

در آنکه باز می کردم و در کردن کارهای بدش با کارهای نیکو و اصلاح نفعش را

قبل الفوات فقلت عن معاذ انه القادرات الی ملا فاة الثقاة

پیش از رفتن گفتم پس گفتم از یاران و پیش از آنکه از من می دین مردم بهر کار و مردم گفته

وعن معاناه انی نایب الی مدایة اهل الدیانات وکذمت ان لا

و از آنکه من نایبم از ایشان سرودگو سوی نزدیکی خدا و من دین دلاطمها و دگر گفته خودم اینکه

اصحب الامن نزع عن النعی و فاع منشره الی الطی فان الفیت من

بمنش منم که گرسه و اگر از آنجا می یاری بازگشت تا به پرانده او به سوی یحیی و اگر دیدم که مرا که

هو خبیع لرئس ماید الوئسن انایت داری عن داره و فرمت

اگر بگردد رهن دست و در است خواب او و در کردم خانه خود را از خانه او و دگر ختم از

عن عیبه و ذریه فکما العننی الغریة بیتیئسن واکلنتی مسیحه الا انیس

خاطر می یاری بود و منم که بوی یمن را خسته را و سوسه بیتیئسن خود را و در آمد و می دان که آنش و دهنده بود

للیت یحذ احلفه ملتی و نطلة مزدحمة وهو یقول یحذ لیس

دیدم این مردی خداوند ملتمس می کرد و دگر دهنده از بهر آرمده را و بگفت بازگ

تفسیر متن در حاشیه
حدثنا الحارث بن همام قال أظفط دطاعي التتصاخي مشهور تنسیه گفت حارث بن همام گفت دطاعي التتصاخي فی علوای سبانی فلم ازل ذیرو الغیبه واذنا لا لا عاریین الی ابن وانی الذلای و انا چون خود می رفتم به یمن بیایم بنده غایبم از آنم را و بیایم بنده سرودگارم را تا آنکه آمده بچشم وولی العیش البضیر ففهمت الی نشی الامتیة وکذمت علی ما کذمت و پشت و ایندی که تا به پیش می رفتم آندها سوسا به احوال می یاری و فرشته خدمت می چرخید که تا به می کردم فی جنب الله لما کذمت فی سجع الهذات بالمحسناات وکذمت علی الهفوات در آنکه باز می کردم و در کردن کارهای بدش با کارهای نیکو و اصلاح نفعش را قبل الفوات فقلت عن معاذ انه القادرات الی ملا فاة الثقاة پیش از رفتن گفتم پس گفتم از یاران و پیش از آنکه از من می دین مردم بهر کار و مردم گفته وعن معاناه انی نایب الی مدایة اهل الدیانات وکذمت ان لا و از آنکه من نایبم از ایشان سرودگو سوی نزدیکی خدا و من دین دلاطمها و دگر گفته خودم اینکه اصحب الامن نزع عن النعی و فاع منشره الی الطی فان الفیت من بمنش منم که گرسه و اگر از آنجا می یاری بازگشت تا به پرانده او به سوی یحیی و اگر دیدم که مرا که هو خبیع لرئس ماید الوئسن انایت داری عن داره و فرمت اگر بگردد رهن دست و در است خواب او و در کردم خانه خود را از خانه او و دگر ختم از عن عیبه و ذریه فکما العننی الغریة بیتیئسن واکلنتی مسیحه الا انیس خاطر می یاری بود و منم که بوی یمن را خسته را و سوسه بیتیئسن خود را و در آمد و می دان که آنش و دهنده بود للیت یحذ احلفه ملتی و نطلة مزدحمة وهو یقول یحذ لیس دیدم این مردی خداوند ملتمس می کرد و دگر دهنده از بهر آرمده را و بگفت بازگ

تفسیر متن در حاشیه
حدثنا الحارث بن همام قال أظفط دطاعي التتصاخي مشهور تنسیه گفت حارث بن همام گفت دطاعي التتصاخي فی علوای سبانی فلم ازل ذیرو الغیبه واذنا لا لا عاریین الی ابن وانی الذلای و انا چون خود می رفتم به یمن بیایم بنده غایبم از آنم را و بیایم بنده سرودگارم را تا آنکه آمده بچشم وولی العیش البضیر ففهمت الی نشی الامتیة وکذمت علی ما کذمت و پشت و ایندی که تا به پیش می رفتم آندها سوسا به احوال می یاری و فرشته خدمت می چرخید که تا به می کردم فی جنب الله لما کذمت فی سجع الهذات بالمحسناات وکذمت علی الهفوات در آنکه باز می کردم و در کردن کارهای بدش با کارهای نیکو و اصلاح نفعش را قبل الفوات فقلت عن معاذ انه القادرات الی ملا فاة الثقاة پیش از رفتن گفتم پس گفتم از یاران و پیش از آنکه از من می دین مردم بهر کار و مردم گفته وعن معاناه انی نایب الی مدایة اهل الدیانات وکذمت ان لا و از آنکه من نایبم از ایشان سرودگو سوی نزدیکی خدا و من دین دلاطمها و دگر گفته خودم اینکه اصحب الامن نزع عن النعی و فاع منشره الی الطی فان الفیت من بمنش منم که گرسه و اگر از آنجا می یاری بازگشت تا به پرانده او به سوی یحیی و اگر دیدم که مرا که هو خبیع لرئس ماید الوئسن انایت داری عن داره و فرمت اگر بگردد رهن دست و در است خواب او و در کردم خانه خود را از خانه او و دگر ختم از عن عیبه و ذریه فکما العننی الغریة بیتیئسن واکلنتی مسیحه الا انیس خاطر می یاری بود و منم که بوی یمن را خسته را و سوسه بیتیئسن خود را و در آمد و می دان که آنش و دهنده بود للیت یحذ احلفه ملتی و نطلة مزدحمة وهو یقول یحذ لیس دیدم این مردی خداوند ملتمس می کرد و دگر دهنده از بهر آرمده را و بگفت بازگ

الطَّيِّبُ وَمُتْلِكُ الْعَيْشِ بِمَا شَاءَ مُلْفَرٌ فِي مَرْحَةِ الْحَيْثُ نَظَمَ

الشيخ محمد بن أبي طالب المكي

وَجَارِيَةٍ فِي سَائِرِهَا مُشْمَعَلَةٌ وَلَكِنْ عَلَى التَّلَاسِ بِقَوْلِهَا لَهَا سَائِقُ

وبما لا يترك المكي هذا وقد ورد في كتابه

مِنْ حَيْثُهَا لَيْسَتْ بِهِيَ عَلَى اللَّهِ فِي الْإِحْتِثَاتِ نَسِيلُهَا بِتَوْنِي

از جنس لا می آید و اما با آنکه در هر یک از اینها

أَقَانِ الْقَبْطُ تَطْفُفُ بِالْأَنْدَى بِقَبْدٍ وَإِذَا قَلَى الْمَصِيفُ تَحُولُهَا لَمْ قَالَ

زمان گرامی این حال که میگذرد آب را و بعد از این

وَهَا كَرِ أَوَّلِي الْقَصَلِ وَهَرِ الْكِرِ الْعَقْلُ وَمَا شَاءَ مُلْفَرٌ فِي حَالِ الْبَحْلِ نَظَمَ

وکی بر شای غناه این مرد که در کارهای

وَوُحْدَتُهُ إِلَى بَيْتٍ أَهْنَسْنَا أَصْلَهُ مِنْهَا بِعَيْنِهَا وَقَدْ كَانَتْ تَقْتَضِي مَرْحَةً

بما بر حسب سببی که در اینها

بِأَسْرَافٍ سَبِيحِي بِيَوْمٍ كَرِ الْبَاقِيَةِ خِيَارُ الْبَاقِيَةِ كَرِ الْبَاقِيَةِ كَرِ الْبَاقِيَةِ

از جمله سببهای که در اینها

عَنْهَا بِوَيْدِ يَوْصَلُ الْحَافِي ۴ وَلَا يَلْجِي وَلَا يَنْجِي ثُمَّ قَالَ وَقَدْ كُنْتُمْ تُخْفِيهِ

از جمله سببهای که در اینها

الْعَلَمُ الْمُعْتَرِفُ بِالْظُلْمِ وَمَا شَاءَ مُلْفَرٌ فِي الْقَلَمِ نَظَمَ وَمَا مَوْصَلُ بِهِ عُرُوفُ الْإِمَامَةِ

از جمله سببهای که در اینها

مَكَانَ هَاتِ بِصَحْبَتِهِ الْكَرَامُ ۴ لَهُ لَوْ يَفِي لَوْ طَلِيشَانُ صَاحِبِ ۴ وَلَيْسَ كُنْ حِينَ

از جمله سببهای که در اینها

يَعْرِوْكَ الْأَقَامُ ۴ يَلْدُ لِي حِينَ لَيْسَ سَبِيحِي دَمُوعًا بِرَقْنِ كَمَا لَيْسَ رَوْقُ

از جمله سببهای که در اینها

قَدْ كُنْتُ بِرَأْسِهِ ۴ وَبِهِرْزِ هَوَا وَنَهْدِ هَوَا وَنَهْدِ هَوَا وَنَهْدِ هَوَا وَنَهْدِ هَوَا وَنَهْدِ هَوَا

از جمله سببهای که در اینها

الْإِبْتِسَامُ ۴ ثُمَّ قَالَ وَعَلَيْكُمْ بِالْوَاخِضَةِ الدَّلِيلِ الْفَاضِلَةِ ۴ قِيلَ

از جمله سببهای که در اینها

تَجَمُّدُ زَيْنٍ ۴ زَانَتْ وَلَوْ كُنْ بِهِيَ هَوَا

از جمله سببهای که در اینها

تَجَمُّدُ زَيْنٍ ۴ زَانَتْ وَلَوْ كُنْ بِهِيَ هَوَا

از جمله سببهای که در اینها

تَجَمُّدُ زَيْنٍ ۴ زَانَتْ وَلَوْ كُنْ بِهِيَ هَوَا

از جمله سببهای که در اینها

تَجَمُّدُ زَيْنٍ ۴ زَانَتْ وَلَوْ كُنْ بِهِيَ هَوَا

از جمله سببهای که در اینها

۳۳۳

Handwritten marginal notes in Persian script, likely commentary or additional verses related to the main text.

وَحَامٍ تَسْرُوتُ الْمَيَّانَ لَكُمُ اسْتِغْرَاجُ الْغَنِيِّ أَوْ اسْتِسْلَامُ الْعَبْدِ
 وکامی از آنکه او را بر سر آید نزدیک شد و او را دست بردارد و آنرا بر سر نهانی یا وقت فراغت بر سر گول و آن
 فَقَالُوا لَهُ تَاللَّهِ لَقَدْ أَعْوَصْتَ وَفَضَبْتَ الشَّرَّ لَكَ قَضَصْتَ فَخَمَّ كَيْفَ
 پس گفتند و سوگند بخدا که چنانچه آوری هر دشوار و بر پا کردی و بر سر نهانی یا وقت فراغت بر سر گول و آن
 شَبَّتٌ وَخَرِ الْغَنَمَ وَالصَّيِّتَ فَرَضَ عَنْ كُلِّ مَعْنَى وَضَاءٌ وَاسْتِخْلَصَهُ
 نمرودی و جمع کن قیمت و مال ما و شربت را پس همین کرد از هر معنی بجز سدا و عاقل کرد آنرا
 مِنْهُمْ نَضَاءٌ مِمَّنْ أَفْعَالٌ وَوَسَمَ الْأَعْفَالُ وَحَاوَلُ الْأَجْفَالُ
 از ایشان نهدی باز گفتند و خطارا و نشان نهادارهای بی نشان را و آهنگ کرد اگر چنین را
 فَأَعْتَقَ بِهِ مِدْرَهُ الْقَوْمِ وَقَالَ لَهُ لَا لِبَسَةَ بَعْدَ الْيَوْمِ فَاسْتَسَبَّ
 پس در آنوقت با دست حرمت گفت او را که نیست شبیه پس از امروز پس بمان کن سپه خور را
 قَبْلَ الْأَنْطَلِاقِ وَهَبَاهُمَا إِلَهُ الْأَنْطَلِاقِ فَطَرَقَ حَقٌّ قَلْبَهُمَا ثُمَّ لَمْ يَنْشُدْ
 پیش از رفتن و جان آفران خود را در طلاق پس بر سر نهادند و آنکه نیت کرد و نیت کرد و نیت کرد و نیت کرد
 قَالَ لِمَنْ حَبِيبٌ نَظْمُ سُرُوحٍ مَطْلَعُ شَمْسِي + وَدَبْعُ لَهْوِي
 بماند که عاقل است که بود اشهر سر و پای و آمان آگاه نیست و دزدان باز چپه من
 وَأَنْسِي + لَكِنْ حُرْمَتُ نَعْمِي + بِيهَا وَلَنَاقَةُ نَفْسِي + وَأَعَصَيْتُ عَنْهَا عَتَلِيَا
 و آنست که در این باز داشتند شرم از همتای خود و آه و مزه جان خود را و دامن گرفت از آن غیبت و سفر را
 أَهْرُومِي + وَأَمْسِي + مَالِي مَقَرَّ يَارِضٍ + وَكَأَرَّ لِعَيْنِي + يَوْمًا يَجِدُنِي
 که رخ را در روز و در روز نیست در آگاه روزی و در آگاه روزی و در آگاه روزی و در آگاه روزی
 وَيَوْمًا بِالسَّامِ أَخِي + وَأَمْسِي + أَرْجَى الزَّمَانِ يَقُوتُ + مِنْ مَنَاصِلِ مُسْتَحْضِنِ
 و روزی که بشیر شام صبح بیکم و دهم بیکم و میراث روزگار خود را بپوشد و ناخوش کرده شمرده
 وَلَا آيَتٍ وَعِنْدِي + فَلَسَ وَمَنْ لِي يَفْلَسَ + وَهَنْ يَمِشْ مِثْلَ عَيْشِي +
 و ضعیف نیستم بماند که نزد من و پول است و دیت که هر پول چه و و کسی که زنی میکند همچو زندگی من

و حاکم است که او را بر سر آید نزدیک شد و او را دست بردارد و آنرا بر سر نهانی یا وقت فراغت بر سر گول و آن
 فَقَالُوا لَهُ تَاللَّهِ لَقَدْ أَعْوَصْتَ وَفَضَبْتَ الشَّرَّ لَكَ قَضَصْتَ فَخَمَّ كَيْفَ
 پس گفتند و سوگند بخدا که چنانچه آوری هر دشوار و بر پا کردی و بر سر نهانی یا وقت فراغت بر سر گول و آن
 شَبَّتٌ وَخَرِ الْغَنَمَ وَالصَّيِّتَ فَرَضَ عَنْ كُلِّ مَعْنَى وَضَاءٌ وَاسْتِخْلَصَهُ
 نمرودی و جمع کن قیمت و مال ما و شربت را پس همین کرد از هر معنی بجز سدا و عاقل کرد آنرا
 مِنْهُمْ نَضَاءٌ مِمَّنْ أَفْعَالٌ وَوَسَمَ الْأَعْفَالُ وَحَاوَلُ الْأَجْفَالُ
 از ایشان نهدی باز گفتند و خطارا و نشان نهادارهای بی نشان را و آهنگ کرد اگر چنین را
 فَأَعْتَقَ بِهِ مِدْرَهُ الْقَوْمِ وَقَالَ لَهُ لَا لِبَسَةَ بَعْدَ الْيَوْمِ فَاسْتَسَبَّ
 پس در آنوقت با دست حرمت گفت او را که نیست شبیه پس از امروز پس بمان کن سپه خور را
 قَبْلَ الْأَنْطَلِاقِ وَهَبَاهُمَا إِلَهُ الْأَنْطَلِاقِ فَطَرَقَ حَقٌّ قَلْبَهُمَا ثُمَّ لَمْ يَنْشُدْ
 پیش از رفتن و جان آفران خود را در طلاق پس بر سر نهادند و آنکه نیت کرد و نیت کرد و نیت کرد و نیت کرد
 قَالَ لِمَنْ حَبِيبٌ نَظْمُ سُرُوحٍ مَطْلَعُ شَمْسِي + وَدَبْعُ لَهْوِي
 بماند که عاقل است که بود اشهر سر و پای و آمان آگاه نیست و دزدان باز چپه من
 وَأَنْسِي + لَكِنْ حُرْمَتُ نَعْمِي + بِيهَا وَلَنَاقَةُ نَفْسِي + وَأَعَصَيْتُ عَنْهَا عَتَلِيَا
 و آنست که در این باز داشتند شرم از همتای خود و آه و مزه جان خود را و دامن گرفت از آن غیبت و سفر را
 أَهْرُومِي + وَأَمْسِي + مَالِي مَقَرَّ يَارِضٍ + وَكَأَرَّ لِعَيْنِي + يَوْمًا يَجِدُنِي
 که رخ را در روز و در روز نیست در آگاه روزی و در آگاه روزی و در آگاه روزی و در آگاه روزی
 وَيَوْمًا بِالسَّامِ أَخِي + وَأَمْسِي + أَرْجَى الزَّمَانِ يَقُوتُ + مِنْ مَنَاصِلِ مُسْتَحْضِنِ
 و روزی که بشیر شام صبح بیکم و دهم بیکم و میراث روزگار خود را بپوشد و ناخوش کرده شمرده
 وَلَا آيَتٍ وَعِنْدِي + فَلَسَ وَمَنْ لِي يَفْلَسَ + وَهَنْ يَمِشْ مِثْلَ عَيْشِي +
 و ضعیف نیستم بماند که نزد من و پول است و دیت که هر پول چه و و کسی که زنی میکند همچو زندگی من

الْمَشْرِيقِ وَالْمَغْرِبِ الْمَدِينَةِ وَالْقِبْطَةِ الْخَمِيرَةِ مِمَّا يَأْتِي بِهَا كَالْزُرَّامِ
وَأَشْوَطُ الْخَاطِبِ وَقَعْلُ الْعَاجِ وَنَهْرُ الْبَارِ ذُرْعُهَا لَيْسَنُ
وَكُوَاسُهَا كَأَيُّ نَزْمٍ كُنْتُ دَرْجُهَا نَوَاسِتُ دِيمَتُ جَبَلُ كُنْدَه اسْتِطِيعَتْ أَوْزَمَتْ
وَعَقْلُهَا هَيْبَةُ قَحْلُهَا مُتَبَيِّنَةٌ وَخَلُّهَا مَرْيَتَةٌ وَأَصْبَحُ
وَكِرْدُهَا كَلَامُ كُنْزٍ وَدَرْجُهَا كَلَامُ كُنْزٍ وَدَرْجُهَا كَلَامُ كُنْزٍ وَدَرْجُهَا كَلَامُ كُنْزٍ
لَقَدْ صَدَقَتْ فِي الْعَمِينَ وَكَلَامُ الْمُهَانِينَ بِأَيُّهَا مَا هَامَ قَلْبُكَ
وَعَنْ أَيْمٍ مَا قَامَ ذَبَابُكَ قَالَ أَبُو نَيْدٍ فَإِنَّهُ حَدَّثَ لَيْثِيهَا الرِّسْمُ قَدِّمِي
وَمِنْ كَلَامِ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي كُنْتُ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي كُنْتُ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي
مِنْهَا الْمُجَاهِمُ الْآنَ قُلْتُ لَهُ كُنْتُ سَمِعْتُ أَنَّ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي كُنْتُ
خَدِ أَفْقَالَ كَمَرِي قَدْ قِيلَ هَذَا وَلَكِنْ كَمَرِي خَلَّيْ وَيَكُنْ أَمَّا هِي
الْمُهْرَةُ الْآبِيَةُ الْعِزَّانُ وَالْمُطِيَّةُ الْبَطِيَّةُ الْإِدْعَانُ قَالَ رُوَيْدُ الْمُعْتَمِرَةِ الْقَدِيرَةِ
وَالْقَلْقَلَةُ الْمُسْتَضْعِبَةُ الْإِقْبَاحُ ثُمَّ إِنَّ مَوْنَهَا كَثِيرَةٌ دَعَمُو نَتَهَا
لَيْسَ دَعَمُهَا مِثْلُهُ دَعَمُهَا مِثْلُهُ دَعَمُهَا مِثْلُهُ دَعَمُهَا مِثْلُهُ
صَمَاءٌ وَعَمْرُهَا خَشَاءٌ وَكَلَامُهَا لَيْلَاءٌ وَفِي لَيْلَاءِ صَدَّتْهَا عَمَاءٌ
صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا

وَأَشْوَطُ الْخَاطِبِ وَقَعْلُ الْعَاجِ وَنَهْرُ الْبَارِ ذُرْعُهَا لَيْسَنُ
وَكُوَاسُهَا كَأَيُّ نَزْمٍ كُنْتُ دَرْجُهَا نَوَاسِتُ دِيمَتُ جَبَلُ كُنْدَه اسْتِطِيعَتْ أَوْزَمَتْ
وَعَقْلُهَا هَيْبَةُ قَحْلُهَا مُتَبَيِّنَةٌ وَخَلُّهَا مَرْيَتَةٌ وَأَصْبَحُ
وَكِرْدُهَا كَلَامُ كُنْزٍ وَدَرْجُهَا كَلَامُ كُنْزٍ وَدَرْجُهَا كَلَامُ كُنْزٍ وَدَرْجُهَا كَلَامُ كُنْزٍ
لَقَدْ صَدَقَتْ فِي الْعَمِينَ وَكَلَامُ الْمُهَانِينَ بِأَيُّهَا مَا هَامَ قَلْبُكَ
وَعَنْ أَيْمٍ مَا قَامَ ذَبَابُكَ قَالَ أَبُو نَيْدٍ فَإِنَّهُ حَدَّثَ لَيْثِيهَا الرِّسْمُ قَدِّمِي
وَمِنْ كَلَامِ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي كُنْتُ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي كُنْتُ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي
مِنْهَا الْمُجَاهِمُ الْآنَ قُلْتُ لَهُ كُنْتُ سَمِعْتُ أَنَّ الْهَوْدِ الْيَتَا كَرِي كُنْتُ
خَدِ أَفْقَالَ كَمَرِي قَدْ قِيلَ هَذَا وَلَكِنْ كَمَرِي خَلَّيْ وَيَكُنْ أَمَّا هِي
الْمُهْرَةُ الْآبِيَةُ الْعِزَّانُ وَالْمُطِيَّةُ الْبَطِيَّةُ الْإِدْعَانُ قَالَ رُوَيْدُ الْمُعْتَمِرَةِ الْقَدِيرَةِ
وَالْقَلْقَلَةُ الْمُسْتَضْعِبَةُ الْإِقْبَاحُ ثُمَّ إِنَّ مَوْنَهَا كَثِيرَةٌ دَعَمُو نَتَهَا
لَيْسَ دَعَمُهَا مِثْلُهُ دَعَمُهَا مِثْلُهُ دَعَمُهَا مِثْلُهُ دَعَمُهَا مِثْلُهُ
صَمَاءٌ وَعَمْرُهَا خَشَاءٌ وَكَلَامُهَا لَيْلَاءٌ وَفِي لَيْلَاءِ صَدَّتْهَا عَمَاءٌ
صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا صَدَّتْهَا

وَعَلَىٰ خَيْرِهَا عِشَاءُ وَطَلْحًا أَحْرَبُ الْمَنَافِلِ وَكَتَبَ الْمَنَافِلَ وَفَصَحَحْتُ

الْمَا زِلَ وَأَخْرَجْتِ الْعَيْنَ الْبَائِلَةَ ثُمَّ لَهَا الَّذِي تَقُولُ لَهَا الْبَسْ فَاجْلِسْ

فَاطِلِبُ مَنْ يَطْلِقُ وَيَجْبِسُ فَقُلْتُ لَهُ فَأَتَى نِي السَّيِّبِ يَا أَبَا الطَّيِّبِ قَالَ
پس جو کسی را که سرد و یار یا باکی را بنمکند پس از آن امر او را بر هیچ باز نماند و در هر دو حالت خداوند امر خود را بگوید

[illegible]

المستقل والذواق البصري والسمعي التصرف والذواق المثلث المستقلة

[illegible]

وستان باین الیوم فاعین و این الفهرین السعین فان کانت
دورست ابریا نه شهر امروزه و دورست کتاب از کتاب دار باشد

الحكمة البرهانية التي هي العقل المجلي والجميع الذي
 يجدد انذوخو تفسر في انشاؤني وادبره جان. انشاؤنا قدوة برهانية في تكميلها من نكته وجرانته كـ
 لا تتركها في انشاؤني وادبره جان. انشاؤنا قدوة برهانية في تكميلها من نكته وجرانته كـ

پیشتر ادا پس آواز گنجی ایک گزنام زن گفتن را و مردم این راه را

پس بازداشت مرا بازداشتن ادب است، نظام مخزن ادب کہ نہ اگر گفت های ترا آید و سوسے کنی

۱۰۲
ایا رسایان تہ ساین و حق چر آئینہ اسکند رشید نزلان کا دور تراد کہ مستحق آعدان اخلاقیہ تراو الملکی داد مرکز اور این کجود را

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

۳۳۶

هَذَا الرَّحْمَنُ الْمُسْكِنُ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ
 وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ هَذِهِ هَاتُوا إِلَهُاتُكُمْ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ هَذِهِ هَاتُوا إِلَهُاتُكُمْ
 عَاذَكَ اللَّهُ قَالَ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ هَذِهِ هَاتُوا إِلَهُاتُكُمْ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ هَذِهِ هَاتُوا إِلَهُاتُكُمْ
 اللَّهُ قَالَ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ هَذِهِ هَاتُوا إِلَهُاتُكُمْ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَالَ هَذِهِ هَاتُوا إِلَهُاتُكُمْ
 ابْنُ مَرْيَمَ أَلْبَسَ الشَّوَالَ وَالْجَوَابَ عَلَى كَيْلٍ مِنْ هَذَا الْجَبَرِ وَلَمْ يَلْمِ الْفَاعِلَ الشَّوَالَ
 بَطِينٍ وَالشَّيْخَ شَوَّاطِينَ فَقَالَ لَهُ حَسْبُكَ يَا شَيْخَ قَدْ عَرَفْتُ نَبَاتَكَ
 وَاسْتَنْفَتَ لَنْ تَحْمِلَ الْحِجَابَ صَبْرًا وَكَفَرًا بِهَذَا الْمَكَانِ فَلَا تَسْتَرِ
 الشَّيْخَ سَعَادَةً وَلَا تَسْتَرْفِدُهُ وَلَا الْقَصَصُ بِصَاعِدَةٍ وَلَا إِلَهُ إِلَّا اللَّهُ قَالَ
 وَكَلَّمَ نَهَانَ يَا نَهَانُ وَلَا أَخَاكَ لَمْ يَلْمِ لِي وَكَلَّمَ جِيلَ هَذَا الزَّوَانِ فَمَا يَجْعَلُ مِنْ
 أَوْ اصْبَعْ لَهُ لَمْ يَلْمِ لِي وَكَلَّمَ جِيلَ هَذَا الزَّوَانِ فَمَا يَجْعَلُ مِنْ
 كَلِمَتِ كَلِمَةٍ يَزِيدُهَا لَمْ يَلْمِ لِي وَكَلَّمَ جِيلَ هَذَا الزَّوَانِ فَمَا يَجْعَلُ مِنْ
 كَلِمَتِ كَلِمَةٍ يَزِيدُهَا لَمْ يَلْمِ لِي وَكَلَّمَ جِيلَ هَذَا الزَّوَانِ فَمَا يَجْعَلُ مِنْ

وَاللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ السُّنُورُ وَلَا النَّوْمُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَ الْأَرْضِ وَهُوَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ الَّذِي لَا يُدْرِكُهُ الْبَصَرُ هُوَ الَّذِي لَا يَلْمُ الْفَاعِلَ الشَّوَالَ وَالْجَوَابَ عَلَى كَيْلٍ مِنْ هَذَا الْجَبَرِ وَلَمْ يَلْمِ الْفَاعِلَ الشَّوَالَ بَطِينٍ وَالشَّيْخَ شَوَّاطِينَ فَقَالَ لَهُ حَسْبُكَ يَا شَيْخَ قَدْ عَرَفْتُ نَبَاتَكَ فَرَأَيْتَ شَيْخَ شَوَّاطِينَ فَقَالَ لَهُ حَسْبُكَ يَا شَيْخَ قَدْ عَرَفْتُ نَبَاتَكَ

وَاللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ السُّنُورُ وَلَا النَّوْمُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَ الْأَرْضِ وَهُوَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ الَّذِي لَا يُدْرِكُهُ الْبَصَرُ هُوَ الَّذِي لَا يَلْمُ الْفَاعِلَ الشَّوَالَ وَالْجَوَابَ عَلَى كَيْلٍ مِنْ هَذَا الْجَبَرِ وَلَمْ يَلْمِ الْفَاعِلَ الشَّوَالَ بَطِينٍ وَالشَّيْخَ شَوَّاطِينَ فَقَالَ لَهُ حَسْبُكَ يَا شَيْخَ قَدْ عَرَفْتُ نَبَاتَكَ فَرَأَيْتَ شَيْخَ شَوَّاطِينَ فَقَالَ لَهُ حَسْبُكَ يَا شَيْخَ قَدْ عَرَفْتُ نَبَاتَكَ

٣٣٠

دَعَاكَ لَمْ تَكُنْ لَهُ قِيَّةً وَلَا دَانَةً هَيْمَةً وَكَذَلِكَ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 بَارِئًا نَجْوً اَهْلًا بَاسٍ وَنَدْبًا كَعْدًا بِلَاوِيٍّ وَجَنَازَةً عِلْمٍ اِنْ تَقَرَّبْتَ كَعْدًا اَهْلًا
 وَكَذَلِكَ لَمْ يَكُنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ قِيَّةً وَلَا دَانَةً هَيْمَةً وَكَذَلِكَ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 بِمَنْ يَخْلَعُ عَلَيْهِ وَيُخَالِفُ مَعَهُ يَسْتَقْبِلُ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 اَبُو ذَرٍّ اَعْلَيْتَ اَنْ الْاَدَبُ قَدْ بَادَ وَفَلَّتِ الْاَصْدَارُ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 اَبُو ذَرٍّ اَعْلَيْتَ اَنْ الْاَدَبُ قَدْ بَادَ وَفَلَّتِ الْاَصْدَارُ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 مَبُوكٌ لَمْ يَحْسُنِ الْجَبَابِيَّةَ وَفَلَّتِ الْاَصْدَارُ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 اَلَا اَنْ مَنِ الْمِصْبَاحُ وَخَطَنِي حَدِيثُ الْفَصَاحَةِ اَعْلَيْتَ اَنْ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 اَلَا تَسْتَبْعُ مِنْ جَاعٍ فَاَلْتَدِي بِرِيحٍ مِثْلِكَ الْوُفَى وَيَطْفِئُ اَحْرَقَ فَقُلْتُ
 الْاَهْلُ لِيكَ وَالرَّهْمُ يَبْدِيكَ فَقَالَ اَرَى اَنْ تَهْنُ سَيْفَكَ لِبَشِيرٍ
 جَوْفَكَ وَضَيْفَكَ اَوْ اَوْلِيَهُ وَاَنْ اَلْقَيْتَ اِلَيْكَ مَا تَلْقَى حَسَنًا
 وَقُلْتُ لَنْ السَّيْفُ وَالرَّهْمُ فَاَلْتَدِي بِرِيحٍ مِثْلِكَ الْوُفَى وَيَطْفِئُ اَحْرَقَ فَقُلْتُ
 الْاَهْلُ لِيكَ وَالرَّهْمُ يَبْدِيكَ فَقَالَ اَرَى اَنْ تَهْنُ سَيْفَكَ لِبَشِيرٍ
 جَوْفَكَ وَضَيْفَكَ اَوْ اَوْلِيَهُ وَاَنْ اَلْقَيْتَ اِلَيْكَ مَا تَلْقَى حَسَنًا

وَكَذَلِكَ الْاَدَبُ اِنْ كَرِهْتَ صَدْرَهُ لَشَبَّ
 اَبُو ذَرٍّ اَعْلَيْتَ اَنْ الْاَدَبُ قَدْ بَادَ وَفَلَّتِ الْاَصْدَارُ

٣٢١

(Marginal notes in Arabic script, including phrases like 'وَقَدْ كُنْتُ اَعْلَيْتُ اَنْ الْاَدَبُ قَدْ بَادَ' and 'اَبُو ذَرٍّ اَعْلَيْتَ اَنْ الْاَدَبُ قَدْ بَادَ')

Vertical marginal note on the left side of the page.

فما مضى من هذا الكتاب فاعرض اعرض العلية عن الاكلين فلا
 ان هذا الاكلين لا يكون الاكلين ثم كان الحجة حاجته والتمسك لايت
 فاحية قد لفت ان ذلك قطع الصلة وبذلك ان يتلاقى ما سلف ثم
 استدعى سمع السامع وان دفع كاسيل لها وقال نظم عندي عايب
 ادعيا بالكلية بعين العيان فلتكوني ابا العجب بليت يا قوم القوم اعرف
 بول الجوز فما اعني البنية العيب ببول الجوز ابن البقرة والعجز ايضا
 من اسماء النظم ومسودتين من الاغراب قوتهم ان يشترطوا
 بحجة تقع من الشعب الحرة القطعة من الجراد نظم وكا تبين
 وما مضى من هذا الكتاب فاعرض اعرض العلية عن الاكلين فلا
 ان هذا الاكلين لا يكون الاكلين ثم كان الحجة حاجته والتمسك لايت
 فاحية قد لفت ان ذلك قطع الصلة وبذلك ان يتلاقى ما سلف ثم
 استدعى سمع السامع وان دفع كاسيل لها وقال نظم عندي عايب
 ادعيا بالكلية بعين العيان فلتكوني ابا العجب بليت يا قوم القوم اعرف
 بول الجوز فما اعني البنية العيب ببول الجوز ابن البقرة والعجز ايضا
 من اسماء النظم ومسودتين من الاغراب قوتهم ان يشترطوا
 بحجة تقع من الشعب الحرة القطعة من الجراد نظم وكا تبين

هذا الكتاب المسمى
 في النظم والمسودتين
 من الاغراب قوتهم
 ان يشترطوا بحجة
 تقع من الشعب
 الحرة القطعة من
 الجراد نظم وكا
 تبين

٣٣

وَلَمْ يَكُنْ مِنَ الْعَقِيبِ ۖ وَالْيَافِعُ الَّذِي قَدْ تَرَعَّ وَفَازَ الْبُلُوغَ النِّسْلُ
 ۖ وَالْكَافِرُ فَتَرَسَّ زِلَازَ الدَّوْلَةِ ۖ وَلَمْ يَكُنْ كَسِيكٍ بِالْبَيْتِ ۖ أَشَدَّ رَسِيدِهِ ۖ أَشَدَّ نَسْلِ

ههنا العدو ومنه قوله تعالى من كل حذب ينسلون والعقب هو الخلد
والمخاض هو من كل حذب ينسلون والعقب هو الخلد

نظم و فتاویٰ غیر محقق لشیب بدک : فی البدک و هو فقی السن لم لشیب
و دیم میرا کہ کہان کر کے نہ دوسری راہ پر چلے کہ راہ دیر و دوران ست ظاہر نشہ میری او

الشائب هنا ما نجا اللبن والمشيب اللبن الممزوج ويقال فيه مشيب شائب
شائب وريتايزندو شير و شيب شير آيمته شوه و لكنه ميخو فيه شيب

و مشرب ای مزوج لقمه و صندل کباب ایفه و نه دانه فی شیکار بستن
و مشرب ای آینه شده است

السَّبَبُ : السَّجَالُ الْمُحْفَتُمْ كَلَنَ مَظْلَمَةٌ فَإِنْ ظَلَمْتَ هُوَ الْهُدُجُ
مَبِأُو : هَجَارُ : إِنْ كَرِهَ تَارَةً يَكُونُ بَشَرًا وَارٍ بِهَا كَرَامَاتٍ كَرِهَتْ وَهِيَ بَشَرٌ مَبِأُو

ویدیم که کارزارها تا آنکه هرگاه مودود شود، گردد
 خطاب بکودت دارد و او را با این شادمانی

تغییرات بسیار اندک در دین اسلام و بی‌احدیت ایمان و تعبد را در آنجا حرم
مستأمنه شده از اذن و ورود و به همین جهت آب از آنرا برادر او می
باشد.

[illegible]

از پودغین و مغلول درختها تشنه است و دل اسی تشنه شد

وَمِنْهُ الْغَلِيلُ نَظْمٌ وَكَأَيْدٍ طُلُقٌ يَقْدُ كُذْلَ حَلَّةٍ + مُسْتَهْجِلٌ وَهُوَ مَسْأَلُ أَخُو
 وَأَزَانَتْ غَلِيلٌ وَدِيمٌ خَادِمٌ دَسْتُ كَشَاوَهُ أَكْرَمُ كَيْفَ شَرَّ سَابِلٍ بِأَكْلِهِ وَكَثُرَتْ أَلَالُهُ بِمَزْكُورَتِهِ

كُرْبٍ + الْمَاسُو لَازِي يَحِلُّ لَاسِرُهُ وَهُوَ حَتْبَاسُ الْبَوْلِ نَظْمٌ وَجَالِسٌ
أَنَّهُ هَامَتْ دَامُورُ كَيْدٍ دِيَابِجٍ اسْرَرًا فَانْجَنَدَتْ شَاخُ امْتِ وَدِيمٌ كَتَبَتْهُ

مَا شَيْءٌ تَهْوَى مَطْيَنَةً + بِهِ وَمَا فِي الَّذِي أَوْدَعَتْ مِنْ ذَيْبٍ + الْجَالِسُ
أَدْنَاهُ مَا كَرَّ شَابِكُ بَرِّ وَهَارِي أَدَاؤُهُ دُمَيْتٌ دَرَجَتُهُ ذَكَرْتُكُمْ أَزْهَلَكُمْ + جَالِسٌ كَيْدُهُ

الْإِنِّي تَجِدُ الْوَالِشِي الَّذِي كَثُرَتْ مَاشِيَتُهُ وَفُسِرَ بَعْضُهُمْ
أَتَيْدُ بَرِّينَ يَلْبَسُو مَاشِيَةً كَيْدُهُ بَسِيرًا بَنْدُ جَالِبِي أَوْ دَقِيقُ كَرْدِ بِيضِ اِيْشَانِ

قَوْلُهُ تَعَالَى إِنَّ امْشُوا كَانَهُ دَعَا لَهُمْ بِالْغَنَاءِ وَكَثُرَتِ الْمَاشِيَةُ نَظْمٌ
قَوْلُ خَدِي زَرْكَرُ الْوُكُيَّانِ وَهَامَتْ اِيْشَانِ رَابِعِيَّةٌ وَبَسِيرِي جَالِبِي

وَدَّ اشْطَا طَرِ كَعْدِ رِالِ الرَّجْعِ قَامَتُهُ + صَادَقَتُهُ بِيْنِي لِيَشْكُو مِنَ الْحَدَبِ +
وَدِيمٌ خَادِمٌ لَبَنُ الْوَالِشِي سَرِيْرٌ دُرُودٌ بَالِسُ أَوْ + اِيْخَامُهَا وَدَقِيقٌ بِحَالِكُهُ مَكْرَدُ الْوَكُوزَةِ بَنْشِي +

الْحَدَبُ مَا انْتَفَعَ مِنَ الْأَرْضِ نَظْمٌ وَحَايِكَا أَجْدَمُ الْكَفِينِ ذَا خَرَسٍ +
وَحَدَبٌ اِيْخَامُ بَلْبَرُشْدُ اَزْ زَمِيْنِ وَدِيمٌ جَاهِلٌ اِبْتِفَاكُهُ يَدِيْهِ هَرُودُ دَسْتُ اَوْدُ لُكْبُ يُوْدُ

فَإِنْ عَجِبْتُمْ فَكُنْ فِي الْخَلْقِ مِنْ عَجَبٍ + أَمْثَالُكَ هَهُنَا الَّذِي إِذَا مَشَى
بَرِّ اَكْرَمُ كَيْدُهُ بَسِيرًا اَتَزَيَّرُ اَزْ غَنَمَتِ + مَا يَكُ دَرِيْبًا كَيْدُهُ هَرُوكَا دُوْدُ

حَرَكَ مُنْكَبِهِ وَفَجَّ بَيْنَ لِكْنَتِهِ نَظْمٌ وَصَادَعَا لِقْنًا مِنْ
جَبَانُهُ هَرُودُ شَاخُ خُوْدُ وَفَرَاغِي كُنْزِيَا دُوْدُ اَزْ اِيْشَانِي وَدُوْدُ

غَيْرِ لَنْ عُلِقْتُ + كَفَاً يَوْمَا بَرِيْحٍ لَا دَلِمْتُ بَرِّ + الْقَنَادِرُ تَفَاعُ الْإِنْفِ
أَكْبَرُ آخِيْتُهُ بَاشُدُ + هَرُودُ دَسْتُ اَوْدُ زَمِيْ بَانِيْرُهُ وَتَجَبُّكَ جَاهِلٌ قَامَتْ بِنْدَةُ بِيْنِي

وَيَحْتَدِبُ وَسَطُهُ وَصَدَعَ بِهِ اِيْ كَشَفَ نَظْمٌ وَسَاعِيَانِي مَسْرَاتِ الْإِنَامِ
اَوْكُوزَةُ شَرَنْ سِيَاةً اَوْدُ صَدَعَ بِهِ اِيْ كَشَفَ اَتَزَا وَدِيمٌ كُوشَشُ كُنْزُهُ دَرُشَادُ اِيْشَانِي خَلَقُ

عليه
 * * *
 * * *

یری در افروشم ما شما را نظیر و الکذب + اقراهم لثقا لهم والدين ومنه
 میباید غدا کردن ایشان را که هیچ علم و مدعی + از هم گران کردن ایشان بوام و از است
 قوله عليه السلام لا يترك في الاسلام مفرح اى مشغل بالدين
 فرموده محمد علیه السلام گذاشته نشود در اسلام مفرح اى گران کرده شده بلام
نظم و معرهم بمناجات الرجال له + و ماله في حديث المخلوق من
 و دریم شیفته بسین کوئی مردمان را و حال آنکه نیست او را در سخن خلق از
 الرب + المخلوق منها الكذب ومنه قوله تعالى ان هذا الاخلق الاولين
 حاجت خلق دنیا مروج است و از است فرود و از است سر بر سر مروج پیشینان
نظم و ذا ذمام وقت بالهدى منه + ولا ذمام له في مذهب العرب +
 دومم خداوند صد و فکر با بجان ذمه او مال آنکه نیست همواره در طریق عرب +
 الذمام الاول العهد والثاني جمع ذمة وهي البئر القليلة الماء
 و ذمام نخستین عاقبت دوم جمع ذمه است و آن بجا که آنک باشد آب او
 وعق بالمذهب المسلك اى ماله في البدن و البئر القليلة الماء **نظم**
 و مراد گشت بزمب را و را اى نیست او را در میان بجا بجا که آنک آب باشد باشد
 و هو في قوتی و لا استبانة قط ليدنه + و ليدنه مستبدين غير مجتبه بالدين
 و درم خداوند و تا قیام با هم میانشان که به نیمی او و نیمی او به یاست بجز بپوشده مراد از این برای
 الذقل ومنه قوله تعالى ما قطعتم من لينة **نظم** و ساجدا فوق محل غير
 زبون بر سر و از است قتل قاتل به بپوشده از برای او که بپوشده و ای می شتر که
 مکشوف + بما انى بل يله افضل القرب + الفحل الكصير المتخذ من محال النخل
 با که نمانده بود با آنچه آرد بکه می است آنرا به برین بپوشده فعل بودی که گفته شده از پوست خراشان
نظم و عاخذوا مولانا من ظال بعيد + مع التلطف والمعدور
 و دریم صند بپوشده که اندوه رساننده بود که را که خواست که صند را و او را بپوشده حال آنکه صند در

نظم و معرهم بمناجات الرجال له + و ماله في حديث المخلوق من
 و دریم شیفته بسین کوئی مردمان را و حال آنکه نیست او را در سخن خلق از
 الرب + المخلوق منها الكذب ومنه قوله تعالى ان هذا الاخلق الاولين
 حاجت خلق دنیا مروج است و از است فرود و از است سر بر سر مروج پیشینان
نظم و ذا ذمام وقت بالهدى منه + ولا ذمام له في مذهب العرب +
 دومم خداوند صد و فکر با بجان ذمه او مال آنکه نیست همواره در طریق عرب +
 الذمام الاول العهد والثاني جمع ذمة وهي البئر القليلة الماء
 و ذمام نخستین عاقبت دوم جمع ذمه است و آن بجا که آنک باشد آب او
 وعق بالمذهب المسلك اى ماله في البدن و البئر القليلة الماء **نظم**
 و مراد گشت بزمب را و را اى نیست او را در میان بجا بجا که آنک آب باشد باشد
 و هو في قوتی و لا استبانة قط ليدنه + و ليدنه مستبدين غير مجتبه بالدين
 و درم خداوند و تا قیام با هم میانشان که به نیمی او و نیمی او به یاست بجز بپوشده مراد از این برای
 الذقل ومنه قوله تعالى ما قطعتم من لينة **نظم** و ساجدا فوق محل غير
 زبون بر سر و از است قتل قاتل به بپوشده از برای او که بپوشده و ای می شتر که
 مکشوف + بما انى بل يله افضل القرب + الفحل الكصير المتخذ من محال النخل
 با که نمانده بود با آنچه آرد بکه می است آنرا به برین بپوشده فعل بودی که گفته شده از پوست خراشان
نظم و عاخذوا مولانا من ظال بعيد + مع التلطف والمعدور
 و دریم صند بپوشده که اندوه رساننده بود که را که خواست که صند را و او را بپوشده حال آنکه صند در

صَلَّيْكَمُ الْعَادِلُ الْخَائِفُ وَالْعَدُوُّ الْخَائِفُونَ نَعَمْ فَلِكُلِّ مَا جَاءَكُمْ مِنْ أَمْرِ فَلْيَفْرَقُوا بَيْنَ
الَّذِينَ يَدْعُونَ إِلَى الْفِتْنَةِ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ إِلَى الْإِسْلَامِ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ إِلَى الْفِتْنَةِ هُمُ الْمُنَافِقُونَ

وَالْمَايَهِي عَلَيْهِمَا حَى مُنْسَرِبًا + الْبَلْدَةُ الْفَرَجَةُ مَا بَيْنَ الْحَاجِيَيْنِ
عَلَى أَكْزَابِهِ وَهِيَ شَرْهِيحُهَا فِي سَلَابٍ + لَهُ بَنِي كَفَادُكَ دِيَانَهُ وَهُوَ ابْنُ دُرُوسَتِ

وتمشي الي القلعة قرية مدون الفخوص القلعة شجنت بيدكم
 ودمي كثرنا غيلة من علم الله كم كرهه شده است باكرهه

عیشہم من خُلسۃ السَّلَب + القرۃ بیت النمل والدلیل النمل
نمل النمل انزلہ علیہ مالہ ورواہہ، قرۃ بنی قانہ مورست ودریم بنی مور

الکبریتهم وکوکبا یثواری عند موتیه ال + انسان حق یوی نے
 دوہم سترہ گنہان میشد ہنگام دین او ہ مردم نامک دیدہ میشد اورا ہ

أَصْنَعُ الْحَبَّ وَالْكُوكَبُ النُّكَّةَ الْبَيْضَاءُ الَّتِي تَقَعُ فِي الْعَيْنِ وَالْإِنْسَانُ
يَزُولُ عَنْ جَاها + كُوكَبُ كُلِّ مَخْدُوعٍ كَمَا يَمُوتُ وَحُشْمُ الْإِنْسَانِ

ههنا الانسان العین نعلم ورونة قومت ماله خطر و نفس
 در اینجا بنی مردم چشم است ویم سرگشای قوت کرده شد ای که راه افتد بزند و ذوات

صاحبها المال الحبيب + الروضة مقدم الكاف شعر وصحيفة من نصائر
خلوة قلوب بال خوش نشود روضه بجزء عربی است دویم کاسه بزرگ از زر

خالص شربت + بعد الکاس بقیراط من الذهب + النصار ههنا شجر
خاص فرید شد ، پس ان شربت در وقت بامداد بمکاتوب مضامینا بخور
دردت

التبع وصية قول ابراهيم الخليل راس بان لشرب في قلع من فضاء عنى به
 خست از انت قول ابراهيم خفي گناه نيست بچكه بخفي هكاك از فضا راد گرفت بوسه

هذه نظم ومستمعينا بمختصا شريد فاعلم ما اظلمه من اعاديه
 ودرم بچ کشف شکله از قفسه کفر خیریه کو نزدیک شد بوسه از دشمن او

[illegible][illegible]

أَضْيَا فِي زَيْلَا كَمَا كَانَ أَشْهَدُ أَنَّمَا شَنِسَتْ أَخْرَمِيَّةَ قَارِ يَحْيِيَّةَ
 حَامَانِ مَرَا عَزَّكَ بَرَسَ كَتَّ كَرُوكِي مِيدِيمَ كَرَأَنَ حَبِيتْ حُوسِبَ بِخُومِست و شاد مَانِي
 حَاتِمِيَّةَ نَمَّ قَابِلَا يَوْجِهَ بَشَرَهَ لَيْسَتْ وَنُصْرَتَهَ تَرَوَقَ وَقَالَ يَا قَوْمِ
 حُوسِبَ بِمَا تَمَّتْ بَانُو عَاتِلِ شَدَّ بَارِدُ كَيْدِ كَشَادَ كَعِ اسْمُ قَشِيدَهَ تَارَكِي اَدُوهُ يَلِيهِ كُنْتِي اَي قَوْمِ
 اِنَّ اللَّيْلَ قَدْ اَجْلَوْذَ وَالنَّعَاسُ قَدْ اسْتَحْوَذَ قَا فَرَعُو اِلَى الْمَرَا قَدِي
 هَرَا كَتَّ شَبَّ بَحِيثِي زُودِي كَرَمِي وَفَوَابِ هَرَا كَتَّ ظَلَمَ نُوودَهَ مِيسَ بِنَاهُ وَجُودِي سُوَسَ خَوَا كَتَّ اَمَا
 قَا عَتَبِي وَطَلَا حَهَ الرَّاقِلِ لَيْسَتْ بِهَا شَا طَا وَتَبَعُوا اِنْتَا طَا قَتَعُوا
 وَفَيْتِ شَارِي اَسَاسِي شَ خُضْرَا تَا شَا نِيدَهَ شُوِي شَادَا سَنَاهَا دَكْشَتَهَ شُوِي شَادَا نَاهَا مِيسَ دَكْشَرِي
 مَا اُفْسِرِي وَبَيْسَهَلِ لَكُمُ الْمُتَعَسِّرِي عَفَا سَمَوَبِ كُلُّ مَلَا هَ وَتَعَسَّدَ
 هَرَا كَتَّ مِيسَ كَرَمِ اَسَانِ شُوودَ شَارَا نَجْمَ شَوَارَتِ هَرَا كَتَّ دَوَانَتِ هَرَا كَتَّ جِيزَا كَرَا اَنَدِي شُوودِي وَكَرَفَتِ
 وَسَادَهَ كَرَاهَهَ قَلَا وَسَنَّتِ الْاَجْفَانِ قَا عَفَتِ الصَّبِيْفَانِ
 بِالشَّ خَوَابِ خُودَا مِيسَ جُونِ خَوَابِ كَرَدِ يَلِكَمَا وَدَرِ خَوَابِ شَدَنَدَ حَامَانَا
 وَشَبَّ اِلَى النَّاقَةِ فَرَحَلَهَا تَمَّ اَرَحَلَهَا فَدَحَلَهَا وَقَالَ مُخَاطِبًا لَهَا
 نَعْلَمُ بِرُوحِي يَا نَانُ فَيَمِي وَخَلِي + وَادَلِي قَا وَبِي قَا سَيِّدِي
 شَهْرِي وَجِي اَمِي نَانَهَ مِيسَ كَرَمِ وَزُودِي كَرَمِ وَتَمَّ شَبَّ مِيسَ دُورَهَ دُشَبَ وَرُوزِ مِيسَ +
 حَتَّى انْقَضَا خَطَا اِيَمَرِ عَاهَا التَّلَوِي + قَتَعِي حِينَكَ وَتَسَعَّدِي +
 تَا كَتَّ بَالِ كَنَدِ هَرَا مِيسَ وَهَرَا كَتَّ اَدَا كَرَا تَوَا زَهَ + مِيسَ مِيسَ شُوِي اَكْكَهَ وَنَبِجَتِ شُوِي +
 قَتَا مَنِي اَنْ تَعْلَمِي اَوْ تَعْلَمِي + اِيَهَ قَدْ تَاكَ النَّفْسُ جَلِي وَاجْهَدِي
 وَدَامِي بَانِي اَزِيدَكِ تَمَارُودِي اَبَجْدُودِي + اَقْرَهَ كَرَمِ دَرِ قَاهَا كَرَمِ وَتَرَا جَانِ كُوشَشِ كَرَمِ + وَكُوشَشِ كَرَمِ +
 قَا وَبِي اَدِي مِيسَ قَدْ قَدْ قَدْ + قَا قَتَعِي بِالشَّ عِنْدَ الْمَوْرِ حَوَا
 وَطَعِ كَرَمِ جَرَمِ زَمِينِ هَرَا مِيسَ اَزْ زَمِينِ هَرَا + وَطَعَتِ كَرَمِ بَابِ اَكْكَ كَرَمِ تَرَهَ آبِ خُورُونِ + وَ

۳۵۳

تفسير القرآن الكريم
 طه
 اَضْيَا فِي زَيْلَا كَمَا كَانَ أَشْهَدُ أَنَّمَا شَنِسَتْ أَخْرَمِيَّةَ قَارِ يَحْيِيَّةَ
 حَامَانِ مَرَا عَزَّكَ بَرَسَ كَتَّ كَرُوكِي مِيدِيمَ كَرَأَنَ حَبِيتْ حُوسِبَ بِخُومِست و شاد مَانِي
 حَاتِمِيَّةَ نَمَّ قَابِلَا يَوْجِهَ بَشَرَهَ لَيْسَتْ وَنُصْرَتَهَ تَرَوَقَ وَقَالَ يَا قَوْمِ
 حُوسِبَ بِمَا تَمَّتْ بَانُو عَاتِلِ شَدَّ بَارِدُ كَيْدِ كَشَادَ كَعِ اسْمُ قَشِيدَهَ تَارَكِي اَدُوهُ يَلِيهِ كُنْتِي اَي قَوْمِ
 اِنَّ اللَّيْلَ قَدْ اَجْلَوْذَ وَالنَّعَاسُ قَدْ اسْتَحْوَذَ قَا فَرَعُو اِلَى الْمَرَا قَدِي
 هَرَا كَتَّ شَبَّ بَحِيثِي زُودِي كَرَمِي وَفَوَابِ هَرَا كَتَّ ظَلَمَ نُوودَهَ مِيسَ بِنَاهُ وَجُودِي سُوَسَ خَوَا كَتَّ اَمَا
 قَا عَتَبِي وَطَلَا حَهَ الرَّاقِلِ لَيْسَتْ بِهَا شَا طَا وَتَبَعُوا اِنْتَا طَا قَتَعُوا
 وَفَيْتِ شَارِي اَسَاسِي شَ خُضْرَا تَا شَا نِيدَهَ شُوِي شَادَا سَنَاهَا دَكْشَتَهَ شُوِي شَادَا نَاهَا مِيسَ دَكْشَرِي
 مَا اُفْسِرِي وَبَيْسَهَلِ لَكُمُ الْمُتَعَسِّرِي عَفَا سَمَوَبِ كُلُّ مَلَا هَ وَتَعَسَّدَ
 هَرَا كَتَّ مِيسَ كَرَمِ اَسَانِ شُوودَ شَارَا نَجْمَ شَوَارَتِ هَرَا كَتَّ دَوَانَتِ هَرَا كَتَّ جِيزَا كَرَا اَنَدِي شُوودِي وَكَرَفَتِ
 وَسَادَهَ كَرَاهَهَ قَلَا وَسَنَّتِ الْاَجْفَانِ قَا عَفَتِ الصَّبِيْفَانِ
 بِالشَّ خَوَابِ خُودَا مِيسَ جُونِ خَوَابِ كَرَدِ يَلِكَمَا وَدَرِ خَوَابِ شَدَنَدَ حَامَانَا
 وَشَبَّ اِلَى النَّاقَةِ فَرَحَلَهَا تَمَّ اَرَحَلَهَا فَدَحَلَهَا وَقَالَ مُخَاطِبًا لَهَا
 نَعْلَمُ بِرُوحِي يَا نَانُ فَيَمِي وَخَلِي + وَادَلِي قَا وَبِي قَا سَيِّدِي
 شَهْرِي وَجِي اَمِي نَانَهَ مِيسَ كَرَمِ وَزُودِي كَرَمِ وَتَمَّ شَبَّ مِيسَ دُورَهَ دُشَبَ وَرُوزِ مِيسَ +
 حَتَّى انْقَضَا خَطَا اِيَمَرِ عَاهَا التَّلَوِي + قَتَعِي حِينَكَ وَتَسَعَّدِي +
 تَا كَتَّ بَالِ كَنَدِ هَرَا مِيسَ وَهَرَا كَتَّ اَدَا كَرَا تَوَا زَهَ + مِيسَ مِيسَ شُوِي اَكْكَهَ وَنَبِجَتِ شُوِي +
 قَتَا مَنِي اَنْ تَعْلَمِي اَوْ تَعْلَمِي + اِيَهَ قَدْ تَاكَ النَّفْسُ جَلِي وَاجْهَدِي
 وَدَامِي بَانِي اَزِيدَكِ تَمَارُودِي اَبَجْدُودِي + اَقْرَهَ كَرَمِ دَرِ قَاهَا كَرَمِ وَتَرَا جَانِ كُوشَشِ كَرَمِ + وَكُوشَشِ كَرَمِ +
 قَا وَبِي اَدِي مِيسَ قَدْ قَدْ قَدْ + قَا قَتَعِي بِالشَّ عِنْدَ الْمَوْرِ حَوَا
 وَطَعِ كَرَمِ جَرَمِ زَمِينِ هَرَا مِيسَ اَزْ زَمِينِ هَرَا + وَطَعَتِ كَرَمِ بَابِ اَكْكَ كَرَمِ تَرَهَ آبِ خُورُونِ + وَ

جبل الزمان ووصف الجاهل فيها كوصف الواحد وقول فاعلموا ان السنين

جبل الزمان ووصف جمع دوران اسما ووصف واحد

أى النكاح قال الشاعر نظم النكاح فاعلموا ان السنين فمن يريد أكل الفواكه
أى أكل ثمرات شاعر آخر قوله سراسر كبر خواجه خود را به سبب ما كبر

شاكيا فليصطلح + ان الفواكه في السنين عيشة + وقال الشاعر ليقرب من شاكيا
يزيد من ثمراته سراسر كبر خواجه خود را به سبب ما كبر

ماكل + وقول وما كبر كالكلمات يعنى دالات القمر ودائرة الشمس
خود را به سبب ما كبر

تسمى الطفاة وقول مشوش الشعر يعنى المنديل من مشش بيد المنديل
تسمى الطفاة

إذا استعصم أقمينه قول امرئ القيس شعر مشش يا عتوف الحيا إذا كفتها
برگاهه كبر دست ادا زانست قول امرئ القيس

إذا نحن فمنا عن شوقه مضطرب + وقول مشش بها فوداه + أى صان
برگاهه ما مضطرب اذ كرت برانم برشته

من الشيب في لون الاشهب ومنه قول امرئ القيس ابعد الشجر
از بیری در رنگ سپید که بر سببی غالب باشد از انست قول امرئ القيس

قالت الحسنة لما جدتها شاب بعدى داس من افا شهب وقوله
گفت سماء خنساء برگاهه آدم نرودا پرش پس از من سر این دسب پیا شد

ربض حجرة يعنى ناهية فيقال في المثل لمن يشاء لك في الرخاء ويكافئ
أى كانه كفته میشود در مثل در حق كيكه شريك باشد در آرام و نعمت و كانه رفته

عبدت البلاء بربيع وسطا و ربض حجرة وقوله فاستعنى سمع السامر
برگاهه بربيع و غنم سمع و سمع السامر كرات

القصص
٣٥٤
سراسر كبر خواجه خود را به سبب ما كبر

فِي يَدِ الْعَمْرَةِ فَاجْتَمِعُوا فِيكَ اشْكُو جَوْرَ بَيْتِ الَّذِي لَمْ يَكُنْ بَيْتَ مَيْمُونٍ
 در دست او قرار داشت و بخت و سوا و گداز بستم شود خود را که چرخ خود است کبریا بگستر
 مَرَّةً وَكَلِمَةً تَقْضِي نَفْسَكَ وَحَقَّ ظَهْرُكَ بِالْحِمْرَةِ وَكَانَ عَبْدًا
 بگستر و کاش او هرگاه داد و کرد و داد و داد و سبک شد از پشت هرگاه اناخت سگ نمره + بود می بر
 لَكَ يَا يُوسُفُ فِي صِلَةِ الْحَجَّةِ بِالْعَمْرَةِ هَذَا عَلَى النَّبِيِّ مَدَّ ضَمَنِي
 ای یوسف ای یوسف + در پیوستگی نمودن حج بامر + اینست حال ملاوه انکه بگوید از انکه بگستر شد
 إِلَيْهِ لَمْ يَعْصِ لَهُ أَمْرًا قَمْرَةً أَمَّا أَلْفَةُ حُلْوَةً وَتُضَيِّ وَكَمَا فَرُتَةً
 بر می نمود که نمی کردم حکم او را + پس فرمان ده او را از اجابت شیرین + که خوش و گوار و یا از بد است
 مَرَّةً مِنْ قَبْلِ أَنْ أَعْلَعَ نَوْبَ الْحَيَا فِي طَاعَةِ السَّخِّ إِلَى مَرَّةً فَقَالَ
 مرغ + پیش از آنکه دور کنم + حاضر شمر را + در فرمانبری هر که غیظانست + پس گفت
 لَمْ يَلْقَا ضِيًّا قَدْ سَمِعْتَ مَا عَرَفْتَ إِلَيْهِ وَتَوَقَّعْتَ نَكَ عَلَيْهِ تَجَانِبَ مَا
 او را قاضی هر آنکه شنیدی آنچه نسبت کرد ترا بکبر و ترسانید ترا بران پس نگار که کن آنچه
 عَرَفْتَ وَحَادِلَانِ تَقَرُّكَ وَتَعْرِفُ جَنَّا السَّخِّ عَلَى نَفْسَانِهِ وَجَعَلَ
 حکایت ترا و بر سرانیکه شنیدی و جگر کرده شود پیش است بر ترا از داس خود و روان کرد
 يَسْبُوحُ نَفْسَانِهِ وَقَالَ لَقَدْ اسْتَمِعْتُ عَدَاكَ الدَّمُ قَوْلَ أَمْرِهِ يُؤْخِضُ فَمَا
 چه بگویم خود را و گفت اینست بخوار کند ترا بگفتن من خود را که چه بگویند ترا در هر یک
 لَا يَهْمُ عُدَّةً وَدَلِيلًا مَا عَصَيْتُ عَنْهَا فَرَى وَلَا هَوَايَ ظَنِّي قَضَى نَدَّةً
 اینست از نیت او و او را که بگوید که در گذرد و ندانم از او را مدوات + و از نیکبختی من او را + او را که بیان خود را
 فَإِنَّمَا الدُّهْرُ عَدَا صَوْفُهُ قَابَ بَيْنَا الدُّهْرُ وَالْأَمْرَةَ وَتَجَرَّتْ قَفَرُ كَمَا
 و در نهایت که نامه از او گذشت که در غایت پس و از او فراموش و او را و برین من مالی است چنانکه
 حَيْدَهَا + عَطْلٌ مِنَ الْحِرَّةِ وَالشَّدَّةُ وَكَذَلِكَ مِنْ قُلْ أَرَى فِي
 گردن او و کار است + از زنجیر و زور + و بود من ازین که بگیدیم در

در دست او قرار داشت و بخت و سوا و گداز بستم شود خود را که چرخ خود است کبریا بگستر
 مَرَّةً وَكَلِمَةً تَقْضِي نَفْسَكَ وَحَقَّ ظَهْرُكَ بِالْحِمْرَةِ وَكَانَ عَبْدًا
 بگستر و کاش او هرگاه داد و کرد و داد و داد و سبک شد از پشت هرگاه اناخت سگ نمره + بود می بر
 لَكَ يَا يُوسُفُ فِي صِلَةِ الْحَجَّةِ بِالْعَمْرَةِ هَذَا عَلَى النَّبِيِّ مَدَّ ضَمَنِي
 ای یوسف ای یوسف + در پیوستگی نمودن حج بامر + اینست حال ملاوه انکه بگوید از انکه بگستر شد
 إِلَيْهِ لَمْ يَعْصِ لَهُ أَمْرًا قَمْرَةً أَمَّا أَلْفَةُ حُلْوَةً وَتُضَيِّ وَكَمَا فَرُتَةً
 بر می نمود که نمی کردم حکم او را + پس فرمان ده او را از اجابت شیرین + که خوش و گوار و یا از بد است
 مَرَّةً مِنْ قَبْلِ أَنْ أَعْلَعَ نَوْبَ الْحَيَا فِي طَاعَةِ السَّخِّ إِلَى مَرَّةً فَقَالَ
 مرغ + پیش از آنکه دور کنم + حاضر شمر را + در فرمانبری هر که غیظانست + پس گفت
 لَمْ يَلْقَا ضِيًّا قَدْ سَمِعْتَ مَا عَرَفْتَ إِلَيْهِ وَتَوَقَّعْتَ نَكَ عَلَيْهِ تَجَانِبَ مَا
 او را قاضی هر آنکه شنیدی آنچه نسبت کرد ترا بکبر و ترسانید ترا بران پس نگار که کن آنچه
 عَرَفْتَ وَحَادِلَانِ تَقَرُّكَ وَتَعْرِفُ جَنَّا السَّخِّ عَلَى نَفْسَانِهِ وَجَعَلَ
 حکایت ترا و بر سرانیکه شنیدی و جگر کرده شود پیش است بر ترا از داس خود و روان کرد
 يَسْبُوحُ نَفْسَانِهِ وَقَالَ لَقَدْ اسْتَمِعْتُ عَدَاكَ الدَّمُ قَوْلَ أَمْرِهِ يُؤْخِضُ فَمَا
 چه بگویم خود را و گفت اینست بخوار کند ترا بگفتن من خود را که چه بگویند ترا در هر یک
 لَا يَهْمُ عُدَّةً وَدَلِيلًا مَا عَصَيْتُ عَنْهَا فَرَى وَلَا هَوَايَ ظَنِّي قَضَى نَدَّةً
 اینست از نیت او و او را که بگوید که در گذرد و ندانم از او را مدوات + و از نیکبختی من او را + او را که بیان خود را
 فَإِنَّمَا الدُّهْرُ عَدَا صَوْفُهُ قَابَ بَيْنَا الدُّهْرُ وَالْأَمْرَةَ وَتَجَرَّتْ قَفَرُ كَمَا
 و در نهایت که نامه از او گذشت که در غایت پس و از او فراموش و او را و برین من مالی است چنانکه
 حَيْدَهَا + عَطْلٌ مِنَ الْحِرَّةِ وَالشَّدَّةُ وَكَذَلِكَ مِنْ قُلْ أَرَى فِي
 گردن او و کار است + از زنجیر و زور + و بود من ازین که بگیدیم در

المهوى + و جديده لاي بني عذده + محمد بن الله هجرات الله في هجرات
 عفت اخذ حذره + و تملك عن حرق لا دغبه + عنه ولكن اتفق
 بديره كغيره بديره را + و در گدوم اگشت خود را زيده ايشي + انو و لكن بديره بگير
 بديره + فلا تترك من هذه حاله + و اعطى عليه + و احمل هذا
 نعم اورا + پس هر زني كه كسي را كه آيا حال او + و در و ان كن بود + و در ان كن كلام بياور اورا +
 قال فالظلت المرأة من مقالته و انتضيت الحجة لجداله و قالت له
 گفت حوايت كنند پس با نكشيد زني از كنش خود و در كنشيد + وليكن ابراي خببت او گفت اورا
 و ليك يام ثعان يام من هو لا طعام و لا طعان ان تنفق بالولد ذرعا
 داي ترا اي من اي كيك او كنم كه طعام دهند ماست و در نيز هزنده آيك كيك بوي كنم و در نيز
 و ليك كولة تمر عني لقد ضل فك و لخطاء سمعك و سمعت نفسك
 حال آنكه هر روز دره را چراگاه ماست هر آنكه او كم كرد انش تو و خطا كرد تو و بغير خود نفس تو
 و شقيت بك عرسك فقال لها القاضى اما انت فلو جادلت
 و در نيز شد سبب تو زنا تو پس گفت اورا قاضى مگر تو اگر خصومت كني
 الحسناء لا تشنن عليك خرساء و اما هو فان كان صدق في زعمه
 يا سماء خست او هر آنكه بر گرد از تو گنگ + وليكن او پس اگر راست بگفت + در دعوت خود
 و دعوى عذمه فله في حق عذبه ما يستغل عن ذنبه فاطوقت
 و دعوى نادوى غميش اورا داده ام كه مگر و در نيز است كه با نيز اورا و از نيزه او بپس نمود انگه
 تنظرك فبدا لا تجميع حوائج قلنا قد باجها الحفرا و حان
 بجا كيميد بديره بگيرش با نيزه را + و نيزه كلام را تا آنكه بگيريم هر آنكه بگيرش او را را حيا يا غالب شد
 بها الظفر فقال لها السمع نفسك ان زحرفنا و كنتم ما عرفت
 اورا و در نيزه هر بگيرش اورا پس بجا بياي + و در نيزه را راست كني من باي اينها داري چيز را كه شناسختي

س ۳۴

فلا تترك من هذه حاله + و اعطى عليه + و احمل هذا
 نعم اورا + پس هر زني كه كسي را كه آيا حال او + و در و ان كن بود + و در ان كن كلام بياور اورا +
 قال فالظلت المرأة من مقالته و انتضيت الحجة لجداله و قالت له
 گفت حوايت كنند پس با نكشيد زني از كنش خود و در كنشيد + وليكن ابراي خببت او گفت اورا
 و ليك يام ثعان يام من هو لا طعام و لا طعان ان تنفق بالولد ذرعا
 داي ترا اي من اي كيك او كنم كه طعام دهند ماست و در نيز هزنده آيك كيك بوي كنم و در نيز
 و ليك كولة تمر عني لقد ضل فك و لخطاء سمعك و سمعت نفسك
 حال آنكه هر روز دره را چراگاه ماست هر آنكه او كم كرد انش تو و خطا كرد تو و بغير خود نفس تو
 و شقيت بك عرسك فقال لها القاضى اما انت فلو جادلت
 و در نيز شد سبب تو زنا تو پس گفت اورا قاضى مگر تو اگر خصومت كني
 الحسناء لا تشنن عليك خرساء و اما هو فان كان صدق في زعمه
 يا سماء خست او هر آنكه بر گرد از تو گنگ + وليكن او پس اگر راست بگفت + در دعوت خود
 و دعوى عذمه فله في حق عذبه ما يستغل عن ذنبه فاطوقت
 و دعوى نادوى غميش اورا داده ام كه مگر و در نيز است كه با نيز اورا و از نيزه او بپس نمود انگه
 تنظرك فبدا لا تجميع حوائج قلنا قد باجها الحفرا و حان
 بجا كيميد بديره بگيرش با نيزه را + و نيزه كلام را تا آنكه بگيريم هر آنكه بگيرش او را را حيا يا غالب شد
 بها الظفر فقال لها السمع نفسك ان زحرفنا و كنتم ما عرفت
 اورا و در نيزه هر بگيرش اورا پس بجا بياي + و در نيزه را راست كني من باي اينها داري چيز را كه شناسختي

سَوَى مَا لِعَيْنِي بِطَبَاقِهِ ثُمَّ قَالَ أَمَّا أَنْتَ الْغَلِيظُ أَشْرَفُ صِنَاعَةٍ
بجزو دیگر برای تو خوشی است که نیست در حق من نه باز گفت ایگاه منو که هر آینه آفرین نیکوترین هنرست

وَأَرْجَى صِنَاعَةٍ وَأَفْضَلُ لِبَاعَةِ دَوَائِحِ شَفَاعَةِ وَرَبِّهِ ذُو الْقَرَّةِ مَطَاعٌ وَهَدِيَّةٌ
و من در حق من باری است و بزرگترین نیست و سودمند ترست که کار دارد و صاحبی است خداوند است که فرمان می کرده و خود را

مُسَاعِدٌ وَنِعْمَ مَطَوَاعٌ يَسْطِرُ نَسِيغًا مَيِّتٌ يَرْثُ تَرْثِيكَ وَرَبِّهِ
همچو است و نیکو سپارنده ای که فرمان می کند و فرمان می یابد و می یابد که هر چه را می یابد که باری را بجزو راست کردن و وزیر

وَيُكَلِّمُ كَعَلْمٍ قَدِيرٌ وَيُنْشِئُ يَدِي مُلْكٍ كَبِيرٍ لَوْ أَنَّكَ تَعْرِفُ فِي أَمَدٍ
و حکم را می یکنم و حکم را می یابد و توانا و مانند حیا شد با خداوند ملک بزرگ اگر بدینکه او حق نشود و زمان

يَسِيرٌ وَيُسَبِّحُ بِحَقِّ شَهَادَةٍ يَنْقَلِبُ بِعَقْلِ صَغِيرٍ وَلَا يَنْتَبِهُكَ مِثْلُ خَيْرٍ
آنرا که و موصوف شود بپادشاهی نشود و بزرگردد بجزو کوچک و آگاهانه بود که ترا کسی مانند او

فَقُلْتُ تَأَلَّى أَنْتَ كَلْبٌ أَلَا أَمَرَ وَعَلَّمَكَ أَعْلَامُ وَالسَّاهِرُ لِلْأَعْيُ
بس ختم بنهاد و رسید که توانای حال را زانویی نشود و بر خورشید است و دماس و دگر بازی کننده

وَالْأَهْلَامُ قَالُوا ذَلِكَ لَهُ سُبُلُ الْكَلَامِ ثُمَّ لَمْ يَأْتِ مُعْتَكِفًا بِبَنَادِيَةٍ مُعْتَرِفًا
بجزو ای و آسان که در سخنهای او هر چه سخن بپوشد و بپوشد و بپوشد و در مجلس او و دگر غده میشت

مِنْ سَبِيلِ وَادِيَةٍ إِلَى أَنْ غَابَتْ الْيَا مَالِغُ ثُمَّ تَابَتْ الْأَحْدَاثُ الْعَبْرُ
از سبیل نهر او تا آنکه گذشت زمانهای نیک و خوب و باز آمد آسیمیهای سخت و دشوار

فَفَأَنَّقَهُ وَلَعِنِي الْعَبْرُ الْمَقَامَةُ السَّابِعَةُ وَالْأَرْبَعُونَ الْحَرِيَّةُ
پس بعد از آنکه از حال باری که سخن بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من

أَذَلَّ الْحَارِثُ بْنُ هَامٍ قَالَ لَحْنْتُ إِلَى الْحَمَامَةِ وَأَنَا فِي الْحَمَامَةِ فَأَرْشِدْتُ
تا آنکه کرد حارث پسر هام گفت من حنم بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من

إِلَى شَيْخٍ يَحْمِي بِلَطَافَةٍ وَيَسْفِرُ عَنْ نَفَاقَةٍ فَبَدَّتْ عَلَيْكَ لَا مَضَارَةَ
بپوشد که حکایت میکرد بزمی و آسانی و ظاهر میکرد بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من

السان من
سبب کلام من
بجزو ای و آسان که در سخنهای او هر چه سخن بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من
فَفَأَنَّقَهُ وَلَعِنِي الْعَبْرُ الْمَقَامَةُ السَّابِعَةُ وَالْأَرْبَعُونَ الْحَرِيَّةُ
پس بعد از آنکه از حال باری که سخن بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من
أَذَلَّ الْحَارِثُ بْنُ هَامٍ قَالَ لَحْنْتُ إِلَى الْحَمَامَةِ وَأَنَا فِي الْحَمَامَةِ فَأَرْشِدْتُ
تا آنکه کرد حارث پسر هام گفت من حنم بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من
إِلَى شَيْخٍ يَحْمِي بِلَطَافَةٍ وَيَسْفِرُ عَنْ نَفَاقَةٍ فَبَدَّتْ عَلَيْكَ لَا مَضَارَةَ
بپوشد که حکایت میکرد بزمی و آسانی و ظاهر میکرد بپوشد و بپوشد و بپوشد و در حق من و در حق من

وَحَزَنَ الْقَلْبُ فِي النَّفْسِ لِحُلِيِّ قَاوَعَيْسٍ كَوَلَّى قَاعَتِي عِيٍّ وَلَا قَتْلَ الْفَقِي
وہاں دشن چول دریاں نکوت

قَالَتِي حَرَّمَ صَوْعَ الْمَيْمَنِ كَمَا حَرَّمَ صَيْدَ الْكُهْمَانِ إِلَى لَا قَلْبُ مِّنْ
قسم خدا کے حرام کرو آراستن دروغ چاکر حرام کہو شکار مکر مدینہ ہر اکسین علسی ترم از

إِنَّ يَوْمَئِذٍ فَتَقِي نَسِيلَ تَلْعَقِي وَالنَّظَرُ فِي الْإِسْعَتِي فَقَالَ لَهُ الشَّعْبُ وَتَحَاكُّ لَّانَ
بچہ دوزخہ پس خدا کرے با خطا کرش من عملت دہم از ان زمانہ انگریز ملک از سچ و ای ہی تو ہر آنکہ

مَثَلُ الْوَعْدِ لَكُمْ نَسِيرٌ الْفُؤَادُ هُوَ يَأْنِ أَنْ يُدْلِكَ الْعَطَبُ أَعِيدَ لَكُمْ مِنْهُ الطَّبِيبُ
مثل خدا ترسین دخت غمناک لودا رستہ یا عا یکہ یا عا ہا ہا کی یا عا نشود از دخت رستہ تر

فَمَا يَدِينِي الْيَحْصُلُ مِنْ عَوْدِ لَعَجَتِي تَمَّ حَصْلُ مِنْهُ عَلَى ضَرْبِ ثَمَا الثَّغَةِ
پس میرا کہہ مرگا کہ با مال میرا از رخ تو میرا یا نام از ہر بیماری پسر بہ بیت اتحاد

بِأَنَّكَ حِينَ تَقْبَلُ سَتَقِي بِمَا تَعْدُو وَكَدَّ صَالَا لَعْدَا دَا كَالْجَحِيلِ فِي حَكِيَةٍ
بیکہ کہہ آئندہ تو جبکہ در دوشی ہا کی بیکہ کہہ دھو کی مال کہ کہہ بیکہ فانی چہ نہیں در آرایش وفت

هَذَا الْجَحِيلُ حَفَا رَحَى بِاللَّهِ مِنَ التَّعْدِيَةِ بِمَعْدِلٍ إِلَى حَيْثُ يَعْوِي الدَّيْثُ كَالْ
ابن میان پسر مت دہم یا ہی خدا از عذاب دادنت کہہ کن سوی ہا کی آواز کند کہ کہہ راوے

فَاسْتَوَى لَعْدَا لَكُمْ إِلَيْهِ وَقَالَ لَعْلَهُ الْجَحِيلُ عَلَيْهِ قَالَ لَعَالَهُ مَا يَحْتَسِبُ
پس استوار شد چہ ان بوسے او بحالیکہ غالب شدہ بود حیرت از فرم کرد کہ گفت ادا ہند کہ سے شکند

بِالْهَدْمِ غَيْرِ الْحَسَنِ الْوَعْدِ لَا يَدْعُو لَعْدَا لَكُمْ الْوَضِيعُ الْقَدِيرُ
پس ہر را بجز فرومایہ ناکس و دنیاویہ آب پز فانی گردم فرومایہ و بہت کم قدر

قُلُو عَوْنَتِي مَنَ اَنَا اَلْمَا سَمِعْتَنِي لَكِنَّكَ تَجْهَلُ فَقُلْتَ مَا قُلْتَ وَ
داگر من خفا کریم سہم آنکہ میرا نیدہ اس منی ہر دہم کہ تو نیلے پس گئی را بچہ گئے

وَجَبَّ أَنْ تَسْجُدَ بَلَّتْ قَمَاحُ الْعَرَبَةِ وَالْإِفْلَاقُ حَاسِنٌ قَوْلُ
و جببت ایکہ سہم گشتا بشیدی چہ زنت نہ نہر دہیے و چہ نیکوست گفتا

وہاں دشن چول دریاں نکوت
قسم خدا کے حرام کرو آراستن دروغ چاکر حرام کہو شکار مکر مدینہ ہر اکسین علسی ترم از
بچہ دوزخہ پس خدا کرے با خطا کرش من عملت دہم از ان زمانہ انگریز ملک از سچ و ای ہی تو ہر آنکہ
مثل خدا ترسین دخت غمناک لودا رستہ یا عا یکہ یا عا ہا ہا کی یا عا نشود از دخت رستہ تر
پس میرا کہہ مرگا کہ با مال میرا از رخ تو میرا یا نام از ہر بیماری پسر بہ بیت اتحاد
بیکہ کہہ آئندہ تو جبکہ در دوشی ہا کی بیکہ کہہ دھو کی مال کہ کہہ بیکہ فانی چہ نہیں در آرایش وفت
ابن میان پسر مت دہم یا ہی خدا از عذاب دادنت کہہ کن سوی ہا کی آواز کند کہ کہہ راوے
پس استوار شد چہ ان بوسے او بحالیکہ غالب شدہ بود حیرت از فرم کرد کہ گفت ادا ہند کہ سے شکند
پس ہر را بجز فرومایہ ناکس و دنیاویہ آب پز فانی گردم فرومایہ و بہت کم قدر
داگر من خفا کریم سہم آنکہ میرا نیدہ اس منی ہر دہم کہ تو نیلے پس گئی را بچہ گئے
و جببت ایکہ سہم گشتا بشیدی چہ زنت نہ نہر دہیے و چہ نیکوست گفتا

مَا دَعَى مَخْصُوبَ طَرَفِهِ فِي وَصْعِكَ ثُمَّ دَخَلَ إِلَيْهِ وَانْشَدَ نَظْمَ

السيدي را پس باین نود و ششم خود را در پیش آورد باز نزدیک شد ازین دو خواند

كَبُذَّ نَائِبَ خُدَعِي وَخَلَّيْ + وَمَا جَرَى بَيْنِي وَبَيْنَ سَعَتِي + حَتَّى

بچه میزبان من و خدای من و آنچه رفت میان من و میان من تا آنکه

إِنْ شَأْنُ قَاتِلِيَا الْحَصْلِ + لَأَعْيَ بِيَاضُ الْحَصْبِ بَعْدَ الْحَمْلِ + بِاللَّهِ يَا فَخْرِي

اگرستیز و زنده بمانم بچهره او ای زاری ای پسر از خشک سال بخدا ای فخر من

قُلْ لِي بِهَلْ بَصُرْتُ عَيْنًا وَدُمْتُ مِثْلِي + وَبَفَيْحِ الرُّقِيَةِ كُلِّ قُلْ بَدَلِي سَيِّئِي السَّجَرِ كُلِّ

گویم آیا دیدم چشمی که من را همچون من کرد یا نه باین هر قتل و پرده و پند و ناسخ

عَقْلِي + وَتَمَعْنِ الْجَدْمَاءُ الْعَرْلَ + لَا يَكُنْ الْإِسْكَدَرِيُّ قَبْلِي فَالْقَتْلُ قَدِيدُهُ

خود و غمزدار من است یا پسر اگر باشد او را تو ای اسکندر پیش ازین پس از من که با او

أَمَامَ الْوَلَدِ وَالْفَضْلُ لِلْوَالِدِ الْبَاطِلُ + قَالَ لَرَوَيْتُ فَتَمَعْنِي الْجَوْنَةُ عَلَيْهِ وَارْتَفَعِي

پیش از من و فضل پدر من است یا پسر گفت ای پسر که مرا شورش بر او بداد و او مرا

لَهُ شَيْخًا الْمَشَاكِلَ تَقَعُّ عَلَى الْإِسْدَالِ وَلَا تَخَافُ بِالْأَذَلِّ قَاعُ عَصَا

که از من است یا پسر که مرا شورش بر او بداد و او مرا شورش بر او بداد و او مرا

سَمِعْتُ وَكَيْفَ عَاقَبْتُمْ وَقَالَ كُلُّ الْجَدْمَاءِ يَحْدِي لِحَافِي لَوْعَةٍ ثُمَّ قَاصَّ نِي مَقَاصَاةَ

شنیدم و چگونه عاقبت من کرد و گفت هر جد و پند را می برد به من و او را با او بداد و او مرا

الْمُهَانِ وَتَطْلُقُ فَرَانَهُ كَرَمِي بِي بَعْدَ أَنْ قَالَ لِقَاسِمِ بْنِ عَلِيٍّ حَمَلَهُ

خوار و رفت و پند را می برد به من و او را با او بداد و او مرا شورش بر او بداد و او مرا

قَدْ أَدْعَتْ هَذِهِ الْقَامَةَ بَضْعَةً عَشْرًا مِنْ أَسَالِ الْعَرَبِ هَذَا أَقْرَبُ مِنْهَا

که از من است یا پسر که مرا شورش بر او بداد و او مرا شورش بر او بداد و او مرا

وَالْأَخْلَاءُ يَكْتَسِبُ عَلَى مَنْ يَكْتَسِبُ أَمَا قَوْلُهُ بَطَأٌ فَيَدْفَعُهُمْ مَوْلَى عَاشِيَةِ

و از من است یا پسر که مرا شورش بر او بداد و او مرا شورش بر او بداد و او مرا

و از من است یا پسر که مرا شورش بر او بداد و او مرا شورش بر او بداد و او مرا

و از من است یا پسر که مرا شورش بر او بداد و او مرا شورش بر او بداد و او مرا

بَيْنَ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ وَكَانَتْ بَعَثَتْ إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُقْتَنَسَ بِهَا نَأْلُ الْقَضَةِ
 دختر سعد بن امری و خاصیت و عاشق فرستاده بود او را بپدیده تا بیاید برای او آتش پس قدر کرد
 مَوْصُوفًا قَامَ بِهَا سَنَةً ثُمَّ جَاءَهَا بَعْدَ السَّنَةِ لِيَشْتَدَّ مَعَهُ حَرٌّ فَحَتَبَ لَدَا
 کاهن را و خانه را با سالی باز آمد نزدیک او پس از سال که میوه پیدا افتاد آنرا در بر آتش شد و افتاد
 مِنْهُ فَقَالَ لَنَعْسَتِ الْعَجَلَةُ وَأَمَّا ذَاتُ النَّجْمَيْنِ فَفِي أَمْرٍ أَقْرَبُ مِنْ تَمِ الْخَبَرِ لَعَلَّهَا
 از او بگفت فلک شود شتابی کند و لیکن ذات النجمین پس آن زنیت از ترسم سعد بن امری
 حَصَرَتْ سُوقَ عَكَاظٍ وَمَعَهَا نَحْيَا سَمْنٌ فَاسْتَقْبَلَ بِهَا خَوَاتِمُ بَنِي جَبِينِ
 حاضر شد بازار و با او دو مشک در حق بود پس بخت خواست که بیاید پس بخت
 الْأَضْدَارِيُّ لِيَبْتَاعَهَا فَبَعَثَ أَحَدَهَا قَدْ أَقْبَهُ وَدَفَعَهُ إِلَيْهَا فَأَمْسَكَتُهُ
 الضداری تا بخرد هر دو مشک را از او پس یکی را از او بخرید و او را داد و او را پس زن گرفت آنرا
 وَاحِدَ بِيَدِهَا ثُمَّ قَامَ الْأَرْدُ قَدْ دَفَعَهُ إِلَيْهَا فَأَمْسَكَتُهُ بِيَدِهَا
 یکی از او دست خود را گذاشت بر او و او را داد آنرا زن پس گرفت آنرا دست
 الْأُخْرَى ثُمَّ عَسَيْتُهَا وَهِيَ لَا تَقْدِرُ عَلَى الدَّفْعِ عَنْ نَفْسِهَا لِحِفْظِهَا حَمَمَ
 دیگر خود را گرفت او را داد و توانا می داشت بر دور کردن از نفس خدایب نگهداشتن او و زمین
 النَّجْمَيْنِ وَشَتَّهَا عَلَى السَّمْنِ فَلَمَّا قَامَ عَنْهَا قَالَتْ لَهَا إِنَّكَ قَضَيْتَ بِي الْمَثْلَ
 از او دو مشک را و از عمل او بر روغن پس چون قانع شد از او گفت زن بسیار را و او را بپدیده و بدو شکست
 فَبَيْنَ تَنْغِيلٍ وَهِيَ فِي هَذَا الْمَثْلِ مَفْعُولَةٌ لِأَنَّهَا شَوَّلَتْ قَاكْتُ لَهَا كَمَا لَمْ يَلْقَ عَلَى
 در آن کجاست مشغول بود و آنرا برین مثل تحول است که او مشغول کرد و خود بیشتر از مشغول که بر وزن
 الْحَلَّ نَاتِي مِنْ فِعْلِ الْفَاعِلِ حَمَمَ قَوْلُهُ أَتَفِي فِي السَّمَاءِ وَارْتِثَ فِي الْمَاءِ فَيَصِيرُ
 مثل می آید از فعل فاعل و لیکن قول و لاف فی السماء و است فی الماء پس در حدیث
 هَذَا الْمَثْلُ بَيْنَ يَدَيْكَ وَمَا لَا يَصْغُرُ فَعَلًا وَأَمَّا قَوْلُهُ أَفْرَغَ مِنْ حِمَامٍ سَابِطٍ
 این مثل در حق کسیکه بپزد کند و در حق خود بپزد و در کار و لیکن قول او افراغ من حمام سابط

۳۸۶
 ۳۸۶

طَالَمَا سَاعَدْتُمُوهُمْ فَاصْبِرْ مُسْعِدًا ۖ يَفْقَهُ اللَّهُ كَيْفَ يَنْتَهِ مَا كَانَ عَوْدًا

بصحت که موانع کرده زمانه و گفتم نیک بخت پس راست خدا نیکو در گذر کند آنچه خود کرده بود

بِأَوَّلِ الزَّمَانِ أَلْفَضًا ۖ بَعْدَ مَعْنَى تَوَلَّى ۖ فَاصْبِرْ حَافِظًا ۖ مِنْ مَصَادِقُوهُ

بهاجمه به اول از زمان پس اولی که پیداشد پس ملال نباشند عیال سردا که با خند ادرا

مُحَلِّلٌ وَحَافِظٌ ۖ مَا لَمْ يَسْتَرْبِهْ لِي ۖ وَمَا بَدَأَ قَطُّ وَحْتُ فِي السَّبِيلِ ۖ كَيْفَ يَكُونُ

مسلمان ناگزیده ای که چنان بود مرد و آنچه ظاهر بود پس اقدام در شغل و در کرده راقده

أَجِدْتَنِي لِلنَّاسِ بَعْدَ مَا كُنْتُ مِنْ قَبْلِ مُجْتَدِي ۖ فَقَدْ بَلَغْتُ خُصَاصَةً ۖ أَتَمَّقُ لَهَا

عالمی هم از مردم پس آنکه بود پیش از من ظاهر شده و در به نزدیکی که گفته کردم برای او

الرَّحْمَى ۖ وَالْبَلَاءُ الَّذِي بِهِ ۖ بِشَيْءٍ أُنْصِي تَبَدُّدًا ۖ أَوْ اسْتِغْنَاءً ۖ بَنَيْتُ لِي ۖ وَفِيهَا

پاک را و بولگی که با و عجله نیست بر پرتابش بر که رفتن و بصره که گفته کرد برای او

لَتَجِدَنِي ۖ فَاسْتَبِينَ حَقَّقْتُ صَدَّقَ ۖ إِلَى ضَرْفِي يَدَا ۖ وَتَاجَنِي مِنَ الزَّمَانِ فَقَدْ جَافَرُ

تا فضا داده بود پس دامن برای مردار آنکه بیوی بیگن شده و پیاده مرا از روزی که بر این شهر آمد

فَعَتَدِي ۖ وَطَعْتُ عَلَى ۖ وَكُنَّا ۖ اِلَّا اَبْتَقِي ۖ بِنِزَالِهَا ۖ فَبَدَأَ شَيْءٌ لِي ۖ لَمْ يَكُنْ عَنِّي

و قصد داشت و ای آن که بر دامنیدن و در من از دست دشمنان پس بر چرخیدن آن که تا در آن

فَقَبِلْتُ ۖ اِلَّا بَالَةً ۖ مِمَّنْ تَهَلَّلَ ۖ وَهَوَّ كَفَّارَةً ۖ اِنْ ۖ نَاَعَ ۖ مِنْ بَعْدِ مَا هَتَدِي ۖ وَطَلَبَ

و قبول نمود و هیچ نیل آنکه که پیش از آنکه کاره است برای کسی که بر دامن آنکه یاف و هر آنکه

فَمَتُّ مُنْشِدًا ۖ فَلَقَدْ هَمْتُ مُنْشِدًا ۖ فَاقْبَلُ الصَّبْرَ ۖ اِلَّا بِأَيِّ وَاشْكُرْ لِي ۖ هَدِي ۖ

اگر بگویم شرفمند بودم پس آنکه که پیش از آنکه کاره است برای کسی که بر دامن آنکه یاف و هر آنکه

وَاسْمُ الْاِنْ الَّذِي يَنْتَسِقُ لِحَدِّ ۖ اِلَّا ۖ وَكَانَ بَوَلَّيْتُ ۖ فَلَمَّا كُنْتُ هَذِهِ فِي حَوَاطِمِ

و از آن که با یکدیگر که آسان باشد شود و شوی گفت ای عزیز پس بگو برای ما این که از آن که خود را

الْمَسْئُولُ صِدْقٌ كَقِي ۖ بِنَاغَةِ الْعَرَمِ ۖ اِلَى الْكُرْمِ ۖ بِوَأَسَاطِي ۖ وَدَغْبَةٍ

خواسته شده که قصیده مرا بر آید و از خواست من که پیش من و در جبهه داد ادرا

و در وقتیکه از آن که با یکدیگر که آسان باشد شود و شوی گفت ای عزیز پس بگو برای ما این که از آن که خود را

و از آن که با یکدیگر که آسان باشد شود و شوی گفت ای عزیز پس بگو برای ما این که از آن که خود را

و از آن که با یکدیگر که آسان باشد شود و شوی گفت ای عزیز پس بگو برای ما این که از آن که خود را

اَيُّهَا اَوْفِقْ وَانْفَعْ كَمَا جُمِلَتْ مِنْهَا مَعِيشَةٌ وَلَا اَسْتَغْدِتُ فِيهَا عَيْشَةً كَمَا
 كَرِهِيَ اَنَا سَلَوْتُ اَوْ رَفَعْتُ دَبْرَهُ تَرَسْتُ بِسِرِّهِ يَخْتَلِجُ فِي شَيْءٍ يَكْبُرُ وَيُخَيِّرُ اِيَّاهُ اَنْتُمْ دَرَانُ زَعَمُكَ سَيِّئٌ لَكِنْ
 لَخَصَّ الْوَلَايَاتُ وَخُطِّسَ الْاِمْدَانُ كَمَا صُنْعَاتُ الْاَحَادِمِ وَالْفَيْ الْمُنْتَسِجِ وَالظَّالِمِ
 قَدَرُهُ كَالْحُوتِ يَدْرِي كَيْدًا وَفَرَاغًا نِيْمًا بِسِرِّهِ خَوَابِهَا يَشْرُوهُ اَسْهَابُ زَالٍ ثَوْدُهُ مَجِبٌ تَارِي
 فَنَاهَيْكَ غَضَّةٌ مِمَّا كَرِهَ الْفَطَامُ وَهَاطَمَا يَصْنَعُ الْيَتَامُ كَتَّ فَعَرَضَهُ لِحَا طَرَاتُ
 وَهِنْدَتُ عَمَّا زَادَهُ تَحِيٍّ اَزْخِيرَ بَارُكَتُنْ وَلَكِنْ مَا هِيَ سَوْدُ اَكْرَبَا بِسِرِّ نَشَانِ اسْتَبْرَأَتْ رَهْمَا
 وَطَعْنَةُ لَلْعَالِ كَلَّتْ وَمَا اَسْهَبَهَا بِالطَّبِيعِ لَلطَّيْلِ كَلَّتْ وَهَاطَمَا اَتَّخَذَ الضَّيِّيعُ
 وَخُورُ دُمْتَ بَرَاكِرُزَنْ وَخُشَّ سَهَابَتُ دَلَايَلِ اِيَّاهُ نَدَاكَ بِنْدَةٍ وَبِسُكْرِ كَرْتُنْ زَيْمِ
 وَالصَّدَى بِاللَّارِ دَرَاغٌ فَمَنْكَلَةُ لِلْاِعْرَاضِ وَفِي وَدَعَائِفُهُ عَنِ الْاِرْتِكَاضِ وَ
 وَخُشَّ اَدْنَى بَرَايَ كَشْكَلَايَ بِسِرِّ مَبِزْ فَوْكَلْتُ تَرَامِيهِ اِرَادَتِي بَا زَادَتُهُ اسْتِ اَزْدُو دِيَنْ وَ
 قَلَّمَ خَلَارِهَا عَنْ اِذْ لَالٍ اَوْ دَرَقَ رُوحُ بَالٍ وَهَاطَمَا حَرَفُ اَهْلِ الصَّنَاعَاتِ
 اَنْ كَرَسَتْ كَتْمَتُهُ صَاحِبِ اَنْ اَزْهَوِي يَازُورِي وَادَعُو شَوَارِ اَرَامُ دَلَّ لَكِنْ مِثْلُهَا صَاحِبُ بِيْكَانِ
 فَغَبْرُ قَاضِلَةٍ عَنِ الْاَقْوَاتِ وَلَا نَافِقَةٍ فِي جَمِيعِ الْاَدَاَتِ وَمَعَكُمْهَا مَعْصُوبٌ
 بِسِرِّ زَاكِدِي سِتِ اَخْوَرُهَا وَنَوَاجِزُ اَنْدَرُهَا تَنْدَرُهَا دَرَجَتُهَا تَرَامِيهَا وَبِرَّ اَنْ بَرَاكِرُزَنْ بَسْتُهُ شَدَّ اسْتِ
 لِسْتِيَّةِ الْحَيَوَةِ وَكَمْ اَمَّا هُوَ بَارِدُ الْمَعْمَلِ يَدُ الْمَطْمِ مَسَا فِي الْمَشْرِقِ قُلُوبُ الْمَسْكِ
 بِجَوَانِي زَنْكِي وَنَدِيمُ حَزْرَتِي اَلَا اَنْ سَاطَعَتِ بَاشْتَرَزَهُ دَارُ نَوْرُ دَلَّ اَشْتَرَبُو بَاشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو
 اَلَا الْحَيَوَةُ الَّتِي وَصَّعَ مَسَاسَانُ لَسَاسَهَا وَنَوَّعَ اَجْنَاسَهَا وَاضْرَمَ مِنْ لَحْمَاتَيْنِ
 مَكْرَمِيَّةٍ كَرَمَادَهُ اسْتِ سَاسَانُ بِنْيَا دَاوَرًا وَكُرَامَتُنْ تَوَقُّعُهَا اَوْ اَوْفَتْ وَشَقُّ وَغَرْبِ
 نَادَهَا وَاضْمَعُ لَكُنِّي غَيْرَ عَصَا رَهَا قَشْدَتُهَا وَفَاتِيهَا مَعْلَا اَخْتَرْتُ سِمَا هَا
 اَشْرَاوُ وَهِيَ اَلَا بَرَايَ كَتَابِهَا نَشَانِي اَوْ بِسِرِّ مَرْشَمُ حَوَاتِ نَزَامُ كَيْدُهُ يَوْمُ وَكُرْدِمُ طَلَمَتِ اَدَا
 فِي مِيسْمَا اِمَّا كَانَتْ الْمَحْرُورُ لَيْلِي لَيْسُ يَوْمُ فَلَنْهَلُ الَّذِي لَا يَغُورُ وَالْمِصْبَاحُ
 بِرَايَ خُورِهَا بِكَلَمَتِ اِيْنُ حَرَفُ تَجَارِيكَ كَاسَرْدَتُ وَبَرَزْتُهُ كُزْمِيْنُ فَرُوغُهُ وَدَجْرَاغَتُ

٣٩٤

والمحکمات المبرور
 تفسير سورة الاحقاف
 اَيُّهَا اَوْفِقْ وَانْفَعْ كَمَا جُمِلَتْ مِنْهَا مَعِيشَةٌ وَلَا اَسْتَغْدِتُ فِيهَا عَيْشَةً كَمَا كَرِهِيَ اَنَا
 سَلَوْتُ اَوْ رَفَعْتُ دَبْرَهُ تَرَسْتُ بِسِرِّهِ يَخْتَلِجُ فِي شَيْءٍ يَكْبُرُ وَيُخَيِّرُ اِيَّاهُ اَنْتُمْ دَرَانُ زَعَمُكَ سَيِّئٌ لَكِنْ
 لَخَصَّ الْوَلَايَاتُ وَخُطِّسَ الْاِمْدَانُ كَمَا صُنْعَاتُ الْاَحَادِمِ وَالْفَيْ الْمُنْتَسِجِ وَالظَّالِمِ قَدَرُهُ كَالْحُوتِ
 يَدْرِي كَيْدًا وَفَرَاغًا نِيْمًا بِسِرِّهِ خَوَابِهَا يَشْرُوهُ اَسْهَابُ زَالٍ ثَوْدُهُ مَجِبٌ تَارِي
 فَنَاهَيْكَ غَضَّةٌ مِمَّا كَرِهَ الْفَطَامُ وَهَاطَمَا يَصْنَعُ الْيَتَامُ كَتَّ فَعَرَضَهُ لِحَا طَرَاتُ
 وَهِنْدَتُ عَمَّا زَادَهُ تَحِيٍّ اَزْخِيرَ بَارُكَتُنْ وَلَكِنْ مَا هِيَ سَوْدُ اَكْرَبَا بِسِرِّ نَشَانِ اسْتَبْرَأَتْ رَهْمَا
 وَطَعْنَةُ لَلْعَالِ كَلَّتْ وَمَا اَسْهَبَهَا بِالطَّبِيعِ لَلطَّيْلِ كَلَّتْ وَهَاطَمَا اَتَّخَذَ الضَّيِّيعُ
 وَخُورُ دُمْتَ بَرَاكِرُزَنْ وَخُشَّ سَهَابَتُ دَلَايَلِ اِيَّاهُ نَدَاكَ بِنْدَةٍ وَبِسُكْرِ كَرْتُنْ زَيْمِ
 وَالصَّدَى بِاللَّارِ دَرَاغٌ فَمَنْكَلَةُ لِلْاِعْرَاضِ وَفِي وَدَعَائِفُهُ عَنِ الْاِرْتِكَاضِ وَ
 وَخُشَّ اَدْنَى بَرَايَ كَشْكَلَايَ بِسِرِّ مَبِزْ فَوْكَلْتُ تَرَامِيهِ اِرَادَتِي بَا زَادَتُهُ اسْتِ اَزْدُو دِيَنْ وَ
 قَلَّمَ خَلَارِهَا عَنْ اِذْ لَالٍ اَوْ دَرَقَ رُوحُ بَالٍ وَهَاطَمَا حَرَفُ اَهْلِ الصَّنَاعَاتِ
 اَنْ كَرَسَتْ كَتْمَتُهُ صَاحِبِ اَنْ اَزْهَوِي يَازُورِي وَادَعُو شَوَارِ اَرَامُ دَلَّ لَكِنْ مِثْلُهَا صَاحِبُ بِيْكَانِ
 فَغَبْرُ قَاضِلَةٍ عَنِ الْاَقْوَاتِ وَلَا نَافِقَةٍ فِي جَمِيعِ الْاَدَاَتِ وَمَعَكُمْهَا مَعْصُوبٌ
 بِسِرِّ زَاكِدِي سِتِ اَخْوَرُهَا وَنَوَاجِزُ اَنْدَرُهَا تَنْدَرُهَا دَرَجَتُهَا تَرَامِيهَا وَبِرَّ اَنْ بَرَاكِرُزَنْ بَسْتُهُ شَدَّ اسْتِ
 لِسْتِيَّةِ الْحَيَوَةِ وَكَمْ اَمَّا هُوَ بَارِدُ الْمَعْمَلِ يَدُ الْمَطْمِ مَسَا فِي الْمَشْرِقِ قُلُوبُ الْمَسْكِ
 بِجَوَانِي زَنْكِي وَنَدِيمُ حَزْرَتِي اَلَا اَنْ سَاطَعَتِ بَاشْتَرَزَهُ دَارُ نَوْرُ دَلَّ اَشْتَرَبُو بَاشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو اَشْتَرَبُو
 اَلَا الْحَيَوَةُ الَّتِي وَصَّعَ مَسَاسَانُ لَسَاسَهَا وَنَوَّعَ اَجْنَاسَهَا وَاضْرَمَ مِنْ لَحْمَاتَيْنِ
 مَكْرَمِيَّةٍ كَرَمَادَهُ اسْتِ سَاسَانُ بِنْيَا دَاوَرًا وَكُرَامَتُنْ تَوَقُّعُهَا اَوْ اَوْفَتْ وَشَقُّ وَغَرْبِ
 نَادَهَا وَاضْمَعُ لَكُنِّي غَيْرَ عَصَا رَهَا قَشْدَتُهَا وَفَاتِيهَا مَعْلَا اَخْتَرْتُ سِمَا هَا
 اَشْرَاوُ وَهِيَ اَلَا بَرَايَ كَتَابِهَا نَشَانِي اَوْ بِسِرِّ مَرْشَمُ حَوَاتِ نَزَامُ كَيْدُهُ يَوْمُ وَكُرْدِمُ طَلَمَتِ اَدَا
 فِي مِيسْمَا اِمَّا كَانَتْ الْمَحْرُورُ لَيْلِي لَيْسُ يَوْمُ فَلَنْهَلُ الَّذِي لَا يَغُورُ وَالْمِصْبَاحُ
 بِرَايَ خُورِهَا بِكَلَمَتِ اِيْنُ حَرَفُ تَجَارِيكَ كَاسَرْدَتُ وَبَرَزْتُهُ كُزْمِيْنُ فَرُوغُهُ وَدَجْرَاغَتُ

يا كَذَّبَ عَلَيْكَ لِسَانَ رَبِّكَ وَجَبَ كُلُّ شَيْءٍ وَخَصَّ كُلُّ شَيْءٍ نَجْعَ كُلِّ دَوْسٍ حَاقِقٍ
در دوازدهم خود را خود را بخوش خود و دخیل کن هر را را را خود را که از خود را و دخیل را را

وَلَقَدْ لَبِىْ كُلُّ حَوْضٍ وَكَاشَا عَصَاكَ لَأَمَلُ الدَّائِبِ فَقَدْ كَانَ مَكْنُوبًا
و خود را را که هر را که و دخیل را را خود را را که دخیل را را که دخیل را را که دخیل را را که

عَلَى عَصَا شَيْخَا مَسَاسَانِ مِنْ طَلَبِ حَلَبٍ وَمَنْ حَالَ نَاكَ وَأَيُّا لِكُلِّ الْكَسَلِ فَلَمَّا
بر هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

عُتُوَانُ الْكُفَّارِ وَلَبَّسَ ذَوِي الْمِدْرَسِ وَمِفْتَاحُ الْمَرْكَةِ فَكَلَّمَ الْمُتَعَبِّةَ وَخَصَّ
دشمن را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

الْفَخْرَ بِالْمَحْدَةِ وَخَشَنُ شَيْخَا الْعَوَّلِ التَّكَلُّفُ مِمَّا أَشْتَاكَ الْعَصَلُ مَنْ أَحْضَا الْكَسَلَ
خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

وَكَمَا لَرَأْسِهِ مِنَ اسْتَوْطَا الرَّاحَةِ عَلَيْهِ الْإِقْدَامُ وَلَوْ عَلَى الْقُرْعَا مِمَّنْ قُلُوبُهُ
و هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

الْجَنَانُ تَلَقَّى اللِّسَانَ وَتَلَقَّى الْعَيْنَانِ دِيهَا تَدْرِكُ الْخَطْوَةَ قَتْلَهُ الدُّرَّةَ كَمَا
دل را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

أَنَّ الْمُخْصِنَ وَالْكَسَلَ فَسَبَبُ الْفَسَلِ وَمِبْطَأُ الْعِلَلِ وَخَفِيَّةُ الْإِدْنِ لَقَدْ
هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

قِيلَ فِي اللَّيْلِ مَنْ جَسَرَ الْبَسِيرُ مَنْ هَابَ خَلْبُ الْبَازِ يَا بَنِي بَكُورٍ
گفته شد در مثل که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

أَيُّ نَاجِرٍ وَجَاهٍ إِلَى تَحَارِثٍ وَحَامَةٍ لِي قُوَّةٍ وَخَلَّ لِي جَدَّةٌ وَجَوْشٌ
زناغ و دخیل را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

لِي عَقَبَةٌ وَدَسَّاطٌ لِي فَتَابَ وَمَكَرَ لِي الْخَصِينُ فَصَابَ لِي الْيُوبُ
غزیر دخیل را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

تكملة في شرح القرآن
الطائفة العربية
يا كَذَّبَ عَلَيْكَ لِسَانَ رَبِّكَ وَجَبَ كُلُّ شَيْءٍ وَخَصَّ كُلُّ شَيْءٍ نَجْعَ كُلِّ دَوْسٍ حَاقِقٍ
در دوازدهم خود را خود را بخوش خود و دخیل کن هر را را را خود را که از خود را و دخیل را را
وَلَقَدْ لَبِىْ كُلُّ حَوْضٍ وَكَاشَا عَصَاكَ لَأَمَلُ الدَّائِبِ فَقَدْ كَانَ مَكْنُوبًا
و خود را را که هر را که و دخیل را را خود را را که دخیل را را که دخیل را را که دخیل را را که
عَلَى عَصَا شَيْخَا مَسَاسَانِ مِنْ طَلَبِ حَلَبٍ وَمَنْ حَالَ نَاكَ وَأَيُّا لِكُلِّ الْكَسَلِ فَلَمَّا
بر هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
عُتُوَانُ الْكُفَّارِ وَلَبَّسَ ذَوِي الْمِدْرَسِ وَمِفْتَاحُ الْمَرْكَةِ فَكَلَّمَ الْمُتَعَبِّةَ وَخَصَّ
دشمن را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
الْفَخْرَ بِالْمَحْدَةِ وَخَشَنُ شَيْخَا الْعَوَّلِ التَّكَلُّفُ مِمَّا أَشْتَاكَ الْعَصَلُ مَنْ أَحْضَا الْكَسَلَ
خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
وَكَمَا لَرَأْسِهِ مِنَ اسْتَوْطَا الرَّاحَةِ عَلَيْهِ الْإِقْدَامُ وَلَوْ عَلَى الْقُرْعَا مِمَّنْ قُلُوبُهُ
و هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
الْجَنَانُ تَلَقَّى اللِّسَانَ وَتَلَقَّى الْعَيْنَانِ دِيهَا تَدْرِكُ الْخَطْوَةَ قَتْلَهُ الدُّرَّةَ كَمَا
دل را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
أَنَّ الْمُخْصِنَ وَالْكَسَلَ فَسَبَبُ الْفَسَلِ وَمِبْطَأُ الْعِلَلِ وَخَفِيَّةُ الْإِدْنِ لَقَدْ
هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
قِيلَ فِي اللَّيْلِ مَنْ جَسَرَ الْبَسِيرُ مَنْ هَابَ خَلْبُ الْبَازِ يَا بَنِي بَكُورٍ
گفته شد در مثل که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
أَيُّ نَاجِرٍ وَجَاهٍ إِلَى تَحَارِثٍ وَحَامَةٍ لِي قُوَّةٍ وَخَلَّ لِي جَدَّةٌ وَجَوْشٌ
زناغ و دخیل را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که
لِي عَقَبَةٌ وَدَسَّاطٌ لِي فَتَابَ وَمَكَرَ لِي الْخَصِينُ فَصَابَ لِي الْيُوبُ
غزیر دخیل را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که هر چه خود را را که

وَلَطِيفٌ بِغُرُوقٍ ۚ وَلَوْلَا الَّذِي بَوَاقِشُ ۚ وَأَحَبُّ بِصَوْنِ اللِّسَانِ ۚ فَاحْجِزْ ۚ

الليبان وانذرت السوق قبل الجلب وامر الصواع قبل الحلب وسأئل الركبان
بیش از هر کس پیش از کشیده شود ای و خوشحال پستان ایشان را زود شنیدند و رسول کی سازانرا

قَالَ الْمُنَوِّرُ مَتَى لِحَبْلِكَ قَبْلَ الْمَضْطَرِ وَاسْتَحْذِ بِصَدِيقَتِكَ لِلْعَافَةِ

فَالْتَمِمْ بَصَرِي فِي الْيَقِينَةِ كَانَ مِنْ صِدْقِ تَوْسَمِهِ طَالَتْ تَبَسُّمُهُ مِنْ اِخْطَاآتِ
لَيْكِهِ دِيوَانِ دُرِّ دِخْتِ اَمْتِ اَلْهَدْمِ بِنَاوِ اَمْرِ كَرَمِ كَسْبِ رَأْسِ اَشِدْ نَظَرِ اَوْدَارِ اَزَادِ اَشِدْ نَظَرِ اَوْدَارِ اَزَادِ اَشِدْ نَظَرِ اَوْدَارِ

وَأَسْتَهْـبِطَاتٌ فَرَّطَتْهُ وَكَانَ يَأْتِي خَفِيفَ الْكُلِّ قَلِيلَ الدَّلَالِ لَأَعْبَا عَنِ الْعَلِّ

فَإِنَّا مِنَ الْوَيْلِ بِالْأَطْلَعِ عَظِيمٍ الْحَقِيرُ فَكَلَّمَكَ عَلَى الْفَقِيرِ وَلَا تَقْطَعْ عِنْدَ

ارْجُوا لَاسْتَجِبَ رُشْعُ الصَّلَاةِ وَلَا تَيَاسُ مِنْ رُوحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دَعْوَةٌ مَوْعُودَةٌ فَخَلَّ إِلَى النِّقَدِ وَفُضِّلَ الْيَوْمَ عَلَى الْعَدَاةِ لِلتَّخَايُفِ أَفَاتَ

لِلْعِزِّ اَكْبَرُ وَاتَّوَلَّ الْعِلْدَانُ مُعَقِّبَاتٍ وَبَيْنَهُمَا دَبَابُ النَّجَسِ

فَبَاتَ عَلَى عِبَادٍ وَعَلَيْكَ بِمَنْبَرٍ أَوَّلِ الْعَزْمِ وَهُوَ ذُنُق

مقامات وچہرہ اہمیت دیہے کے لیے بنایا جاتا ہے۔

[illegible]

مُتَعَبَّةٌ فَإِذَا أَبَاهُ قَدْ نَبَذَ حُكْمَهُ عَنْهَا بِأَنَّهُ قَدْ نَصَبَ فِي حُرْمِهَا إِلَهَهُ وَهُوَ دُعَاءُ

عبارات او پس نگاه داریم او را که گذاشت محبت با جان خود را و با باشد در نگاه شب خود بجایگاه او خداوند گفتم

لِخَلْوَةٍ وَشَبِيلَةٍ وَصَلَّةٌ قَهْبَتُهُ مَكَادِمُنْ وَفَعَلَ عَلَى الْأَسْوَدِ الْقَيْنِ مَرَّ سِيَامُهُ

بیت سیخ و چاقو چیدن بپوشانده شده پس سیم انداخت بر سیم یک داخل شود و نیزین و یا ختم او را اگر نکند بر سیم آنرا

فِي وَجْهِهِ مِنَ التَّرَائِيحِ وَفَرَّغَ مِنْ سَجْدَتِهِ حِينَ عَسَى يَجْعَلُهُنَّ عَمَلَانِ نَعْمَ

در ده شان بخشد از نشان که در آن چون خالی شد از نماز نفل خود سجد کرد مرا آنکست سیام بی آنکه بسته

بَعْدَ ذَلِكَ اسْتَمْرَعَ بَرَعَنَ قَلْبِي لَمَّا حَبِثْتُ أَمَّ أَقْبَلَ عَلَى التَّوَكُّلِ وَتَرَكْتُ عَجَبَ

تو که گوی و تر چسبید حال میزد و باز کرد و در طبیعتی خود و گذاشت مرا از شغف می کردم

بِهِنْ أَجْهَادُهُ وَأَعْظَمَ مِنْ هَذِهِ سُلْطَانُ عِيَادِهِمْ يَكُنْ فِي قُدُوتِ وَخَشَعُوعِ

اگر خشن و در بند که خوار کردی و از آنرا قاضی از زبان خود می شنید و دم دعا خواستن فرستاده کردن

وَسُجُودُهُ وَتَوَكُّلُهُ وَفَعَلَ بِتَرْكِيهِ أَنْ أَكْثَرَ أَتَمَّ مِنْ صَادِرِ الْيَوْمِ

در روزی که بخت کرد و تو را مع و فرود آمدی که باطل کرد بر پا داشتن از آنچه دعا و کرد به امر او

أَمْسَرَ فَمِنْ ذَلِكَ لَقَاءِي بِلَيْلِيَّةٍ نَارِيَّةٍ فِي فَرْجِهِ دَرْدِيَّةٍ تَهْمُضُ فِي

در روز پس اتحاد بر کرد و نیز بر روی نماز خود در هر دو اما در خانه رو دهن چون خود در خواست سوخته

مُصْلَاهُ وَتَحَلَّى بِمَنَاجَاةٍ وَكَاهَنِي إِذَا أَلَمَّ بِالْحَقِّ وَتَحَلَّى بِالْجَعَةِ

نماز او در روز نه بر من حاجت آتای خود را که هرگاه در شرب با دو واجب برای شب بیدار خواب

تَحْدِيدُهُ بِالسَّيْرِ ثُمَّ أَصْطَحَّ جَمْعَةَ الْمَسَاجِدِ وَجَعَلَ يَجْعُ بِصَوْتِ فَسَخِظَ

پس آنکه در مسجرات که به خفت و خفتن مساجد را که در و از میگردانید و من با آواز خف

خَلْدٌ كَأَنَّا لَيْسَ بِهِ إِلَّا عَمَلٌ أَمْرٌ لَيْسَ بِهِ إِلَّا عَمَلٌ أَمْرٌ لَيْسَ بِهِ إِلَّا عَمَلٌ

بگذار که با و اگر حق نزن نماز و با بی اقامت گرفته رسد و ساغر بلند کرد و بگوید اند و بگذار

وَأَكْبَرُ نَحْمًا سَلَفًا بِهِ وَأَدَّتْ فِيهِ الصَّحْفَا وَكَمْ تَنْزِلُ مَعَكُمْ عَلَى الْقَيْعِ

و اگر گوی که نماز گرفته و چنین زند که سیام کرد و دعا دعا و دعا و پیشه بودی بپوشانده کند و بگوید

Handwritten marginal notes in Persian script, including a large number '۴۱۰' in the center.

